

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 271 กุมภาพันธ์ 2556

ย้ำให้ไทยทุกผู้
ทุกระบบทุกระบวน
คือระบอบแห่งโชติตรวน
ลาภยศแฝงอุทริกล้ำ

ทบทวน
หมดหัตถ์
ผูกมุนษย์ไว้แฮ
เป่งน้ำเป็นนาย

คนพองทาส ชาติพองทุกข

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All - All for One

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

มันใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100%

แวกูโพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีไอโซนจากการหมัก
กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น

ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าแก่ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
เชื้อเพลิงดีเซล ดีเซล ดีเซล
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

ผลิต : เรือนแซลมู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-9063-1951, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

คนพันทาส ชาติพันทุกข์

(๑) ชาติคือบ้านที่แท้
 มนุษย์ชาติไทยทุกคน
 หัวไทยใจต่างชน
 ล้วนญาติชาติเชื้อต้อง

(๒) กิเลสสิงใจชั่วไซริ
 หลง—จกไปรู้ลึกลึก
 ทำใจจนจกสำนึก
 ไทยนี้พทุทธอ้อยต้อย

(๓) จิงระกำซ้ำชอก
 หลงศาสตร์บ่แยแเส
 เป็นทาสขลาดอ่อนแอ
 สยบเยี่ยงผีถูกจ้าง

(๔) ย่ำให้ไทยทุกผู้
 ทุกระบบทุกระบวน
 คือระบบแห่งโชตรวน
 ลามยศแผลงฤทธิ์กล้า

(๕) คนกลายเป็นสัตว์ผู้
 ลังโยชน์ผูกร้อยรัด
 อะไรผูกก็บ่ขัด
 นายที่โหดเหี้ยมใช้

(๖) ช่วยตนโดยก่อนนี้
 รัฐช่วยกระหน่ำซ้ำแบก
 บริหารแบบกู่เหล็ก
 สร้างระบบทาสเช่นชี

(๗) หากไทยหวังพันทาส
 ต้องปลดแอกตามคิง
 ฟังพทุทธิต้องอิง
 ช่วยมนุษยพันทาสได้

ของตน
 พี่น้อง
 ต่างชาติ
 ผนึกให้เป็นจิง
 ไม่ระลึกลึก
 ลึกน้อย
 อริยลัจ บ้างขอ
 แต่ร้างแรมธรรม
 จะนี้แล
 ศาสน์บ้าง
 สุดสุด
 โม่แป้งขบธรรม
 ทบทวน
 หมดหล้า
 ผูกมนุษยไว้แฮ
 เบ่งบ้ำเป็นนาย
 ผูกมัด
 หลุดมิได้
 เท้าอวิช- ซาเลย
 กิเลสร้ายผูกคน
 คือแอก
 แต่เห็น
 แจกล่อ
 ชัดฉะนี้บรรลัย
 กันจิง
 ฐ ให้
 แอบอื่น อีกเลย
 ชาติพันทุกข์ระทม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ ม.ค. ๒๕๕๖

คนพันทาส ชาติพันทุกข์

“..มันคิดฆ่าแม่แน่ ใจร้ายมาก มันไม่ได้รักแม่เลย เลี้ยงมันมา ให้เงินมันตั้งแยะ ออกตัณญูและบาปกรรม ทุกวันนี้ก็เห็นแล้ว กรรมเวรมันได้รับแล้ว...”

คำบอกเล่าที่ออกจากปากของนางถนิม ไม่ต่างอะไรกับคำพิพากษาของแม่ที่มีต่อลูกชาย พ.ต.อ.น.พ.สุพัฒน์ ลูกที่แม่เคยภาคภูมิใจที่ได้เป็นเจ้าใหญ่นายโต มีอาชีพที่สังคมยกย่องนับถือ แถมยังเป็นทั้งนายตำรวจใหญ่ และนายแพทย์ในคน ๆ เดียวกัน

ไม่น่าแปลกอะไร ถ้าหมอมสุพัฒน์จะเมายาบ้า แล้วฆ่าคนงาน ฆ่าทั้งฟัวเมียเพื่อนบ้าน หรือแม้แต่คิดจะฆ่าแม่ของตัวเอง แต่สิ่งที่น่าจะได้ตระหนักกันมากกว่านั้น คือ “การเอาเงินตรา-บ้าอำนาจ-ตกเป็นทาส ลากยศ สรรเสริญ” จะทำให้กลายเป็นคนผิดศีล ๕ ได้ตลอดเวลา และทำเลวร้ายได้แยบยล อ้ามหิต ชอนลึกได้ยิ่งกว่าอีก ๑๐ เท่า, ๑๐๐ เท่า (หมอมมีเมียหลายคน ปีนอีก ๔๐ กว่ากระบอก)

ยิ่งกว่านั้น การเป็นทาสเงินตราจะไม่มีวันสร้างช่างาย ๆ เหมือนยาบ้าได้เลย แถมยอมทำชั่วได้ทุกอย่าง ตั้งแต่เป็นผีไม่แบ่ง ยอมขายตัวและขายชาติ ฯลฯ ซึ่งการตกเป็นทาสเงินตรา นี้ จะเริ่มจากการเป็นหนี้มาก่อน ไม่ว่าจะหนี้รถคันแรก หนี้บ้านหลังแรก หนี้ ธกส. หนี้บัตรเครดิตของชาวนา หนี้ข้าราชการ หัวละล้านกว่า... ไม่รู้ว่าชาตินี้จะทำงานจนใช้หนี้ได้หมดหรือเปล่า ? การที่เราต้องก้มหน้าก้มตาทำงานไปจนกว่าหนี้จะหมด นั่นก็คือการตกเป็นทาสดี ๆ นี่เอง

แม้รัชกาลที่ ๕ จะทรงเลิกทาสไปนานแล้ว แต่ในปัจจุบันก็ยังมีทาสที่ไม่ยอมรับการปลดปล่อยอยู่อีกมาก โดยเฉพาะทาสเงินตราและลากยศ อย่าง พ.ต.อ.น.พ.สุพัฒน์ และอะไรจะเกิดขึ้นหากบรรดาทาสเหล่านี้ ที่พร้อมจะผิดศีล ๕ ได้มีโอกาสเอาผ้ากาสาขาวปลั้ดมาห่มคลุม (ศาสนาจะฟังไหม?) หรือได้นั่งเก้าอี้ระดับ รัฐมนตรี (ประเทศชาติจะฟังไหม?)

จึงมีคำถามดัง ๆ จากพระจิวรแดงระดับดอกเตอร์ถึงรัฐมนตรีหลายท่านว่า “ทำทำอะไรให้แก่บ้านเมืองบ้าง ?” เพราะสภาพสังคมปัจจุบันไม่ต่างอะไรกับสถานการณ์ “ทำร้ายลงเมือง !” และการจะออกจากทำร้ายได้ก็มีแต่...ชีวิตที่ถือศีล ๕ หันหลังให้กับทำใหญ่อบายมุข เดินหน้าเข้าหาเศรษฐกิจพอเพียง มีความเมตตา และปรารถนาดีต่อกันตามพระราชดำรัส เพราะยังงี้ ๆ ทั้งพี่ไทยน้องไทยต่างก็จะต้องเกิดต้องตายในบ้านใหญ่หลังนี้ คือชาติไทยเดียวกัน.

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๑ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมมน ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
ก้านแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

1 นัยปก : คนพันทาสชาติพันทุกข์	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คูนิดคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 การ์ตูน	จำลอง
14 สีสันชีวิต (ดร.สมการ พรหมทา)	วิสูตร
26 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
31 เวทีความคิด	สมณะโพธิรักษ์
32 คิดคนละชั่ว	นายนอก ทำเนียบ
37 ซาดกทันยุค	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	ฉวมพุทธ
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	สมณะโพธิรักษ์
56 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	สิทธิศักดิ์จะ ธรรมารัตน์
61 แคลคิดก็หนาว...วี	ทิมลวาทม์ ชูโต
62 พุทธศาสตร์การเมือง	นายริง วินเทอร์
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
68 บทความพิเศษ	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
71 ชีวิตไร้สารพิษ	ทศพันธ์ นรทัศน์
74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ลือเกวียน
76 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

14

สีสันชีวิต
ประเทศอเมริกา
คือประเทศที่คนเพียงคนเดียว
กินข้าวสองจาน
ส่วนคนอื่นกตั้ง ๙๙ คน
กินจานเดียว

ศาสตราจารย์ ดร.สมการ
พรหมทา

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๙๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

นัยปกของ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ชี้ชัดถึง การแก้ปัญหาของชาติอย่างได้ผล **ถ้าคนพ้นจาก ความเป็นทาส ชาติก็จะพ้นจากความทุกข์**

รัฐบาลทำสิ่งที่ตรงกันข้าม ต้นตอมาจากคน ของคณะรัฐบาลเองยังไม่พ้นจากความเป็นทาส ทาสของความอยากที่จะได้ผลประโยชน์ส่วนตัว มาก ๆ จึงออกนโยบายกุ่มาก ๆ ใช้เงินมาก ๆ แต่ละโครงการจะได้โกงมาก ๆ ไม่ว่าจะ เป็นโครงการป้องกันน้ำท่วม โครงการรับจำนำข้าว โครงการแจกคอมพิวเตอร์พกพาให้เด็ก ป.๑ หรือโครงการไหน ๆ

นอกจากกุ่มเงินสร้างหนี้ให้คนไทยทั่วประเทศ จำนวนมหาศาล แล้วยังสนับสนุนสร้างหนี้ให้คนไทย เป็นรายบุคคลอีกจำนวนไม่น้อย เช่น โครงการ บ้านหลังแรก รถคันแรก เป็นต้น กระตุ้นให้คน เป็นทาส แล้วชาติจะพ้นทุกข์ได้อย่างไร

“ช่วยตนโดยก่อนนี้ คือแอก
รัฐช่วยกระหน่ำซ้ำแแบก แต่หนี้
บริหารแบบกุ่มแหล็ก แจกหล่อ
สร้างระบบทาสเช่นชื้อ ชัดฉะนี้บรลลย”

ปีใหม่ผมชมขั้บรถตู้บรรทุกคนบรรทุกของ จาก **ชุมชนราชธานีโสศ** ถึงบ้านปานาดอยที่กาญจนบุรี ขับเองคนเดียวจึงมองเห็นได้ชัดว่า การ จราจรติดขัดมากกว่าวันปีใหมปีก่อน ๆ มาก ทั้ง ๆ ที่เลือกกลับหลังวันหยุดยาวแล้ว

นักปฏิบัติธรรมชาวโศกซึ่งคนทั่วไปเรียกว่า **ชาวสันตโศก** ทุกข์น้อยอย่างหนึ่งเพราะไม่ ก่อหนี้ ไม่ว่าจะหนี้น้อยหรือหนี้มาก แล้วยัง เพื่อแผ่นโยบายนี้ไปยังคนอื่นด้วย

ตอนเริ่มจะขาย **ปุ๋ยเอเอสทีวีตราขวัญดิน** พ่อท่าน **สมณะโพธิรักษ์** เทคนัแนะนำว่าต้องขาย เงินสด เราได้ทำมาอย่างเคร่งครัด คงเส้นคงวา เป็นนโยบายที่ดีจริง ๆ ไม่ยุ่งยาก ไม่เสี่ยงต่อการ ขาดทุน ไม่หมุนเกชตรกรรก่อนนี้

ปุ๋ยเอเอสทีวีตราขวัญดิน โทร.๐๒-๖๓๓-๕๓๕๓

ในประเทศไทย มีบริษัทไหน มีสินค้าใดบ้าง ที่ขายทั้งในและต่างประเทศโดยวิธีจ่ายเงินก่อน แล้วส่งของทีหลัง ไม่ใช่วงเงินน้อย ๆ เสียด้วย ขายมา ๓ ปีกว่า ยอดขายเหยียบ ๑,๐๐๐ ล้านบาท แล้ว

ถ้าค้าขายวิธีนี้กันทั่วประเทศ รับรองว่าจะมี ส่วนสำคัญที่ช่วยให้คนพ้นทาส **ชาติพ้นทุกข์** อย่างแน่นอน **☺**

➤ **บ้านปานาดอย**

จำลอง

และจะไม่ปฏิบัติตามที่ศาลโลกเคยออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว ให้ทหารไทยต้องถอนออกจากดินแดนไทย

➤ **ขาดกทันยุค**

ฉวมพุทธ

หญิงมีกำลังยิ่งกว่ากำลังทั้งหลาย นี้เพราะเจ้าหญิงจันทวดี ทำให้ท่านฤาษีผู้มีตบะกล้า ต้องมาฆ่าสัตว์จำนวนมากบูชาญ

บรรณาธิการ

คุณนิก คิดหน่อย

เสวีพงศ์ ธรรมะวงษ์

มือปราบตงฉิน...กวีใหม่เพื่อรับใช้ประชาชน

เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๖ ฤกษ์งามยามดีของชาวประชา กทม. ที่มีผู้สนใจชั้นอาสามารับใช้ในตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมากถึง ๒๕ คน ครั้งก่อนเท่านั้น สูงสุดก็เพียง ๗ คนเท่านั้นเอง !

แต่ที่น่าสนใจคือมีนายตำรวจระดับ “พลตำรวจเอก” **ชั้นอาสาสมัครเลือกตั้งในครั้งนี้อยู่ถึง ๒ นาย**

หนึ่งนั้นคือ พล.ต.อ.เสวีพงศ์ ธรรมะวงษ์ อดีตผบ.ตร ได้หมายเลข ๑๑ เจ้าฉายาวิบุรุษนาแกผู้โด่งดังผู้สมัครอิสระ ไร้สังกัดพรรคการเมือง แต่มีกลุ่มพลังมวลชนสนับสนุน

อีกหนึ่ง คือ พล.ต.อ.พงศ์พัศ พงษ์เจริญ ได้หมายเลข ๙ สังกัดพรรคเพื่อไทย...พรรครัฐบาล

โดยเหตุที่ผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขตำรวจ ใครขอโอกาสพาดพิงถึงแวดวงตำรวจบ้าง เพราะมีอดีต ผบ.ตร.ไร้สังกัดพรรคการเมืองลงสนามด้วย และมี พล.ต.อ.อีกนายหนึ่งลงสนาม ประชันหน้ากัน แต่ใจไม่เด็ดพอที่ต้องไปพึ่งพาบุญพรรคการเมือง “พรรคเพื่อไทย” แสดงว่าบารมีแห่งการปฏิบัติหน้าที่ตนเองตลอดมาจนเติบโตใหญ่เจียนสุดยอดและบารมีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ต้องคุณค่าหรือ !

ขออิงเพียง ๒ ท่านนี้เท่านั้นมาอ้างอิงในที่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พล.ต.อ.พงศ์พัศ พงษ์เจริญ ซึ่งเพิ่งลาออกจากราชการมาสด ๆ ร้อน ๆ จากอาชีพ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ซึ่งมีหน้าที่รักษากฎหมาย อันเป็นต้นธารกระบวนการยุติธรรม หากวิปริตแต่เบื้องต้น ก็ยากที่สังคมที่เป็นธรรมจักก่อเกิดขึ้นได้ แม้ว่าการบวนการระดับต่อไปจักมุ่งมันปานใดสุดชีวิต

ผมมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขแท้ของสถาบันตำรวจ แต่...คือ **สิงห์ดำรุ่น ๑๔** และเป็นนักเรียนอบรมนายตำรวจรุ่น ๑ ที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพรานลาออกเมื่ออายุราชการ ๒๐ปี อายุตัว ๔๕ ปี เคยเป็นทั้งสารวัตรปกครองป้องกันและสารวัตรสืบสวนสอบสวน เคยเป็นสารวัตรใหญ่ ๓ โรงพัก รวม ๗ ปี โรงพักแห่งหนึ่งเป็นนานที่สุด ๕ ปี คือ บ้านค่ายระยอง สารวัตรคนเดิมถูกมือปืนถล่มด้วยระเบิดเลาะ และผมได้รับแต่งตั้งจากสารวัตรใหญ่ อ.บ่อพลอย กาญจนบุรี ไปประจำการแทนทั้ง ๆ ที่เพิ่งไปอยู่ที่บ่อพลอยได้ปีกว่า

อายุราชการ ๒๐ ปี ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำนาญเลี้ยงชีพและเงินค่ารักษาพยาบาล เงินเดือนอีกชั้นเดียวเต็มขั้น

พ.ต.ท. ยังมีโอกาสก้าวหน้าถ้ารู้จักปล่อยวางบ้าง !!!

๒๐ ปีในราชการ ต้องทอบทวีครอบครัวยุโรปหลายจังหวัด บางโรงพักอยู่ได้ไม่ถึงปีก็ถูกย้ายเพราะขวางทางปืน “กลุ่มผลประโยชน์” ฉะนั้นครอบครัวยุโรปต้องรับวิบากไปด้วยติดตามไปเป็นครูช่วยราชการ ลูกย้ายโรงเรียนตามไปเรื่อย ๆ !

ผมตัดใจลาออกจากราชการตำรวจ จากหน้าที่ “**พิทักษ์สันติราษฎร์**” ที่ผมรัก เพราะไม่อาจจะทำหน้าที่ได้ “**สมศักดิ์ศรี**” กับตราแผ่นดินที่หน้าหมวกที่สวมใส่อยู่ทุกวัน เมื่อมีอาจร่วมทอลงโรงหรือจำใจลงโรงไปกับระบบระบอบที่ผันแปรนอกสู่นอกรอยมากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ยุคสมัย การลาออกจากราชการ มิได้หมายความว่าทอดทิ้งภาระหน้าที่ต่อแผ่นดิน ยังสืบทอดภาระตลอดมาจนบัดนี้ และคิดว่าไม่น้อยกว่าเหล่า “**กึ่งंगा**” ส่วนใหญ่ที่ซุกค้อยอยู่ในสภาและข้าราชการส่วนหนึ่งที่ยังรับใช้นักการเมืองฉ้อฉลแผ่นดินนั้นแล !

ด้วยเหตุนี้ จึงแสนเสียดายหากสังคมต้องสูญเสีย “บุคลากร” ระดับสูงไปเพราะเกิด “**มัจฉาทิฐิ**” ทั้ง ๆ ที่แผ่นดินไทยได้ชื่อว่าเป็นแผ่นดินพุทธ แต่โดนนักการเมืองไทย ผู้ทรงคุณวุฒิหลากหลายทางโลกทั้งปวงจึงยังคิโรราบรับใช้คนชั่วทราวมิรัฐตีนเขิกบานรับแสงสังกรรม

“**ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์**” ไซ้ด่างที่ตำแหน่งแต่งตั้งเครื่องแบบ แล้วเดินกริดกราย หากที่ “**จิตวิญญาณ**” และการสำแดงสำนึกความรับผิดชอบต่อหน้าที่และความเป็น “**มนุษย์**” นั้นแหละ สำคัญเหนืออื่นใด บรรดาที่ยศศักดิ์สูงส่งประดับประดาเครื่องหมายเชิดชูเกียรติหุรุษหากประพฤติต่ำทราม ก็มิอาจอำพรางตนพ้นกรรมอันลามกได้เลย

ทัศนคติทางการเมืองจึงเป็นสิ่งชี้ชัดว่า นักการเมืองไม่ว่าจะหอบปริญญาบัตรมาโก้ไ้ กี่ระดับ จะแบกยศศักดิ์ระดับใดมา พอลงมาทำงานการเมืองก็จะวิเคราะห์แยกแยะ “**ปุมหลัง**” ได้ชัด

การเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครครั้งนี้เป็นโอกาสสำคัญของประชากร กทม.และชาวไทยที่จะต้องร่วมกันใช้วิจารณญาณอย่างลึกซึ้งโดยปราศจากอคติเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างแท้จริงสุดชีวิต ดัดความรักผูกพันส่วนตัวให้สิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ผ่านชีวิตข้าราชการทหาร ตำรวจ พึงสำนึกไว้ทุกลมหายใจเกิด แม้ชีวิตเลือดเนื้อของท่าน ก็สมควรพลีถวายแด่องค์ราชัน แต่...เหตุใดบางคน จึงบังอาจทรยศได้หนอ บังอาจหน้าไหว้หลังหลอกได้น่าอนาถนัก !

☒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

บุคคลไม่สมควร

ไม่ได้รับ “เราคิดอะไร” ตุลาคม ๒๕๕๕ ตลอดมา คิดว่าคงขาดต่ออายุสมาชิก แต่ก่อนมาเมื่อจะครบกำหนดจะได้รับเตือนล่วงหน้า แต่คราวนี้ขาดหายไปเฉย ๆ ผมขอต่ออายุตั้งแต่ฉบับประจำเดือนตุลาคมก็แล้วกันครับ หากเป็นกรณีขาดต่ออายุ แต่หากว่าผมไม่สมควรจะอ่าน “เราคิดอะไร” ต่อไป ก็ไม่ต้องส่งเงินคืน เป็นเงินทำบุญไปเลยนะครับ ขออนุโมทนาในความเสียสละที่จัดทำหนังสือธรรมะดี ๆ สุขชาวโลกครับ

- เกษม สันทอง ลำโรงทาบ สุรินทร์

อายุสมาชิกสิ้นสุดฉบับที่ ๒๖๔ รั้งเงินแล้ว ต่อย้อนหลังให้แต่ฉบับที่ ๒๖๕-๒๗๐ เป็นปัจจุบัน ขออภัยที่กองบรรณาธิการบกพร่องต่อหน้าที่ ไม่ได้แจ้งเตือนสมาชิกก่อนสิ้นวาระสมาชิก ไม่อยากบอกว่าภารกิจล้นมือเพราะว่าเหมือนกับเป็นการแก้ตัวของจำเลยให้พ้นผิดครับ กอง บก.พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็น “บุคคลที่ไม่สมควร” จะหยุดอ่าน “เราคิดอะไร” ตลอดชีวิตขอรับ

ธรรมที่เป็นพุทธ

ได้รับหนังสือ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่ส่งไปให้แล้วรวม ๔ เล่ม แต่ยังไม่จบ เพราะทำงานบ้านด้วย ดูเอฟเอ็มทีวีด้วย และต้องเดินทางไปประชุมต่างจังหวัดด้วย จึงตอบจดหมายล่าช้า พร้อมกันนี้ได้ส่งสมุดปีมารวมเป็นเงิน ๓๐๐ บาท ส่วนที่เกิน ๑๕๐ บาท ขอร่วมทำบุญด้วยนะคะ ขอเป็นกำลังให้ชาวอโศกทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อครูสมณะ ลิกขมาตุ ที่ทำแต่สิ่งที่ดีงามเป็นประโยชน์แก่สังคม

- ฌภัทรชนกานต์ ถือสมขัติมนตรี ปากเกร็ด นนทบุรี

“พุทธแท้ย่อมเป็นธรรม” และยืนยงธรรมที่เป็นพุทธสืบทอดตลอดมาจนบัดนี้ แม้ว่าผู้ที่อ้างว่า

เป็นพุทธสาวกจะเผยแผ่แพร่่อัจฉธรรมโดยสำคัญผิดว่านั่นคือ “ธรรมที่เป็นพุทธ” หรือทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามีใช่ “ธรรมที่เป็นพุทธ” แต่ตนมีอาจประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามนั้นได้ จึงต้องตะแบงไปตามนี้แหละ พระไตรปิฎกต้นตำรับตำราหลักฐานอ้างอิงก็มีให้ตรวจสอบ แต่ไร้คุณค่านำมายึดถือประพฤติปฏิบัติจริง เพียงเก็บไว้บูชาเป็นลสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในตู้คัมภีร์ !

บอสงค์กึบ

ได้รับ “เราคิดอะไร” ที่ส่งไปให้ ๒ เล่มแล้ว ขอส่งคืน ๑ เล่ม พร้อมกับแนบเงินมาด้วย ๓๐๐ บาท เพื่อสนับสนุนกองทุน ต่อไปนี้ขอให้ส่งไปเดือนละเล่มเดี๋ยวก็นพอ อยากทราบว่าถ้าจะเป็นสมาชิกสันติอโศกจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง จะได้ปฏิบัติตนได้ถูก

- ประภาพร ขจรพรพิสิฐ บางซื่อ กทม.

จัดการแล้วครับ อีกเล่มหนึ่งนั้นสำหรับปีหน้า ส่วนเงินสนับสนุนนั้นรับไว้เรียบร้อยแล้วจะส่งเอกสารขอบคุณตอบรับไป สนใจจะเป็นสมาชิกชาวอโศกก็ไม่ยากครับ ถ้ายังไม่มีเวลามาฟังธรรมที่วัดก็ศึกษาจากหนังสือธรรมะที่พอจะหาได้จากประชาสัมพันธ์ที่สันติอโศก หรือมาที่วัดเมื่อไรขอเชิญพบกับคุณศีลสนิท ขอรับรองว่า ได้เป็นสมาชิกสันติอโศกแน่นอนเลยครับ ก็เป็นชาวพุทธฆานนแท้รักษาศีล ๕ เกร่งกรัด เป็นนักมังสวิวัติ เพราะไม่ละเมิดศีล ๕ ข้อที่ ๑ ใจละ ถ้าเอาจริง มั่นใจ มั่งคั่ง ไม่มีอะไรเกินกำลังกายกำลังใจ

โรจนุญ ๕ ธันวา ทีเปย์ชอร์

เมื่อ ๕ ธ.ค. '๕๕ ตรีจ่างทำข้าวต้มมัด ๘๐๐ อัน แจกนักโทษที่นี่ เป็นการเปิดโรงบุญวันพอ เลยแจ้งมาให้บันทึกไว้เป็นสถิติอีก ๑ แห่ง และตรี

ได้ชวนคนไทยที่หนึ่งดกกินเนื้อสัตว์ในวันที่ ๕ ธ.ค. ด้วย เพื่อถวายเป็นพุทธบูชาแด่ในหลวง ตรีเศยกทำแกงเขียวหวาน ล้มตำหัวปลีและผลไม้ เป็นอาหารมังสวิรัตสำหรับให้คนไทยที่นี้ด้วย และในวันที่ ๕ ธ.ค. พวกเราได้นัดเวลา ๑ ทุ่มตรงพร้อมใจกันตั้งจิตถวายพระพรแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย ขอน้อมกราบนมัสการพ่อท่าน สมณะสิกขมาตุ เจริญธรรมญาติธรรม คนไทยหัวใจรักชาติทุกท่าน

- ราตรี พิพัฒนาไพบูรณ์

☞ แม้ตัวต้องโทษทัณฑ์อยู่ถึงต่างแดน แต่จิตวิญญาณเป็นไทยยืนหยัดอยู่ในประเทศไทย ในขณะที่ผู้ยึดครองสรรพอำนาจในแผ่นดินไทยกลุ่มหนึ่ง แม้โคตรตระกูลตัวตนอยู่ในแผ่นดินไทย แต่ขาดจิตสำนึกเป็นไท นำละอายฟ้าดินยิ่งนัก

มาตำแหน่งหรือเปล่า ?

กรณีที่นายมนโพนพิศ หัวเมืองแก้ว อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช อนุญาตให้นำเหล่าเบียร์เข้าไปในเขตอุทยานฯ ได้แต่ต้องดื่มเฉพาะในบ้านพักเท่านั้น และต่อมา ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี ผอ.สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า ได้ออกมาระบุว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมาย แม้ล่าสุดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะออกมาชี้แจงว่าเป็นความเห็นส่วนตัวของอธิบดีกรมอุทยานฯ ก็ถือว่าผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะเป็นปัญหาในเชิงปฏิบัติแก่เจ้าหน้าที่และทำให้เกิดความสับสนแก่ประชาชนที่เข้าไปพักผ่อน

- ประชาชน กทม.

☞ อย่าไปถือสาเลยครับ เพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นอธิบดี อาจลองตำแหน่งพร้อมฉลองรับปีใหม่ยังมีไม่ทันสร้าง เลยมะเม่งเดชะไป ตามประกาศคนกันเอง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน

นานทีปีหน จะได้สนุกสนานกันได้เต็มคราบใจละ พ่อคุณแม่คุณเฮ้ย !

๒๕ พุกาฮงฮย

นับเป็นประวัติการของทำเนียบผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครยุค “เพื่อไทย” ครองเมือง ที่มีผู้สนใจลงชิงตำแหน่งผู้ว่าราชการฯ ถึง ๒๕ คน คงได้พันตูกันเต็มพื้นที่ กทม.ตลอดระยะเวลาเลือกตั้ง เป็นโอกาสดีที่ชาว กทม.จะได้สัมผัสกับบรรยากาศแปลก ๆ ใหม่ ๆ จริงบ้างเท็จบ้างเป็นประสบการณ์ชีวิตก่อนจะสิ้นชีวิต

- เจ็ดสิบสามปี กทม.

☞ “เจ็ดสิบสาม” ผ่านพัน ้วยไว

พินิจอนาคตไกล ล่วงหน้า

ยืนหยัดอยู่เลือดไทย ฐานถิ่น

ชูชาติประกาศกล้า ต่อต้าน “ทาส” ทรชน

☞ ussnathira

ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติทำ น้อมนำจิต
เพ็งพินิจ พิเคราะห์กรรม กรอบกำหนด
อยู่ในเกณฑ์ ครรลอง ของศีลพรต
ฝึกรู้ลัด รู้ละ ตามใจตน

แม่ต้องฝัน ก็ต้องข่ม ใจฝึกฝัน
ต้องกล้ากลืน ชื่นใจ ที่สับสน
หากมุ่งหวัง ชิงชัย มืดตน
วีรชน วีรชัย ใช่ง่ายตาย !

เหงื่อทุกหยด เลือดทุกหยาด ที่พลีให้
กลั่นจากใจ สุดชีวิต นิमितหมาย
สู่แดน “ธรรม ที่เป็นพุทธ” เกิดแก่ตาย
ต่อประกาย เรืองรอง สู่สังคม

สังคมใด ไร้ธรรม น้อมนำจิต
สังคมนั้น วิปริต มิสุขสม
บ้านเมืองใด ผู้นำหยาบ ธรรมนิยม
เชิดชูชน โสมม ขึ้นครองเมือง

“เปือกตม”

รัฐบาลต้องประกาศเป็นทางการว่า
ประเทศไทยไม่รับอำนาจของศาลโลก
และ ไม่ปฏิบัติตามที่ศาลโลก
เคยออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว
ให้ทหารไทยต้องถอนออกจากดินแดนไทย

ภาพผู้จัดการออนไลน์

คำตัดสินของศาลโลกนั้น
ไทยมีแต่เจ้ากับเจิ้ง

ปลายปี ๕๕ ที่ผ่านมา เมื่อมีข่าวแพร่สะพัดไป
ทั่วไทยว่า ศาลโลกจะตัดสินภายในปี ๕๖ นี้
ไปที่ไหนก็มีคนถามว่า “พันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตย” จะตัดสินใจอย่างไร

เมื่อบ้านเมืองเกิดเรื่องใหญ่ ด้วยความเคยชิน
คนหลายคนก็นึกถึงแต่ “พันธมิตร” ทั้ง ๆ ที่บ้านเมือง
เป็นของทุกคนทุกกลุ่ม แน่ละ พันธมิตรแม้จะออก
มาช่วยเป็นผลสำเร็จหลายครั้งหลายหนก็จะปฏิเสธ
ไม่ได้ว่า **ทำแล้ว พอแล้ว** เราต้องทำอีก ต้องช่วย
อีก เพราะเป็นหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
สำหรับคนรักบ้านรักเมือง อยู่เฉยไม่ได้

วันที่ ๔ มกราคม จึงมีการประชุมและออก
แถลงการณ์กดดันให้รัฐบาลทำ ๗ เรื่อง ที่สำคัญ
ที่สุดคือ รัฐบาลต้องประกาศเป็นทางการว่า
ประเทศไทยไม่รับอำนาจของศาลโลก และ
ไม่ปฏิบัติตามที่ศาลโลกเคยออกมาตรการ
คุ้มครองชั่วคราว ให้ทหารไทยต้องถอนออก
จากดินแดนไทย

ภาพผู้จัดการออนไลน์

โดยไม่มีใครคาดมาก่อนว่า รัฐมนตรีต่าง
ประเทศของไทย จะออกมามอบของขวัญปีใหม่
ให้คนไทยโดยการพูดว่า คำตัดสินของศาลโลก
นั้น **ไทยมีแต่เจ้ากับเจิ้ง** เจิ้งหมายถึงเราต้อง
เสียดินแดนทางบกทางทะเลเป็นพื้นที่มากมาย
และทรัพยากรใต้ทะเลอ่าวไทยที่มีมูลค่ามหาศาล
คนไทยจะยอมหรือ ครั้งก่อน ๆ เสียดินแดนไป
๑๔ ครั้ง บรรพบุรุษไทยต้องชอกช้ำขนาดไหน

เสียครั้งแรกเกาะหมากจากแผนผัง
เขาเปลี่ยนเป็นปิ่นงำได้ใหม่
นั้นแหละจากขวานทองเล่มของไทย
หนึ่งร้อยกว่าตารางไมล์หลักฐานมี

ครั้งที่สองเสียซำยังจำได้
เสียมะริดและทวายตะนาวศรี
ปีสองพันสามร้อยยี่สิบหกโชคไม่ดี
เสียเนื้อที่กว่าสองหมื่นตารางไมล์

ครั้งที่สามบันทายมาศถูกตัดเดือน
แล้วเปลี่ยนเป็นฮาเตียนตั้งชื่อใหม่
ปีสองพันสามร้อยหกสิบสามแสนห้าใจ
เสียเนื้อที่เท่าไรไม่ปรากฏในบทความ

ครั้งที่สี่เจ็บแค้นเสียแสนหวี
กินเนื้อที่ถึงเชียงตุงเหนือกรุงสยาม
ตั้งหกหมื่นตารางกิโล โถ มันท่า
ใครสร้างกรรมเดี๋ยวนี้เห็นดีกัน

ครั้งที่ห้ามาเสียรัฐเปร็ด
เขาหาญหักผลักล้มเชือดคมขวาน
ปีสองพันสามร้อยหกสิบเก้าแสนห้า
ต่างหีบขวานขึ้นถือกู้ชื่อไทย

ครั้งที่หกอกตรมเดินกัมหน้า
เสียสิบสองพันนา น้ำตาไหล
ตั้งเก้าหมื่นกิโล โถ ทำได้
แทบขาดใจต่อลู้ศัตรูมา

ภาพ <http://www.youtube.com/watch?v=OFbQWoveELI>

ครั้งที่เจ็ดเสียดินแดนแคว้นเขมร
เกิดพิเรนทร์เพราะฝรั่งกำลังบ้า
เที่ยวออกล่าเมืองขึ้นขึ้นชื้อรา
เสียอีกหนึ่งแสนกว่าตารางกิโล

ครั้งที่แปดเสียแคว้นดินแดนใหม่
ชื่อสิบสองจุไทที่ใหญ่โช
เป็นเนื้อที่อีกแปดหมื่นตารางกิโล
ต้องร้องโฮใจละเหี่ยเพราะเสียดาย

ครั้งที่เก้าคร่ำแสนแค้นไม่สิ้น
เสียลุ่มน้ำสาละวินด้านฝั่งซ้าย
สิบสามหัวเมืองต้องจำเหมายให้เขาไป
ใครที่ทำซ้ำใจไทยต้องจำ

ครั้งที่สิบเสียบลำแม่น้ำโขง
ถูกเขาโง่งฝั่งซ้ายเพราะไทยถล้า
ครั้งที่สิบเอ็ดเสียฝั่งขวานั่งหน้าดำ
มันเจ็บซ้ำฝั่งจำอูยกลางใจ

ครั้งที่สิบสองใจร้อนทเพราะหมดท่า
เสียมณฑลบูรพาอีกจนได้
เขามาพรากจากแหลมทองถิ่นของไทย
อีกสองหมื่นตารางไมล์โดยประมาณ

ครั้งที่สิบสามเสียตรงกานูไทรบุรี
ในแผนที่มองเห็นเป็นหลักฐาน
ไปถึงปะลิสติรัลกลับต้น
อีกสามหมื่นโดยประมาณตารางไมล์

ครั้งที่สิบสี่เสียเขาพระวิหาร
ปัจจุบันเป็นของเขมรท่านเห็นไหม...

รวมพื้นที่เสียไป ๓๘๒,๘๗๗ ตร.กม.
จากพื้นที่ ๑,๒๙๔,๙๙๒ ตร.กม.ในอดีต
ปัจจุบันเรามีพื้นที่ให้เหยียบกันอยู่เพียง
๕๑๒,๑๑๕ ตร.กม.

เหลือน้อยกว่าที่เราเสียไปซะอีก

ภาพ <http://www.youtube.com/watch?v=OFbQWoveELI>

เมื่อจะมีการเลือกผู้ว่าฯ กทม. ในวันที่ ๓ มีนาคมนี้ คนกรุงหลายคนนึกถึงเรื่องเก่า ๆ ลือมวลงชนก็เช่นกัน ดังเช่น หนังสือพิมพ์ **คมชัดลึก** ฉบับ ๑๖ มกราคม ลงบทความเรื่อง **“แบกะดิน กับเสาไฟฟ้า”** (คำว่า **เสาไฟฟ้า** มาจากการที่ผู้ใหญ่ของพรรคเพื่อไทยให้ข่าวไปทั่วว่าถ้าพรรคคนส่ง**เสาไฟฟ้า**ลงสมัคร คนกรุงเทพฯ ก็ต้องเลือก)

บทความดังกล่าวตอนหนึ่งมีดังนี้

ถูดูเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมาถึงอีกแล้ว ซึ่งมันก็ไม่ต่างจากการเลือกตั้งท้องถิ่นทั่วไป แต่บังเอิญว่ามหานครใหญ่ยังเป็นศูนย์กลางทุกสิ่งทุกอย่างของประเทศนี้ เลยมีผู้คนสนใจราวกับการเลือกตั้งระดับชาติ

นักการตลาดการเมืองเชื่อว่า **“กระแส”** ยังเป็นจุดชี้ขาดชัยชนะของสนามเมืองหลวง

ตัวอย่างที่มีการกล่าวถึงกันบ่อยที่สุดคือกรณีการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. เมื่อ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ เมื่อ **“มหาจำลอง”** ผู้สมัครหน้าใหม่ลงสนามสู้กับ **“พรรคใหญ่”** ที่ยึดครองสนามอยู่อย่าง **“ประชาธิปไตย”** และ **“ประชากรไทย”**

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ลงสมัครในนาม **“กลุ่มรวมพลัง”** อันประกอบด้วยเพื่อนยังเติร์ก จปร.๗ และชาวสันติอโศก

สิ่งหนึ่งที่ปฏิเสธไม่ได้คือ **“มหาจำลอง”** โตมาจากฐานการเมืองอันแข็งแกร่งของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้น

ในการหาเสียง ทีมงานมหาจำลองชูภาพลักษณ์ **“คนสมถะ”** ถือศีล กินมังสวิรัต ไม่มีเงินหาเสียง ไปเดินที่ไหน คนก็เอาเงินมายัดใส่กระเป๋าจึงก่อให้เกิด **“กระแสเลือกคนดี”** ลามลึกลงไปในกลุ่มพลังเงียบ

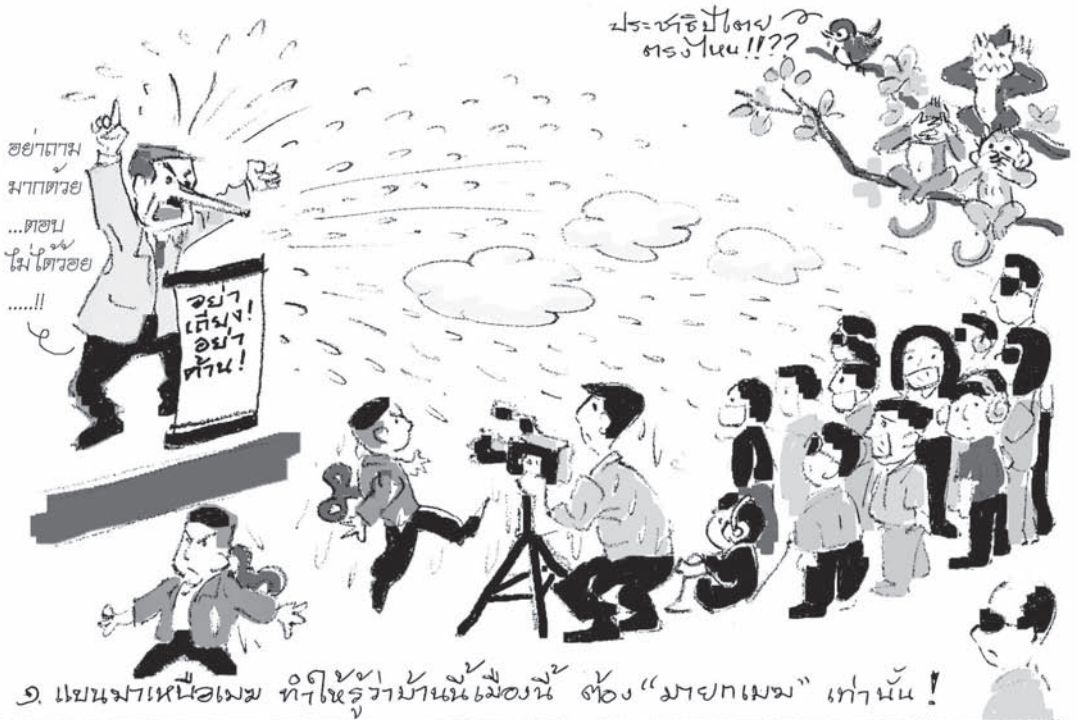
ทางฝั่งประชาธิปไตย ส่งนายแบงก์ ชนะ รุ่งแสง ลงสนาม มีความได้เปรียบผู้สมัครอิสระอยู่หลายขุม แต่พอหาเสียงไปก็เจอทางตัน ยิ่งพิชัย รัตตกุล หัวหน้าพรรคให้สัมภาษณ์เชิงเปรียบเทียบว่า กลยุทธ์ของมหาจำลองเป็นการหาเสียงแบบ **“แบกะดิน”** ส่วน ปชป. เป็นกลยุทธ์แบบ **“สินค้าห้าง”** ยิ่งทำให้ผู้คนสงสารมหาจำลองที่โดนปรามาส จึงเกิดกระแสร่วมด้วยช่วยกัน แถมมีป้ายทำด้วยฝาแข็ง เขียนว่า **“จำลองแพ้แน่ ถ้าพ่อแม่ไม่ช่วย”** ออกมาในโค้งสุดท้าย ก็ส่งให้มหาจำลองเข้าป้ายชนะคู่แข่งจาก ปชป.ขาดลอย

ลงท้ายบทความนี้ว่า

กล่าวโดยสรุปว่า การเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. ๓ มีนาคม ๒๕๕๖ ยังไร้คนจุดประกายกระแสใหม่ เหมือนสมัยมหาจำลองสวมเสื้อม่อฮ่อมลงสนามสร้างกระแสคนดีพีเวอร์?

นั่นเป็นการวิเคราะห์ของสื่อมวลชน ที่ผมใช้ของถูก ๆ เช่น ใช้ฝาแข็งทำป้ายหาเสียงนั้น ไม่ใช่เป็นแผนเรียกคะแนนสงสาร ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษว่า **“พีเวอร์”** อะไรรอก เป็นความจำเป็นจริง ๆ เพราะกลุ่มรวมพลังมีเงินน้อยมาก แต่ริจะทำงานใหญ่ สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าฯ กทม. ภาพจึงออกมาอย่างนั้น ซึ่งเป็นภาพจริง ไม่ใช่เสแสร้ง ไม่ใช่เป็นการทำตามแผนหาเสียงแต่อย่างใด **๓**

๒๕๕๖ ปีที่คิด บวก

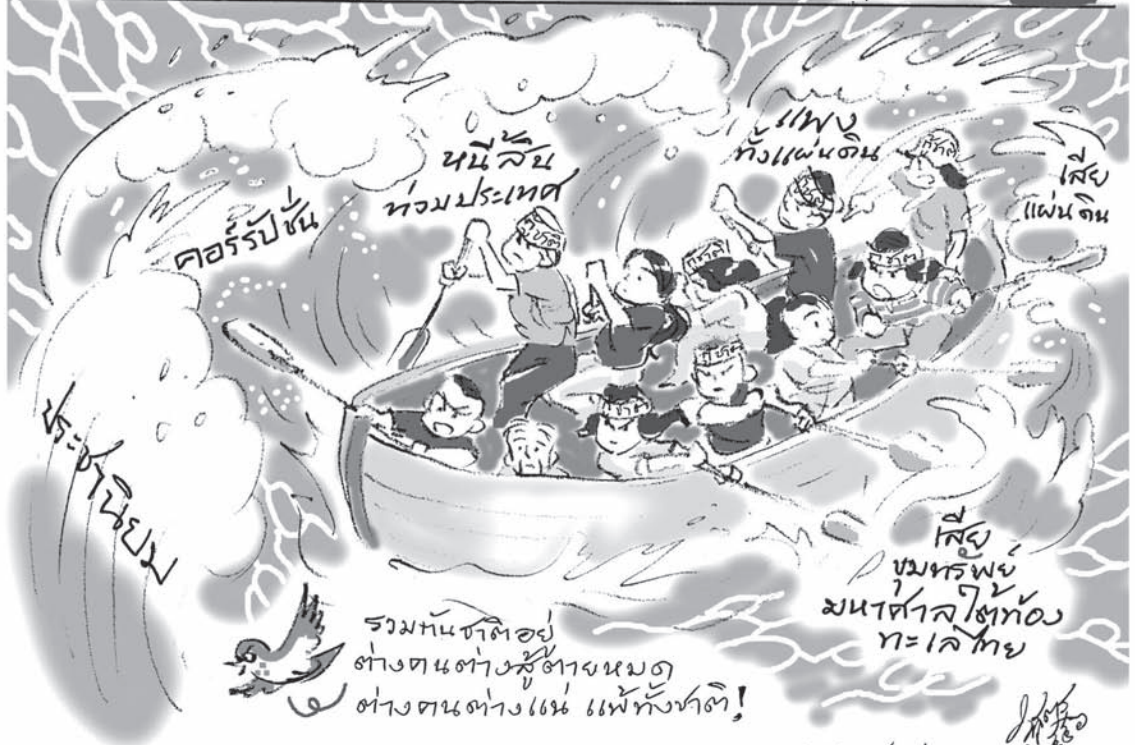
๒. โครงการบ้านท่าใหม่ ทำได้ง่าย บูรณาการปัญหามากมายให้न्छได้ ในพริบตาเดียว!

โรงงานปูนใหม่...
โรงงานพาสติก
เปิดตัว ๑๓,๑๕๑ แห่ง

๓. ค่าแรง ๓๐๐ ทำให้ผู้อพยพจากกรรมเล็กกิจการ ช่างชาวม้าน้ำขงภาพดี

คอร์รัปชัน

หนี้สิน
ท่วมประเทศ

แพง
ทั่วแผ่นดิน

เสียชีวิต
แผ่นดิน

ประชานิยม

รวมกันชาติอยู่
ต่างตนต่างสู้ต่างหมด
ต่างตนต่างแพ้แพ้ทั้งชาติ!

เสียชีวิต
ชมทรัพย์
มหาศาลที่
ทะเลไทย

๔. การระส่ำระสายล้มแผ่นดินไทย อาจทำให้คนไทยต้อง “รูรอกสามัคคี”!

ม.ค. ๒๕๖๖

สี่ ^{สั้น} ชีวิต _{สมอ.}

บทนำ

จากเด็กชายลูกชานายากจน

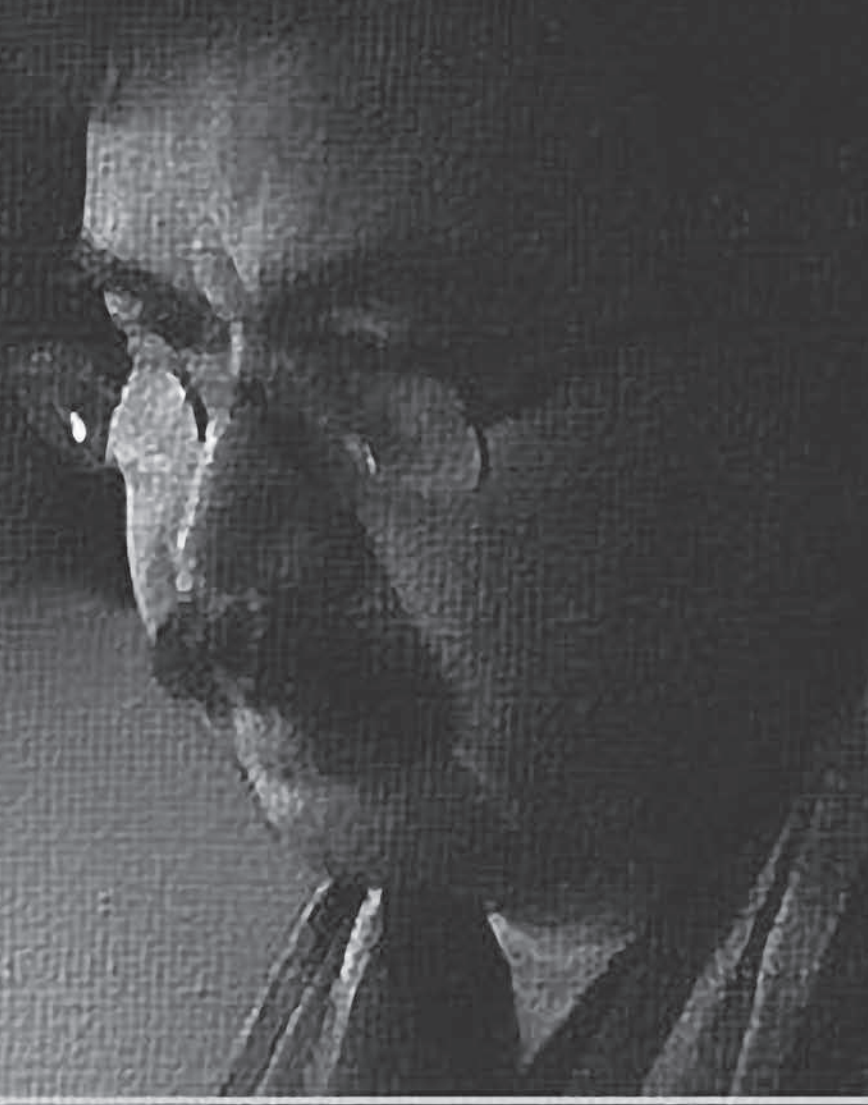
ก้าวผ่านอุปสรรคที่หล่อหลอมชีวิต

ให้มีมุมมองที่กว้างไกลหลายมิติ

สมฐานะศาสตราจารย์แห่งภาควิชาปรัชญา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร.สมภาร พรมตา

ประวัติและงานอาจารย์สมการ พรมภา

ผมเป็นคนอีสาน ครอบครัวเป็นชาวนา เกิดในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น เรียนจบชั้นประถมแล้วพ่อแม่ไม่มีเงินส่งเรียนต่อ จึงต้องอยู่ช่วยงานครอบครัวสามสี่ปี วันหนึ่งมาเลี้ยงควายและหาปลาข้างวัดกับเพื่อน เห็นพระเณรท่านเรียนหนังสือ จึงเกิดความคิดว่าไม่ได้เรียนทางโลกเพราะยากจนก็ไม่ใช่ไร มาบวชเรียนก็ได้ จึงขออนุญาตพ่อแม่มาบวช

บวชเณรอยู่ ๙ ปี บวชพระต่ออีก ๒ ปี ระหว่างบวชเรียนจบเปรียญธรรม ๘ ประโยค จบปริญญาตรีจากมหาจุฬาฯ เรียนจบแล้วกลับบ้านที่ขอนแก่น ไปสอนบาลีอยู่ ๒ ปี จึงกลับมาที่วัดมหาธาตุ กรุงเทพฯ ตัดสินใจลาสิกขาด้วยเหตุผลบางอย่าง หันมาประกอบอาชีพเป็นนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์ ระหว่างทำงานก็เอาเวลาที่พอมีอยู่บ้างไปเรียนปริญญาโทสาขาปรัชญาที่จุฬาฯ จบแล้วก็เรียนต่อปริญญาเอกสาขาปรัชญาเช่นกันที่จุฬาฯ จบปริญญาเอกแล้ว จุฬาฯ ชวนให้เป็นอาจารย์ เลยลาออกจากอาชีพหนังสือพิมพ์ มาเป็นอาจารย์จนถึงปัจจุบัน

สอนหนังสืออยู่ที่ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ สอนเน้นทางด้านพุทธ-ปรัชญาและแนวคิดทางปรัชญาของอินเดีย แต่สักสองสามปีที่ผ่านมา ผมตัดสินใจทำวารสารออนไลน์ฉบับหนึ่งชื่อ “วารสารปัญญา” เนื้อหาว่าด้วยพระพุทธศาสนา ปรัชญา และศิลปะ ตั้งใจให้เป็นของอ่านฟรี ออกรายเดือน ทำให้ดี ให้ได้มาตรฐานทางวิชาการและสาระบันเทิงทางปัญญาแบบวารสารในแนวนี้ที่ดีๆ ในต่างประเทศ ฉบับภาษาไทยเวลานี้ก็ล่วงเข้าปีที่สามแล้ว

และต้นปี ๒๕๕๖ นี้ผมก็ตัดสินใจทำฉบับภาษาอังกฤษออกมาด้วย เป็นรายเดือนเช่นกัน แต่เนื้อหาในฉบับไทยและอังกฤษนี้แยกขาดจากกัน คือจะว่าเป็นวารสารคนละเล่มก็ได้ ที่เป็นอย่างนั้นเพราะฉบับไทยต้องการสื่อสารกับคนไทย ส่วนฉบับอังกฤษก็สื่อสารกับฝรั่ง หรือคนอ่านที่

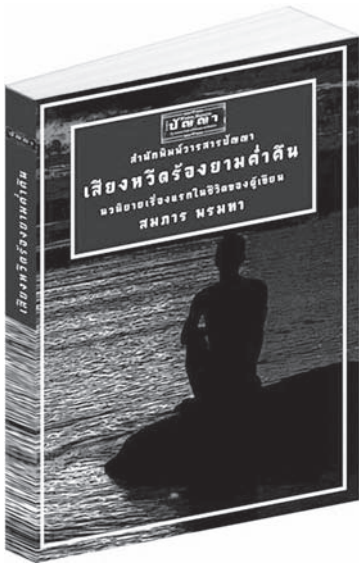
ใช้ภาษาอังกฤษ ลักษณะภาษาทำให้พบว่า เวลาจะพูดกับคนไทย เราต้องพูดแบบหนึ่ง แต่กับฝรั่งต้องพูดอีกแบบ อีกอย่าง พุทธศาสนาและปรัชญาที่ฝรั่งสนใจก็ไม่เหมือนเรา เวลาทำฉบับภาษาอังกฤษผมก็ทำโดยเอาฝรั่งเป็นหลัก คือนึกเห็นหน้าคนอ่านที่เป็นฝรั่งเวลาทำ

ต่อมาเว็บไซต์ที่ทำ “วารสารปัญญา” ซึ่งแต่เดิมคิดจะทำเฉพาะวารสารรายเดือนเท่านั้นก็มีงานนอกเพิ่มออกมา คือผมได้ตัดสินใจเอางานเขียนที่เขียนขึ้นใหม่ซึ่งยังไม่ได้ส่งสำนักพิมพ์เพื่อพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือกระดาษดังที่เคยทำมาเอามาทำเป็น “หนังสือไฟฟ้า” ที่เขาเรียกกันในภาษาอังกฤษว่า “eBooks” ทหมด นอกจากหนังสือผมไปพบโดยบังเอิญว่าตัวเองทำเพลงได้ ก็เลยมีเพลงมาให้ฟังด้วย ทุกอย่างแจกจ่ายเป็นธรรมทานหมด หากท่านผู้อ่านอยากอ่านก็หาได้ในอินเทอร์เน็ต ค้นชื่อผมใน Google เป็นต้น เป็บเดียวก็เจอแล้วครับ

คนกินมังสวิรัตสามพวก

ในโลกนี้คนที่กินมังสวิรัตที่ผมขอเรียกง่ายๆ ว่ากินเจมีอยู่ น่าจะ ๓ พวก พวกที่หนึ่ง กินด้วยเหตุผลด้านสุขภาพล้วนๆ พวกที่สองกินเพราะศาสนาที่นับถืออยู่สอนว่าเป็นความดี พวกที่สามกินเพราะคิดได้เองด้วยเหตุผลของตนเอง ผมน่าจะ เป็นพวกที่สาม คือเมื่อมาเรียนปรัชญาแล้ว วิชา

ปรัชญาทำให้คิดว่า เมื่อพูดเรื่องดีชั่วผิดถูก คนมักพูดโดยเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง คือเมื่อบอกว่าสิ่งนี้ดี หมายถึงมันดีกับคน ในทำนองเดียวกันเมื่อบอกว่าสิ่งนี้ไม่ดี ที่ว่าไม่ดีก็เพราะมันเป็นโทษแก่คนอื่นแหละ คนที่กินเจด้วยเหตุผลด้านสุขภาพล้วนๆ ก็คิดโดยเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง คือที่กินผัก ไม่กินสัตว์ ไม่ใช่เพราะสงสารสัตว์ แต่เพราะคิดว่า ระหว่างกินผักกับกินเนื้อ กินผักดีต่อชีวิตฉันมากกว่า นี่ก็เป็นความดีนะครับ แต่ดีระดับที่เอา 'คน' เอา 'ตน' เป็นศูนย์กลาง

การกินเจด้วยเหตุผลทางด้านศาสนานั้นพบมานานมาก ตั้งแต่สมัยกรีกและอินเดียโบราณ เหตุผลหลักของการกินเจแบบนี้ก็คือศาสนาสอนว่ากินผักจะมีชีวิตที่สะอาดในทางธรรมมากกว่า ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นการงดเว้นไม่ทำบาปอันเนื่องมาจากการที่ต้องฆ่าสัตว์แล้วเอามาทำเป็นอาหาร สัตว์รักตัวกลัวตายเหมือนเรา ดังนั้นการกินพืชแทนจึงเป็นการแสดงความเมตตาเป็นญาติมิตรพี่น้องกับสัตว์ พระพุทธศาสนานิยามหาญาณกินเจ และสอนว่า ไม่มีสัตว์ตัวใดในโลกนี้ที่ครั้งหนึ่งในอดีตไม่เคยเป็นพ่อ แม่ พี่ น้อง ญาติ มิตรของเรา เพราะสังสารวัฏนั้นยาวไกลมาก การกินเนื้อสัตว์จึงเท่ากับกินญาติตน มหายานบอกว่าคนที่เดินเข้าร้านซีฟู้ดแล้วชี้นิ้วเลือกกุ้งหรือปูเป็นๆ ในตู้กระจก เพื่อให้เขาฆ่าทำเป็นอาหารมา

ขึ้นโต๊ะของตานั้น ควรเฉลียวใจว่า กุ้งหรือปูตาโลๆ ไม่มีทางสู้เรา เหล่านั้นอาจคือแม่เรา พ่อเราในอดีตก็ได้ นี่ก็เป็นความดีอีกระดับหนึ่ง คือระดับที่ไม่ได้คิดเฉพาะในกรอบของมนุษย์เท่านั้น แต่ขยายวงเรื่องดีชั่วให้ครอบคลุมไปถึงสัตว์ด้วย

พวกที่สามนั้นผมเคยอ่านพบว่ามีมาตั้งแต่สมัยกรีกแล้ว พวกนี้ หนึ่งใน ไม่ได้คิดอย่างเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เป็นคนคิดไกล สอง ไม่ได้เชื่อถือศาสนา ดังนั้น การที่คนเหล่านี้กินมังสวิรัตก็มาจากการที่พวกเขา “คิดได้เอง” ล้วนๆ สมัยปัจจุบันก็มีนักปรัชญาฝรั่ง ขณะนี้ก็ยังสอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัยที่ต่างประเทศ คนเหล่านี้ไม่กินเนื้อสัตว์ ด้วยเหตุผลว่า นักปรัชญานั้นถือว่าเป็นคนที่ใช้ความคิดได้อย่างกว้างไกลที่สุด ดังนั้นย่อมรู้ว่าสัตว์มันย่อมรักชีวิตมันไม่น้อยกว่าเราเลย รู้แบบนี้แล้วยังกินเนื้อสัตว์ คุณก็ไม่ควรเรียกตัวเองว่าเป็นนักปรัชญา เพราะเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ผมก็คิดอย่างนี้แหละครับ

เรื่องมังสวิรัตจะมองเป็นเรื่องเล็กก็ได้ ใหญ่ก็ได้

คนสองกลุ่มแรกจะเข้าใจว่าเป็นเรื่องเล็ก ในความหมายว่า หากใครเห็นว่าดี จะหันมากินเจ ก็อนุโมทนา สนับสนุน ที่ว่าเล็กคือมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของบุคคล ไม่ใช่เรื่องระดับสังคม แต่พวกที่สามคือนักปรัชญานั้นเขามองว่า เรื่องนี้เราควรช่วยกันคิดให้ใหญ่ไปถึงระดับสังคม เพื่อนผมเป็นอาจารย์สอนปรัชญาที่เมืองนอก ที่กินมังสวิรัต เขาพูดว่า สมัยหนึ่งคนเราที่เรียกว่าสัตว์ประเสริฐนี้แหละก็เอาคนด้วยกันมาทำงานเป็นทาส ไม่ต่างจากสัตว์ ไม่ใช่หรือ เราเพิ่งเลิกทาสไปเมื่อสมัยรัชกาลที่ห้านี้เอง ทาสนั้นก็คือสัตว์เลี้ยงดอง นี่เองสมัยก่อนไม่มีใครเฉลียวใจคิดถึงทาสในอินเดีย ผมเห็นแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงพูดเรื่องวรรณะเวลานี้เราปฏิบัติต่อสัตว์ที่ถูกเพาะเลี้ยงในอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์อย่างโหดร้ายป่าเถื่อน การช่วยกันไม่อุดหนุนเนื้อสัตว์นั้นดีแล้ว แต่จะดีกว่านี้

หากเราคิดกันต่อไปว่า ควรจะมีกฎหมายดูแลเรื่องนี้ เหมือนที่เราใช้กฎหมายเป็นมาตรการเลิกทาส นี่คือนักปรัชญาอย่างพวกผมคิดกันเวลานี้

ทราบไหมครับ ฮิตเลอร์นั้นกินมังสวิรัตตาม ศาสนาฮินดูที่ฮิตเลอร์ได้รับอิทธิพลมาจากครูคน หนึ่งของเขา ฮิตเลอร์เคยพูดกับคนสนิทว่า หาก ผ่านพันสงครามเข้าสู่ภาวะปกติ เขาจะเสนอให้ อุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ในเยอรมันผิดกฎหมายหมด หากกฎหมายที่ฮิตเลอร์เสนอผ่าน โรงฆ่าสัตว์ใน ประเทศนั้นต้องปิดกิจการหมด แน่นนอนครับ เรื่อง นี้เป็นเรื่องใหญ่ แต่ฮิตเลอร์ก็ศึกษาพบว่า การ เกษตรเข้ามาแทนที่เรื่องนี้ได้ ถูกกว่าด้วย เลี้ยง วัวตัวหนึ่งเสียเงินไปมาก แต่วัวตัวนั้นทดแทนได้ ด้วยพืชผัก คำนวณแล้วถูกกว่ากันเยอะ

เรื่องนี้เราต้องค่อยๆ พูดและคิดกันในระยะ ยาว ไม่แน่นะครับ ลูกหลานเราในอนาคตอาจ เรียนหนังสือ แล้วเขาก็คุยกันว่า “สมัยหนึ่ง คน เคยเอาสัตว์มาฆ่ากินได้โดยไม่ผิดกฎหมาย หยาบ ซ้ำจริงๆ ไม่น่าเชื่อว่าคนจะทำได้เช่นนั้น” คำ สอนทานนี้ก็เปรียบได้กับคำสอนทาของเราสมัยนี้ที่ว่า “แต่ก่อนเขาจับคนมาเป็นทาส ป่าเถื่อนจริงๆ” แต่ในระหว่างที่เรายังไม่ไปถึงเรื่องการกินเนื้อสัตว์ ผมคิดว่าเวลานี้มีบางเรื่องที่เราทำได้ทันที เช่น ห้ามเอาสัตว์มากัดมาชนกันในนามของกีฬาเด็ดขาด อาชีพนักมวยผมก็คิดว่าไม่มีเหตุผล ร่างกายของ คนเราไม่ได้ถูกสร้างมาให้มาทำกันอย่างนี้ นัก มวยนั้นคนจนทั้งนั้น ระหว่างรุ่งเรืองก็พอมีเงิน แต่เจ้าของค่ายมวยย่อมรวยกว่าเสมอ แก่แล้ว นักมวยทุกคนตกยากหมด ร่างกายพิกลพิการ ไม่ต้องมีงานวิจัยเรื่องนี้ชัดเจน น่าอนาถใจ แล้ว เรายังไม่คิดจะออกกฎหมายเลิกเธอครับ

ประชาธิปไตยเป็นปรัชญาการเมืองอันหนึ่ง

เวลาที่เรารเรียนปรัชญาการเมืองในมหา- วิทยาลัยเราจะทราบว่ามีปรัชญาการเมืองอื่นๆ ด้วย ไม่ได้มีเพียงประชาธิปไตยเท่านั้น การมีปรัชญา การเมืองหลายแบบก็เพราะนักคิดทางด้าน

การเมืองการปกครองเขามีความคิดหลากหลาย เองง่ายๆ นักปรัชญากรีกโบราณอย่างเพลโตก็ ไม่นิยมประชาธิปไตย มองว่าเป็นระบอบป่าเถื่อน เสียด้วยซ้ำ ที่มองอย่างนั้นก็เพราะท่านเชื่อว่า **คน มีความคิดในสังคมนั้นจะเป็นคนส่วนน้อยเสมอ** ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใดจะให้คนมีความคิดมีจำนวนมากๆ เป็นไปไม่ได้เลย เพราะมนุษย์ถูกสร้างมาให้ เป็น อย่างนั้น **ปัญหาของประชาธิปไตยในทัศนะของ เพลโตคือ ระบอบการเมืองแบบนี้ให้คนทั้งหมด ในสังคมออกเสียงว่าจะเอาอะไร** แน่นนอนครับ คนจำนวนมากเป็นพวกเห็นแก่กิเลส ไม่เห็นแก่ ธรรม เวลาโหวตก็จะโหวตเอากิเลสไม่เอาธรรม เพลโตบอกว่า หากอยากให้บ้านเมืองก้าวหน้า **อย่าใช้ประชาธิปไตย** ต้องให้คนมีความคิด จำนวนน้อยที่เวลานั้นได้นำพาชาติไป ไม่ต้องห่วงครับ คนจำนวนน้อยเหล่านี้เขาทำเพื่อประโยชน์คน ส่วนใหญ่นั้นแหละ

แนวคิดแบบเพดิการ

ปรัชญาการเมืองแบบเพลโตนี้ต่อมาก็กลายมา เป็นพื้นฐานของแนวคิดแบบเพดิการ คำว่า “เพดิการ” ในทางปรัชญาการเมืองนั้นไม่ได้ แปลว่าต้องเลว หมายความว่า **ให้คนที่รู้ เรื่องนั้นๆ ได้จัดการแทนคนอื่น** เหมือนเรานั่ง เครื่องบินก็ต้องมีกัปตันขับ ผู้โดยสารจะบอกว่า ต้องออกเสียงแล้วขับตามเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้

เครื่องบินก็ตกตายเท่านั้นเอง เวลาไปหาหมอ เราก็ต้องปล่อยให้หมอเขาจัดการ ญาติๆ จะบอก หมอว่าขอไหวตักกันก่อน ได้ผลอย่างไรหมอค่อย ทำตาม คนไข้ก็ตายเท่านั้นเอง

แนวคิดแบบเพลโตนี้ว่าไปแล้วก็ยังไม่ล้ำสมัย ผมคิดว่าพี่น้องเสื้อสีเหลืองไม่น้อยก็เห็นอย่างนี้ เราไม่ไว้วางใจนักการเมือง เพราะเห็นว่าชาวบ้าน ไม่มีความรู้พอ เลือกคนมาก็ได้คนมาไม่มีคุณภาพ อันนี้เราไม่ได้ดูถูกพี่น้องชนบทนะครับ แต่เราพูด ถึงข้อเท็จจริง เมื่อเป็นเช่นนี้ การให้พี่น้องที่ไม่มี ความรู้ไหวตักเลือกผู้แทน กลับเป็นสิ่งย้อนกลับไป ทำลายพ่อแม่พี่น้องที่ยากจนในชนบทเสียเอง เพราะนักการเมืองที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกชาวบ้านมา เมื่อเข้ามามีอำนาจก็กอบโกยเข้าใส่ตัว เพลโตพูด อย่างนี้มาจะ ๓,๐๐๐ ปีแล้ว พี่น้องเสื้อสีเหลือง หลายท่านเชื่อว่าสิ่งที่เพลโตพูดขณะนี้กำลังเกิด ในบ้านเราแน่แท้ เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาทีเดียว

แนวคิดของเพลโต มีจุดอ่อนสองสามแห่ง

หนึ่ง มีคำถามว่า ในประเทศหนึ่งอย่างไทยเรา นี้ เราทุกคนเป็นเจ้าของประเทศเท่ากันใช่ไหม คำตอบคือใช่ ไม่มีใครเป็นเจ้าของประเทศมาก หรือน้อยกว่าคนอื่น ถ้าคิดว่าทุกคนเป็นเจ้าของ ประเทศเท่ากัน คนที่ว่าฉลาดๆ ที่มีจำนวนไม่มาก นั้นก็เป็นเจ้าของประเทศเท่ากับคนที่ไม่ฉลาด พูด อีกอย่างคือคนมีกิเลสก็เป็นเจ้าของประเทศ เท่ากับคนมีธรรมะนั้นแหละ ดังนั้นหากคนมี

กิเลสเขามากกว่า เขาอยากไปทางกิเลส ก็ต้องยอม เพราะเมื่อรวมเสียงเข้าด้วยกันแล้ว เจ้าของ ประเทศฝั่งโน้นมากกว่า ประชาธิปไตยนั้นเป็น ปรัชญาการเมืองที่ไม่เล็งผลเลิศ คิดเพียงว่าทำ อย่างไรคนจำนวนมากๆ ที่มาอยู่ด้วยกันจึงจะ แบ่งสรรผลประโยชน์ได้โดยไม่ฆ่ากันตาย แต่ เพลโตนั้นคิดแบบเล็งผลเลิศ

สอง ในทางปฏิบัติ ใครจะเป็นคนบอกว่า นี่ คือคนดี คนเก่ง คนที่สมควรเข้ามาเป็นกัปตันขับ เครื่องบินอันได้แก่ชาติบ้านเมืองแทนคนทั้งหมด ประชาธิปไตยคือปรัชญาการเมืองที่เห็นว่า ไม่ว่า จะชี้มือไปที่ใคร สงสัยได้หมด ผมเคยได้ยินคนเขา พูดว่า รัฐบาลที่มาจากการปฏิวัติสมัยหนึ่งแรกๆ ก็ดูดี เพราะนายกรัฐมนตรี้และคณะรัฐมนตรีล้วน มาจากคนดีคนเก่งในบ้านเมืองทั้งนั้น บางท่าน เป็นถึงองคมนตรี คุณสมบัติปานนี้ทำให้มีคนเรียก ว่า “รัฐบาลชิงแก่” แต่พอให้ลองทำงานไปสักพัก ฉายาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปทำนองสาละวันเตี้ยลง ที่สุดก็มีคนเรียกว่า “ชิงเน่า” ไปเลย นี่คือปัญหา ของแนวคิดแบบให้คนจำนวนน้อยที่ดีและเก่งมา ทำงานแทนคนส่วนใหญ่

สาม การเมืองสมัยใหม่ทำให้การเมืองใน ประเทศหนึ่งยากที่จะเป็นอิสระจากการเมืองของ โลก เวลานี้ประชาธิปไตยกำลังนำโลกอยู่ หากมี ประเทศใดก็ตามแต่ที่ปกครองด้วยระบอบที่ไม่ใช่ ประชาธิปไตยก็จะถูกบีบให้ลำบาก เช่นค้าขาย ลำบาก ต่างประเทศไม่ต้อนรับ

เมื่อขง้นน้ำหนักสองข้าง

ผมเลือกข้างประชาธิปไตย

ไม่ใช่เพราะเห็นว่าดีอย่างไม่มีที่ติ แต่เห็นว่า คนอื่นเขาก็เป็นเจ้าของประเทศ ๑ เสียง เท่าผม ทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจน การศึกษาสูงต่ำ ฉลาด ไม่ฉลาด ทุกคนเท่ากัน หากจะอ้างว่าดอกเตอร์ น่าจะเป็นเจ้าของประเทศมากกว่า ป. ๔ ก็ไม่รู้จะใช้เหตุผลอะไร เมื่อเห็นว่าคนอื่นเขา ก็เป็น เจ้าของประเทศนี้เท่าผม ผมก็ไม่กล้าคิดแทนเขา

ดอกครับ ทุกอย่างก็ต้องวัดกันที่เสียงส่วนใหญ่ หากเราอยากให้พี่น้องเราคิดเหมือนเรา ก็ต้องหาทางโน้มน้าวใจ ให้การศึกษา ให้ความรู้ อันนี้ทำได้อยู่แล้ว พี่น้องเสื้อเหลืองที่มีการศึกษาดี หากไม่ชอบการเมืองเวลานี้ ก็ต้องพยายามพูด ให้การศึกษาแก่พ่อแม่พี่น้องเสื้อแดงที่เราคิดว่าท่านอาจไม่มีข้อมูล เพราะอยู่บ้านนอก แต่หากพี่น้องเราเหล่านี้ที่สุดท่านเลือกที่จะเอาคนนี้แหละเป็นนายกฯ เราก็ต้องเคารพ ไม่อย่างนั้นไม่จบครับ ก่อนหน้านี้ก็มีคนพูดว่าคนบ้านนอกเลือกรัฐบาลเพื่อมาให้คนเมืองขับไล่ นี่คือความขัดแย้ง ผมคิดว่าปัญหาน่าจะคลี่คลายขึ้น หากคนเมืองจะอดทน เพราะเห็นแก่ความจริงว่า พี่น้องชนบทเราก็เป็นเจ้าของประเทศนี้เท่ากับเรา หากนักการเมืองที่ได้รับเลือกมาทุจริตก็ดำเนินการไปตามกฎหมายเป็นเรื่องๆ ไป ซึ่งคนบ้านนอกก็ไม่ว่าอยู่แล้ว แต่ไม่ควรที่อยู่ๆ ก็รวมตัวกันแล้วบอกคนบ้านนอกว่า รัฐบาลที่พวกคุณเลือกมาได้แล้ว อันนี้ไม่ค่อยมีเหตุผลครับ

ปัญหาประชาธิปไตยในอเมริกา

แต่ถึงที่สุดแล้ว ประชาธิปไตยแม้จะผ่านปมประเด็นเรื่องความไม่มั่นคงทางการเมืองอย่างที่บ้านเราประสบอยู่เวลานี้ กลายเป็นประชาธิปไตยที่ไม่มีการออกมามชุมนุมกันกลางถนนแล้วทุกอย่างนิ่งแล้ว อย่างในอเมริกา ประชาธิปไตยก็จะเจอปัญหาที่สำคัญอีกอย่างที่ประเทศอเมริกาและประเทศอื่นๆ ในยุโรปประสบอยู่ คือปัญหาว่า เนื่องจากการปกครองแบบประชาธิปไตย เขามีปรัชญาว่า รัฐบาลจะต้องทำตัวเป็นเสมือนกรรมการมวย เอกชนก็คือนักมวย เอกชนก็ต่อยกัน คือแข่งขันกันทำมาหากิน ใครเก่งก็รวย ใครไม่เก่งก็ชวย ว่าอย่างนั้นเกิด รัฐบาลมีหน้าที่ทำให้การแข่งขันดำเนินไปตามกฎหมาย เหมือนกรรมการมวยที่มีหน้าที่ให้นักมวยชกกันตามกติกา ส่วนใครเก่ง ใครแข็งแรง แล้วชกอีกข้างนอนหงายลงไป กรรมการจะไปส่งสารหรือช่วยเหลือ

ไม่ได้ ผิดหน้าที่กรรมการ

เนื่องจากคนเก่งในทางการหาเงินนั้นเป็นคนส่วนน้อย เมื่อประชาธิปไตยคิดเช่นนี้ ก็มีคนจำนวนน้อยกอบโกยทรัพย์สินได้มากกว่าคนอื่น ประเทศอเมริกาเวลานี้ก็มีตัวเลขอันเป็นที่รับรู้กันทั่วไปว่า ทรัพย์สินทั้งประเทศรวมกันแล้วแยกเป็น ๓ กองเท่ากัน ๒ กองแรกมีคนครอบครองอยู่คิดเป็นจำนวนเพียง ๑ เปอร์เซ็นต์ อีกกองของคน ๙๙ เปอร์เซ็นต์เป็นเจ้าของ อุปมาเหมือนมีข้าวอยู่ ๓ จาน ประเทศอเมริกาคือประเทศที่คนเพียงคนเดียวกินข้าวสองจาน ส่วนคนอื่นตั้ง ๙๙ คนกินจานเดียว ในหนังสือที่วิเคราะห์สภาพสังคมอเมริกันสมัยใหม่ ที่ผมอ่าน เปิดเล่มไหนก็เห็นเขาพูดถึง “The One Percent Problem” กลายเป็นว่าเรื่องคนหนึ่งเปอร์เซ็นต์รวยเป็นสองเท่าของคน ๙๙ เปอร์เซ็นต์ กลายเป็นลัทธิธรรมของประเทศนี้ไปแล้ว ไม่มีใครคิดว่าจะแก้ปัญหานี้ได้น่าอนาถใจ

ผมคิดว่าประเทศไทยเรา สำนวนจริงตัวเลขอาจน่าอนาถใจมากกว่านั้น เพราะการเมืองเราไม่สู้สะอาดเมื่อเทียบกับอเมริกา พูดง่ายๆ คือ รัฐบาลหรือนักการเมืองอเมริกันนั้นเขาเป็นกรรมการจริงๆ ไม่ตักตักเงินนำเกลียด แต่ของเราไม่แน่ อาจเป็นกรรมการที่รับสินบน หรือไม่ก็เป็นเจ้าของค่ายมวยเสียเอง เวลาชกก็ตัดสินเข้าข้าง

นักมวยค่ายตัวเอง แบบไม่อายุ อย่างนี้ผมชักสงสัยว่า คนคนเดียวในบ้านเราอาจกินข้าว ๔ งาน อีกครึ่งงานคน ๙๙ คนก็เก็บกินกันตามยถากรรม

ทางออกของปัญหา

นักวิชาการอเมริกันที่เก่งๆ พยายามช่วยกันคิดอยู่ แต่ก็ไม่หวังมาก ที่จริงทางแก้มีครับ คือไม่เอาประชาธิปไตย ไปใช้ระบอบสังคมนิยมหรืออะไรที่คล้ายๆ กันนี้แทน นั่นคือการแก้ที่ระบบแต่น่าจะยาก

ในบ้านเรา ผมมองเห็นช่องทางหนึ่งที่จะช่วยผ่อนปรนปัญหานี้ สิ่งนี้ว่าไปแล้ว**ชาวโศกทำมานาน คือการสร้างระบบเศรษฐกิจแบบพึ่งพาตนเองครบวงจร** หากขยายสิ่งนี้ออกไปยังพื้นที่องในชนบทมากๆ แน่นนอน ตัวเลขรายได้ของคนรวย คนจนก็คงยังเป็นเช่นนี้ แต่คนจนจะมีคุณภาพชีวิตมากขึ้น คือไม่เป็นหนี้ ว่าไปแล้ว**คนที่รวยมากๆ ในประเทศประชาธิปไตยมักไม่ใช่คนที่ “ทำของขาย” แต่รวยเพราะ “เล่นเกมการเงิน”** คือเอาเงินต่อเงิน ไม่ใช่เอาเงินไปลงทุนจ้างงาน สร้างสินค้าขึ้นมาแล้วก็ขาย หรือไม่ก็ทำการค้าแบบผูกขาด เศรษฐีอเมริกันส่วนใหญ่เป็นพวกหาเงินแบบนี้ บิล เกตส์นั่นก็มีหนังสือเขียนวิเคราะห์ว่าที่รวยไม่ใช่เพราะคิดซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์เอง แล้วรวยเพราะขายได้มากๆ แต่รวยเพราะรู้จักทำ

อะไรมากกว่าการทำของขายธรรมดาๆ สรุปลือคือเป็น “พ่อค้า” มากกว่า “นักประดิษฐ์” นักประดิษฐ์ไม่เคยรวย ก็เหมือนบ้านเรา ชาวนาไม่เคยรวย แต่คนที่เอาเงินมาซื้อข้าวชาวนาไปขายเอากำไรรวยมานานักต่อนัก และกำลังรวยอยู่เวลานี้

หากคนจนบ้านเราไม่เป็นหนี้ พวกเขาเล่นเกมการเงินก็หากินยากขึ้น เพราะไม่มีคนมากู้เงินตัวเพื่อเอาไปซื้อของฟุ่มเฟือยว่าไปแล้ว หากมองจากมุมทางศาสนา ทุกศาสนาเห็นตรงกันว่า ความจนไม่เป็นปัญหาของมนุษย์เราเลย พระเยซูสอนด้วยซ้ำไปว่าคนจนอยู่ใกล้สวรรค์มากกว่าคนรวย ปัญหาของคนจนในบ้านเรามีเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องจนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่นการไม่ฉลาดในเรื่องการจับจ่ายทรัพย์ ซึ่งปัญหาเช่นนี้องค์กรทางศาสนาเช่นชาวอโศกจะช่วยได้มาก

ระบบเศรษฐกิจแบบพึ่งพาตนเองที่คณะอโศกทำอยู่เวลานี้ ผมคิดว่าตอบโจทย์เรื่องความไม่เท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว คือสำเร็จในเรื่องช่วยให้คนยากจน รายได้น้อย มีทางออก แต่ปัญหาความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจในบ้านเราส่วนหนึ่งเกิดกับคนที่ไม่ถึงกับจนมากแต่ก็ยากจะลืมตาอ้าปากได้มากขึ้น ผมหมายถึงชาวนาที่ปลูกข้าวขาย คนเหล่านี้จะหันมาปลูกข้าวเพื่อกินอย่างเดียวก็ดูกระไร เพราะที่นามีมากกว่านั้น หากชาวอโศกจะทำงานอีกแบบหนึ่ง สำหรับคนประเภทนี้ เช่นก่อตั้งสหกรณ์ชาวนาบุญนิยม มีชาวนาประเภทที่ปลูกข้าวขายเป็นสมาชิก เป็นศิษย์อโศก เมื่อได้ข้าวในแต่ละปีหลังจากกินไว้กินแล้วก็ไม่แยกกันขาย แต่ขายรวมในนามสหกรณ์ พ่อค้าก็ยากที่จะกดราคา ยิ่งหากพ่อค้าเหล่านี้มาเป็นศิษย์อโศกด้วย ก็ยิ่งดีใหญ่เลย คนเหล่านี้ก็จะเป็พ่อค้าบุญนิยม คือซื้อขายพอได้กำไร ระบบเช่นนี้ไม่มีในประเทศฝรั่งดอกรับ หากเราทำได้ ก็จะเป็นต้นแบบแก่ฝรั่งด้วยซ้ำไป เพราะพวกเขา ก็พยายามหาทางให้ข้าว ๒ งานที่คนคนเดียวครอบครองอยู่มันมาเฉลี่ยให้คนอื่นอีก ๙๙ คนด้วย แต่ก็ดูจะสิ้นหวัง

ประชาธิปไตยก็มีจิตวิญญาณ

ประชาธิปไตยโดยหลักการเบื้องต้นเกิดขึ้นครั้งแรกเป็นระบบความเชื่อที่เชื่อว่าคนเรามีความเป็นคนเท่ากัน ไม่มีใครเป็นคนมากหรือน้อยกว่าคนอื่น เขาถึงให้สิทธิแก่ทุกคนในฐานะเจ้าของประเทศเหมือนกัน เท่ากัน แต่ประชาธิปไตยในบางประเทศมาที่หลังราชาธิปไตย ก็เกิดปัญหาว่า กษัตริย์ในระบอบเดิมเคยอยู่สูงกว่าคนอื่น จะทำอย่างไรดี การปะทะกันนี้ในบางประเทศก็แรง ถึงขั้นว่าต้องกวาดล้างกษัตริย์และราชวงศ์ทิ้ง แต่ในประเทศเรา เราใช้วิธีประนีประนอม คือพระมหากษัตริย์ก็ยังอยู่ต่อไป แต่ไม่มีอำนาจในการบริหารประเทศเหมือนเดิม

ถามว่า การมีกษัตริย์กับไม่มีกษัตริย์ อันไหนดีกว่ากันในประเทศที่เป็นประชาธิปไตย ในทางวิชาการเราถือว่าไม่มีคำตอบตายตัว บางประเทศที่ไม่มีกษัตริย์ ประชาธิปไตยเขาก็มั่นคง เขามี “จิตวิญญาณ” ได้เหมือนกันครับ ทั้งที่ไม่มีกษัตริย์ จิตวิญญาณที่ว่านี้ก็คือนักการเมืองหรือรัฐบุรุษที่มหาชนรักมาก ขอยกมหาตมา คานธีเป็นตัวอย่างก็แล้วกัน คานธีนั้นผมคิดว่าคนอื่นก็รักมาก แม้ประธานาธิบดีเนลสัน แมนเดลาที่เป็นที่รักของปวงชน คนเหล่านี้ไม่ใช่เจ้านะครับ เป็นสามัญชน แม้ในประเทศสังคมนิยม เขาก็มี “จิตวิญญาณ” แบบของเขาได้ เช่นประธานาธิบดีติโตที่อยู่ในหลวงของเราทรงแปลหนังสือชีวิตเขาเป็นภาษาไทยชื่อ “ติโต” คนคนนี้ก็เป็นคนธรรมดา เป็นคอมมิวนิสต์ด้วยซ้ำ วันที่เขาตาย คนยูโกสลาเวียร้องไห้ทั่วประเทศ

การที่ในหลวงทรงแปลประวัติผู้นำคอมมิวนิสต์ ผมคิดว่ามีนัยสำคัญหลายอย่าง ฝากไปช่วยคิดด้วยนะครับ สำหรับผมคิดว่านี่แสดงให้เห็นความใจกว้างของพระองค์ในแง่ที่ว่า หากใครก็ตามเป็นเจ้าของหรือสามัญชนไม่สำคัญ หากเขาอุทิศชีวิตเพื่อประชาชน เขาสมควรได้รับเกียรติในฐานะ “จิตวิญญาณของชาติ” ติโตเป็นลูกชาวนาอยากจนชีวิตลำบากแร้นแค้น ทำให้มุ่งมั่นที่จะทำการเพื่อ

ชาติ เพื่อให้คนในชาติได้มีอยู่มีกิน การที่ในหลวงทรงให้ความสำคัญแก่คอมมิวนิสต์คนนี้น่าคิด ฝากเป็นปริศนาธรรมสำหรับท่านผู้อ่านก็แล้วกัน

วิเคราะห์สถาบันกษัตริย์ในประเทศไทยเชิงพุทธ

เวลานี้ก็มีคนมองสถาบันกษัตริย์ทั้งในแง่เห็นว่ายังจำเป็นต่อชาติอยู่ และที่เห็นว่ามันจำเป็นสำหรับผม ผมมองแบบชาวพุทธ ว่าไปแล้ว พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ไม่ได้ยกย่องใครตามชาติกำเนิด แต่ยกย่องคนตามกรรมที่เขาทำ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ชาวนาหากทำความชั่วก็เป็นคนชั่ว ที่ชั่วไม่ได้เพราะเป็นชาวนา แต่เพราะทำชั่วเช่นกัน ราชาที่ทำความชั่วก็เป็นราชาชั่ว ที่ชั่วก็ไม่ใช่เพราะเป็นราชา แต่เพราะทำชั่ว เหตุผลของพระพุทธเจ้าผมคิดว่าหนักแน่นงดงามที่สุด คนเราเลือกเกิดไม่ได้ อย่างติโตนั้นก็เลือกเกิดไม่ได้ แม้เลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะทำตัวอย่างไรก็ได้ ตรงนี้เองที่พระพุทธองค์ทรงให้ความสำคัญ จึงตรัสสอนว่า เกิดมาเป็นอะไรก็ช่างเถิด อย่าได้สนใจ ให้สนใจว่าเกิดมาแล้วจะทำตัวอย่างไรดี ผมเชื่อว่าในหลวงของเราทรงเข้าใจพระพุทธศาสนาดี ที่ทรงยกย่องคอมมิวนิสต์คนนี้ก็เพราะทรงดูที่การกระทำของเขา ไม่ได้มองว่าเขาเป็นคอมมิวนิสต์ สำหรับพุทธศาสนาเรา เป็นอะไรก็เลือกเป็นคนดีได้ เป็นคอมมิวนิสต์ก็ดีได้ ไม่เป็น

ปัญหาเลย หรือไม่เป็นคอมมิวนิสต์ก็ได้ เช่นคานธี ถ้าคิดแบบพุทธตั้งที่ผมกล่าวมาข้างต้น เราก็คงจะเข้าใจว่า ที่คนไทยจำนวนมากรู้สึกรักพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้ก็เพราะเชื่อว่าทรงทำอะไรเพื่อคนไทยมามาก เห็นไหมครับ ที่เรารักพระองค์ก็ไม่ใช่เพราะทรงเป็นกษัตริย์ แต่เพราะทรงทำเพื่อคนไทย กษัตริย์สมัยอยุธยาที่อ่อนแอ หูเบา หลงใหลกามารมณ์ จนบ้านเมืองถูกเผาพิณาศ เราก็คงไม่รัก ทั้งที่ท่านเหล่านั้นก็เป็นกษัตริย์ ใช่ไหมครับ

ผมขอสรุปก็แล้วกันว่า ผมมองสถาบันกษัตริย์อย่างกลางๆ แบบที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้มอง ซึ่งก็แปลว่า การมีกษัตริย์ไม่จำเป็นเสมอไปว่าจะต้องทำให้ชาติเรามี "จิตวิญญาณ" ขึ้นมาอย่างอัตโนมัติ จิตวิญญาณเช่นที่ว่านั้นจะต้องมาจากการที่กษัตริย์พระองค์นั้นๆ ได้ทำอะไรลงไปเพื่อประชาชน ซึ่งหลักการนี้ก็มิใช่อื่น ผู้นำที่ทำเพื่อประชาชนคนก็รัก ดังตัวอย่างที่ผมยกมา ว่าไปแล้วการเป็นกษัตริย์นั้นก็เป็นาดาบสองคม คือท่านอยู่ในสถานะที่มีอำนาจอันได้มาตามจารีตประเพณีที่สืบทอดมายาวนาน อำนาจนั้นหากประคับประคองไม่ดี ไม่เป็น ก็เป็นโทษมหันต์ แต่หากถูกใช้ในทางธรรม ในทางสว่าง ในทางเกื้อกูลประชาชน อำนาจนั้นก็เป็นสิ่งหนุนส่งท่านให้กลายเป็นแสงสว่างของบ้านเมือง หรือแม้แต่เป็นพระโพธิสัตว์ตามคติแบบพุทธก็ยังได้ครับ

สถาบันกษัตริย์เป็นปัญหา ต่อระบบประชาธิปไตยจริงหรือ

ในประเทศเรา แม้จะเปลี่ยนการปกครองมาเป็นประชาธิปไตยแล้ว แต่เรายังอยู่ในช่วงรอยต่อของประชาธิปไตยกับราชาธิปไตยที่มีมาก่อน ก็เป็นธรรมดาที่จะมีการปะทะกันทางความคิดระหว่างคนที่นิยมของใหม่แบบไม่มีความอาลัยเหลือให้แก่ของเก่าเลย กับคนที่ยังเห็นความดีงามของระบบเดิมอยู่ และสงสัยว่าของใหม่จะพาชาติบ้านเมืองไปรอดเพียงใด ความคิดสองแนวนี้ที่สุดท้ายก็ต้องอาศัยกาลเวลาช่วยตัดสิน หรือสมานให้เกิดการเลื่อนไหลจากเก่ามาหาใหม่อย่างนุ่มนวล ไม่แตกหัก เรื่องนี้หากประคับประคองไม่ดี แตกหักกันได้ มีตัวอย่างในหลายประเทศที่ในช่วงเปลี่ยนจากระบอบกษัตริย์มาเป็นประชาธิปไตย คนตายจำนวนมากเพราะขัดแย้งกัน ไม่อยากให้เราเป็นเช่นนั้น

ก่อนอื่น ผมคิดว่าเราอาจต้องช่วยกันคิดจริงจังว่า (๑) ระบบกษัตริย์นั้นอย่างไรเสียก็ต้องเป็นอดีต ไม่มีทางเลยที่สังคมเราจะย้อนกลับไปปกครองด้วยระบอบกษัตริย์อีก (๒) ทำอย่างไรระหว่างที่รอให้ระบบมันเปลี่ยนอย่างสมบูรณ์แบบเราจึงจะไม่ฆ่ากันตาย ผมมีข้อเสนอว่า ข้อแรกนั้นน่าที่ทุกคนจะรับได้ ฝ่ายที่นิยมกษัตริย์นั้นว่าไปแล้วเขาก็รู้แน่ครับว่าบ้านเราก็ต้องเป็นประชาธิปไตยกันละ เขาเรียกร้องเพียงว่า ในระหว่างนี้ ฝ่ายที่นิยมประชาธิปไตยกรุณารักษาน้ำใจของคนที่รักพระเจ้าแผ่นดินบ้าง คนเราเห็นต่างกันได้ แต่อย่าเหยียดหยามน้ำใจของอีกฝ่ายด้วยการแสดงความไม่เคารพ หรือแม้แต่ดูหมิ่นดูแคลนสิ่งที่เขาเคารพ

แต่เราก็ต้องเข้าใจฝ่ายที่เขามองสถาบันกษัตริย์ว่าอาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประชาธิปไตยในบ้านเรา ผมหมายถึงคนที่มีความคิดเท่านั้น ไม่รวมพวกที่ใช้ความหยาบคาย และพวกที่ไม่มีข้อมูล แต่ก็ขอคำเพื่อความสะใจ นึกอย่างนี้ครับ เวลาที่ต่างชาติเขามองมาที่ประเทศ

เรา เห็นภาพนายกรัฐมนตรีที่มาจากการเลือกตั้ง หมอบกราบพระเจ้าแผ่นดิน พวกเขาอาจไม่เข้าใจ เพราะในสังคมประชาธิปไตย ตัวแทนของประชาชนควรได้รับเกียรติ อย่างน้อยก็เท่าเทียมกับกษัตริย์ ในต่างประเทศ กษัตริย์ของพวกเขา ก็ไม่ใช่บุคคลที่นายกรัฐมนตรีจะต้องหมอบกราบ

แม้แต่คนไทยเราเอง ผมก็คิดว่ามีไม่น้อยเมื่อเห็นภาพเช่นนี้อยู่เสมอๆ ก็อาจทำให้คิดไปว่าที่สุดแล้ว นายกรัฐมนตรีของประเทศก็ยังเป็น “เด็กๆ” เมื่อเทียบกับพระเจ้าแผ่นดินความคิดอันนี้ไม่ดีเลย ที่จริงผมอยากให้เรามาเริ่มทำความเข้าใจว่า **ความแตกต่างของพระเจ้าแผ่นดินกับผู้นำรัฐบาลนั้น เป็นเรื่องทางวัฒนธรรม** ดังนั้นการหมอบกราบไม่เป็นปัญหา เพราะเป็นการแสดงออกในทางวัฒนธรรม พระเจ้าแผ่นดินเมื่อเสด็จไปหาพระเถระผู้ใหญ่ ไม่ต้องถึงตำแหน่งพระสังฆราชหรือภิกษุ เป็นหลวงปู่ธรรมดาๆ อย่างหลวงปู่แหวน ในหลวงก็ต้องกราบไหว้ท่าน ทั้งที่ท่านเป็นลูกชาวบ้านมาบวช นี่คือวัฒนธรรม

ถ้าเราแยกได้ ฝ่ายที่เป็นห่วงว่าสถาบันกษัตริย์จะเป็นปัญหาต่อการพัฒนาประชาธิปไตย เช่นนายกรัฐมนตรีไม่มีอำนาจสูงสุดในฐานะประมุขฝ่ายบริหาร ก็จะไม่หนักใจ เพราะเมื่อใดก็ตามที่มีภาพอันแสดงว่าในหลวงทรงอยู่เหนือ นายกรัฐมนตรี นั่นเป็นเรื่องทางวัฒนธรรม ไม่มีทางเลยที่ในหลวงจะมาทรงมีอำนาจครอบงำ

รัฐบาล ไม่มีช่องทางกฎหมายใดๆเลย หรือหากว่ามีช่องโหว่ทางด้านกฎหมายอันอาจทำให้คนตีความว่าพระเจ้าแผ่นดินอาจทรงเข้ามาแทรกแซง รัฐบาลได้ เราก็ต้องช่วยกันปรับแก้ เพื่อให้ทุกฝ่ายสบายใจ

คุณประโยชน์ของสถาบันกษัตริย์ ต่อประชาธิปไตยไทย

สถาบันกษัตริย์มีต้นทุนทางวัฒนธรรมมาก เพราะในอดีตผู้ที่ดูแลสนับสนุนศาสนาและศิลปวัฒนธรรมของชาติก็คือกษัตริย์ มีคนหวังด้วยซ้ำว่า หากไม่มีกษัตริย์แล้ว พุทธศาสนาในประเทศไทยก็อาจเหมือนพุทธศาสนาในต่างประเทศ ที่อ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด นักการเมืองก็ไม่มีต้นทุนในเรื่องจะเข้าใจและเห็นค่าของศาสนา ไม่ต้องพูดถึงศิลปะวรรณคดีและงานช่างที่จะรอดต่างชาติได้ เราควรสนับสนุนสถาบันกษัตริย์เพื่อให้ดำรงหน้าที่ทางวัฒนธรรมนี้ไปนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ **ไม่มีเหตุผลที่จะตัดรอนสิ่งที่เป็นต้นทุนทางวัฒนธรรมของตน** ใครทำก็เข้าข่ายบ้าและโง่ ขออภัยที่ใช้คำแรงนะครับ

ฝ่ายที่เป็นห่วงเรื่องว่าสถาบันกษัตริย์อาจเป็นอุปสรรคต่อประชาธิปไตยนั้น ว่าไปแล้วเขาก็เต็มใจที่จะให้สถาบันกษัตริย์ทำหน้าที่ทางวัฒนธรรมดังที่วานั้น หลายคนที่ผมรู้จักก็อยากให้เรา มีกษัตริย์ต่อไปนานๆ เพราะนี่เป็นเรื่องแสดง

หน้าตาทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของเรา คนอังกฤษนั้นส่วนใหญ่ก็ยังรับว่า การมีเจ้าทำให้พวกเขาภูมิใจในความเป็นคนอังกฤษ เห็นไหมครับ คนอังกฤษนั้นเขาแยกออกกว่ากษัตริย์เป็นเรื่องทางวัฒนธรรม ในทางการเมือง ระบบการเมือง เขาแยกต่างหากจากกษัตริย์ เขามั่นใจว่าเมื่อเลือกนายกรัฐมนตรีไปแล้ว นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสูงสุดจริงๆ ในทางการเมือง

หากเราทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถาบันกษัตริย์ในหมู่คนไทยด้วยกันชัดเจนเป็นลัดเป็นส่วนว่าเรามองว่าอะไรคือสถานะของสถาบันกษัตริย์ในสังคมไทย ทุกอย่างก็หมดปัญหา คนเสื้อแดงนั้นเขาหวังเพียงว่า นายกรัฐมนตรีที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนจะไม่มีอำนาจสูงสุดในทางการเมืองเท่านั้นเอง ซึ่งความหวังใญ่นี้ว่าไปแล้วก็เป็นสิ่งที่พบได้ในประเทศประชาธิปไตยที่ยังมีสถาบันกษัตริย์อยู่ ไม่ใช่เรื่องแปลก หรือน่าหวังแต่อย่างใด เพราะเป็นความหวังใญ่ที่มีเหตุผล ในอนาคต ผมเชื่อว่า เมื่อเราเข้าใจกันมากขึ้น การปะทะกันใญ่ทางความคิดระหว่างเหลืองและแดงก็คงน้อยลง ฝ่ายเหลืองเองก็ต้องอย่าพยายามเสนอความคิดเสมือนว่ากำลังสนับสนุนให้สถาบันกษัตริย์กลับไปมีอำนาจใญ่ทางการเมืองอีก ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลย ไม่มีที่ไหนใญ่ในโลกที่เป็นประชาธิปไตยแล้วย้อนกลับมาเป็นระบอบกษัตริย์อีก เราต้องเน้นและเชิดชูสถาบันกษัตริย์

ใญ่แ่งที่ใญ่จะเป็นศูนย์รวมพลังทางวัฒนธรรม ซึ่งนักการเมืองไม่มีทางทำได้เทียบเท่า เพราะสถาบันนักการเมืองเพิ่งเกิดไม่กี่สิบปีเอง แต่สถาบันกษัตริย์มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยใญ่โน่น เทียบกันไม่ได้เลย ใญ่นี้ก็อย่างนี้ก็ได้ครับ การมีพระสังฆราชไม่เป็นปัญหาใญ่กับประชาธิปไตยใญ่คนใญ่ใด การมีกษัตริย์ก็ใญ่คนใญ่ นั้น พระสังฆราชเป็นประมุขทางศาสนา ในหลวงก็ใญ่เป็นประมุขใญ่ทางวัฒนธรรม ส่วนนายกัรัฐมนตรีก็ใญ่เป็นประมุขใญ่ทางการเมือง ในอนาคต หากเรามีนายกัรัฐมนตรีที่สง่างาม อย่างเดียวกับคานธี แมนเดลา หรือตีโต้ พร้อมกับมีมหาราชที่คนไทยรักทั้งประเทศ พร้อมกับมีสมเด็จพระสังฆราชที่ปรารถใญ่เรื่องใญ่ก็ใญ่ใญ่รับว่าใญ่จะวิเศษใญ่เพียงใญ่ใด

ความเสมอภาค

ผมขอพูดถึงพุทธศาสนาก็ใญ่แล้วกัน ในสมัยพุทธกาล สังคมใญ่อินเดียภาคกลางใญ่เป็นดินแดนที่มีอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจใญ่ที่สุดของใญ่เดียสมัยนั้น เขาปกครองด้วยกฎหมายแบบพราหมณ์ อนุญาตใญ่ให้คนชั้นสูงมีทาสใญ่ได้ ทาสถูกใญ่ใช้งานเหมือนควาย เจ้านายใญ่ไม่ถูกใญ่ใจก็ตีใญ่ได้ หรือแม้แต่ฆ่าใญ่ทิ้งใญ่ได้ ไม่มีใญ่ใครทักใญ่ท้วงใญ่เรื่องนี้ ทุกคนเห็นว่าเป็นเรื่องปกติ นักปราชญ์ใญ่ก็คิดใญ่ทั้งหลายสมัยนั้น ก็ไม่มีใญ่ใครทักใญ่ท้วงใญ่เรื่องนี้

แต่ทราบใญ่ไหมครับ พระพุทธเจ้าของเราทรงใญ่หวังใญ่เรื่องใญ่ที่ว่าใญ่ไม่ถูกต้อง สำหรับผม มหาบุรุษนั้นวัดจากใญ่การเห็นของใญ่ที่คนมองใญ่ไม่เห็น ใญ่ทั้งที่ใญ่อยู่ใญ่ต่ำตาต่อหน้าใญ่นี้แหละ พระพุทธศาสนานั้นเป็นศาสนาที่สอนว่า ทุกคนเกิดมาเท่ากัน ชาติใญ่กำเนิดใญ่ต่างกันใญ่เป็นปัญหา เพราะชาติใญ่กำเนิดใญ่ไม่ใช่สาระความเป็นคน สาระความเป็นคนอยู่ใญ่ที่การมีปัญญาที่ใญ่สามารถฝึกใญ่ฝนใญ่ได้ ความเชื่อใญ่ว่าคนเราเท่าหรือใญ่ไม่เท่ากันใญ่นี้ใญ่ทางปรัชญาใญ่สำคัญมาก เราถือใญ่ว่าใญ่นี้เป็นจุดตั้งใญ่ต้นของระบบความคิดใญ่ทางการเมืองที่ใญ่จะตามมาใญ่อีกใญ่มากมาย

เพลโตที่ผมใญ่เล่าใญ่ข้างใญ่ต้นเชื่อใญ่ว่าคนเราเกิดมา

ไม่เท่ากัน ดังนั้นจะให้สังคมเป็นประชาธิปไตยไม่ได้ ต้องให้คนบางคนที่ฉลาดและดีเท่านั้นนำพาคนอื่น ๆ ไป ชาวพุทธต้องถามตัวเองว่า พระศาสดาของเราสอนเรื่องนี้อย่างไร ทรงเห็นว่าคนเกิดมาเท่ากันไหม เราต้องตอบเรื่องนี้ก่อน ไม่อย่างนั้นเราจะมีความเห็นอื่นๆ ในทางการเมืองไม่ชัดเจน

ผมเชื่อว่าทรงสอนว่าทุกคนเท่ากัน ในความหมายว่าฝึกได้สอนได้ คิดอย่างนี้เราก็ต้องให้ทุกคนมีอำนาจในการตัดสินใจอนาคตของบ้านเมือง การที่พี่น้องเราหรือตัวเราเองดูเหมือนจะไม่พร้อม อันนี้เป็นได้ครับ แต่ไม่ได้แปลว่าเราไม่ควรให้สิทธิ์ให้เสียงแก่คนเหล่านี้ เพราะความขี้อิจฉาที่หุ้มชีวิตคนเหล่านี้อยู่มันเอาออกได้ เอาออกแล้วจะเห็นทองข้างใน ทองก็คือความสามารถที่จะถูกฝึกได้ พระพุทธศาสนาเราเชื่ออย่างนั้น หากพี่น้องเราไม่พร้อม ตัดสินใจทางการเมืองยังไม่เป็น เราก็ต้องช่วยกัน ให้การศึกษากัน ชุมชนขอโศกน่าจะมีกำลังในเรื่องเช่นนี้ ฝากไปพิจารณาด้วยนะครับ

การอ้างความเสมอภาคเพียงเพื่อจะบอกว่า ไม่นับถือพระ ไม่นับถือเจ้า อันนี้ในทางวิชาการเราถือว่าไร้สาระ บางคนไปดูหนังไม่ลุกยืนเพื่อถวายความเคารพในหลวง เพราะถือว่าคนเราเท่ากัน ก็ไม่ว่าครับ จะคิดอย่างนั้นก็ได้อีก แต่ท่าน

แต่พวกเราที่เป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า แม้ข้างในคนเราจะเท่ากัน ในความหมายของการเป็นผู้ที่จะถูกฝึกสอนให้ดีให้งามได้ แต่ข้างนอกเราก็ต้องมีวัฒนธรรม ผมแปลกใจอยู่หน่อยหนึ่งคือคนที่ไม่ลุกในโรงหนังนั้น เขาก็น่าจะเคยไหว้ใครบ้าง เช่นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่เขาเคารพคนเราหากถือเคร่งในเรื่องเกิดมาเท่ากันที่สุดก็อาจเหมือนคนบ้า อย่าเอาจริงกับชีวิตมาขนาดนั้นเลยครับ สมมติว่าคนผู้นั้นไปบวช วันหนึ่งในหลวงเสด็จไปทอดกฐินที่วัดนั้น พระรูปนั้นลงมารับกฐิน ในหลวงก็ต้องไหว้ท่าน เห็นไหมครับ นี่คือวัฒนธรรม อย่าให้ความถือเคร่งเรื่องคนเราเท่ากันมันไปไกลเกินเลยขนาดนั้น เครียดเสียเปล่าๆ

ข้อแนะนำจากอาจารย์ถึงชาวโศก

มีบังอาจครับ... แต่หากจะให้แสดงความเห็นหน่อยก็น่าจะได้ คือผมคิดว่าการเมืองในบ้านเรานับจากนี้ไปน่าจะนิ่งลงแล้วแหละ อยากเห็นชาวโศกเบางานการเมืองในเชิงการไปร่วมชุมนุมให้น้อยลง อาจต้องเลือกไปร่วมเฉพาะที่สำคัญจริงๆ แล้วมาทุ่มเทงานในเรื่องที่ไม่มีใครเห็นทางว่าจะทำได้ ต่อให้ฉลาดอย่างไร คือการลดช่องว่างคนจนคนรวยในบ้านเรา ที่ผมเล่าว่าอเมริกาเขาก็ดูจะสิ้นหวัง ผมอยากเห็นชาวโศกเป็นผู้นำเรื่องสหกรณ์บุญนิยมที่จะช่วยให้ชาวนา เกษตรกร หรือแม้แต่ผู้ประกอบการเล็กๆ เช่นร้านโชห่วยรวมตัวเป็นกลุ่มก้อนที่แข่งขันมากๆ เพื่อเป็นพลังต่อรองกับนายทุน งานพวกนี้สำหรับผมสำคัญกว่าการเคลื่อนไหวทางการเมือง เพราะมันยังยืนกว่า เป็นประโยชน์แบบลงลึกกับแผ่นดินมากกว่า ฝากพิจารณาด้วยนะครับ

ปรัชญาชีวิต

ไม่มีสำเร็จรูปครับ พุดเป็นข้อๆ ก็ไม่ได้ รู้แต่ว่าจะทำชีวิตแต่ละวันให้เป็นประโยชน์แก่ตนและคนที่รู้จัก เช่นภรรยา ลูก เพื่อน และคนที่อ่านงานเขียนเรา ที่ตอนนี้คิดขยายไปต่างประเทศด้วย “วารสารปัญญา” มีฉบับภาษาอังกฤษแล้ว ออกรายเดือนเหมือนภาษาไทย ทำออนไลน์ และพิมพ์หมดเพื่อนที่เป็นนักบินอวกาศ หรือที่อยู่ดวงจันทร์ก็อ่านได้ เพราะดาวเทียมส่งคลื่นไปถึง ผมแม้ไม่ใช่ชาวโศก แต่ก็ทำงานบุญนิยมเหมือนกันนะครับ ☸

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๐)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะคิดว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลुकุณ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลુถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อตตตัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”นั่น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขั้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทิวฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้ขึ้นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขัดต่อไป]

หรือยิ่งดูจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔, ๒๕๔ และเล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ ก็ชัดเจนยิ่งขึ้น ในสูตรอื่นๆก็มีอีกมาก ที่ยืนยันความเป็น“วิญญาณ”ต้องมี“เหตุปัจจัย”

ถ้าไม่มี“เหตุ”ไม่มี“ปัจจัย” คือ“รูปกับนาม” เช่น ตากับรูป และต้อง“สัมผัสกัน” จึงจะเกิดวิญญาณ ซึ่งก็คือ ตา“สัมผัส”รูป แล้วจึง“เกิดวิญญาณ” แม้มี“ตา” มี“รูป” แต่ไม่ได้“สัมผัส”กัน ก็ไม่มี“วิญญาณ”ตั้งว่านี่

คือไม่มี“ตาสัมผัสรูป”ก็ไม่มี“วิญญาณ”เกิดนั่นเอง “วิญญาณ”ที่มีภาวะเป็น“รูป”เป็น“ภาพ”ที่เกิดต่อโยงไปให้จิตรับรู้ คือ“อุปาทายรูป”เรียกภาวะนี้ว่า“จักขุวิญญาณ” เป็น“ธาตุรู้”ที่ทำให้คนรู้ได้ นี้แล“วิญญาณ”

ถ้าไม่มีการสัมผัสกันของ“ตา”กับ“รูป”เป็นเหตุ เป็นปัจจัยกัน “จักขุวิญญาณ”ก็ไม่“เกิด”คือไม่มี“ชาติ” ขยายชัดๆอีกทีไม่มีการกระทบสัมผัสกันของ“ตา”กับ“รูป”เป็นเหตุ เป็นปัจจัยกันและกัน เป็นต้น “จักขุวิญญาณ”ก็ไม่“มีความเกิด” นั่นคือ ในจิตใจไม่มี“ชาติ” ชัดเจนมั๊ย ?

“วิญญาณ”ดังกล่าวนี้เองคือวิญญาณสัตว์โลก (สัตว์ โอบปาติกะ)ที่พระพุทธเจ้าทรงหมายถึง ซึ่งจะต้องศึกษา ให้“สัมมาทิฐิ” แล้วปฏิบัติให้“สัมมา” จึงจะเกิด “ธรรมจักขุ” หรือ“ตาทิพย์”ที่เห็น“วิญญาณ”นี้ ก็ จะเห็นแจ้งด้วยการสัมผัส“วิญญาณผิ-วิญญาณเวทนา” ใต้งๆในวิเวทปกตีสัมมาโพลงๆนี้แล ในจิตเราจะปรากฏ “ความเป็นวิญญาณ” ซึ่งเป็น“ผิ”ก็มีเห็นอยู่หลักๆ หรือ เป็น“เวทนา”ก็เวทนาที่มีให้สัมผัสจริงอยู่โทนโท

นั่นคือ จะเกิด“วิปัสสนาญาณ” หรือเป็นผู้มี “อริปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นเป็น“ญาณ ๑๖ คือ ญาณ ๑-๒-๓-๔ เป็นต้น” ซึ่งยังไม่ครบทั้ง“ญาณ ๑๖” แต่เป็น “ตาทิพย์” (ธรรมจักขุ) อันได้แก่ “อริปัญญาสิกขา”เจริญ ขึ้นเป็น“วิชชา”ที่ตรงกันข้ามกับ“อวิชชา”นั่นเอง

และ“วิญญาณ”เช่นนี้แหละ ที่ผู้สัมมาทิฐิแล้ว ปฏิบัติจะสามารถวินิจฉัย“วิญญาณผิ-วิญญาณเวทนา”ได้ “วิญญาณเทพหรือเวทนา”นั้น เป็น“วิญญาณที่ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-แล้วก็ดับไป” ไม่ตั้งอยู่ถาวรยั่งยืนเลย

ดังนั้น แม้จิตจะทำงานมีความปรุงแต่ง(สังขาร)เป็น อารมณ์สุข จากเหตุปัจจัยที่“สัมผัส”กันเป็น“วิญญาณ เวทนาเท็จ” การปรุงแต่ง(สังขาร)นั้นก็ไม่มียั่งยืนถาวร จะ “ตั้งอยู่” ได้ระยะหนึ่ง แล้วก็จะเปลี่ยนไปไม่เที่ยง(อนิจจัง) มันก็จะเปลี่ยนแปลงไปเสมอ ไม่เที่ยง ไม่นอนแน่หนึ่งอยู่

แต่ที่ยังเที่ยงแน่หนึ่งเป็น“เหตุ”คือ“อุปาทาน” เพราะ ยังเป็น“ความยึดเป็นตัวตน” ยังคงมีอยู่ใน“อนุสัย”ที่ นอนแน่หนึ่งอยู่เท่าที่ยังไม่ได้กำจัด นี่คือเหตุ“ทุกข์”แท้ “อุปาทาน”ซึ่งเป็น“พลังงานศรัทธา”ที่“จิต”ขึ้นมา เป็น“ตัณหา”(ผิเปรต)มันก็ยังคงมีอยู่ ยังไม่ดับหายไปไหน นั่นคือ ถ้ามันยังมี“อุปาทาน” ก็ยังมี“ความยึดถือ” ว่า“ความรู้สึกสุขที่เกิดจากเหตุปัจจัยนั้นสังขารกันก็ยังมี เมื่อมีเหตุปัจจัยเข้ามาสังขารกันขึ้น เจ้า“อุปาทาน”

นี้จะ“จิต”เป็น“ตัณหา”เป็น“พลังจลน์”ออกมาทำงาน ผิเปรต(ตัณหา)ก็ยังคงมีอยู่ในสภาพ“พลังงานศรัทธา” แต่ผู้จะหยั่งรู้ของตนได้ หรือจะหยั่งรู้แจ้งอนุสัยที่ “ยึดถือ”(อุปาทาน)ของตนเองนี้ จะรู้ยากมาก เพราะมัน “กบดานอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ”และ“นิ่งสงบ”ด้วย

“ผิเปรต”จึงคือ“ตัณหา-อุปาทาน” ที่ยังคง“มีอยู่” และเมื่อ“ตัณหา”มันเกิด(ชาติ) มันก็ต้องแสวงหา เหตุปัจจัยที่จะได้ความรู้สึกสุขให้แก่“ความยังติดตัณหา ยึดอยู่ของเรา”(อุปาทาน) ว่ามันเป็น“ของจริง”ซึ่งเป็น“สิ่งจะ โดยสมมุติ”(สมมุติสิ่งจะ) จะมากน้อยก็เท่าที่ตนยังมีกิเลส เหลือ ยังไม่หมดอนุสัย และยังบำเรอตนให้หลงสุขใจอยู่

ผู้ยังไม่หมดอุปาทานหรือไม่หมดตัณหาที่จะยัง “ต้องได้ต้องมีต้องเป็น”(ภวตัณหา=ความอยากได้ออยากมี อยากเป็น)มาให้ตน“สัมผัส”เพื่อเสพสุขนั้นๆอยู่ ผู้นั้นก็

จะยังมี“สุข”ที่เกิดจาก“เหตุ”คือ“ตัณหาหรืออุปาทาน” และยังเกิด“ความรู้สึกหรืออารมณ์”(เวทนา)ไม่“สุข” ก็“ทุกข์”หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”(อุเบกขา) ตามความเป็นกิเลส ของอารมณ์โลกีย์ คือ “เคหสิตเวทนา” อยู่ตลอดที่ยัง ไม่สูญเสียสันนิทไปจากคนผู้นี้ ซึ่งยัง“ถืออารมณ์ ๓”(เคหสิต เวทนา ๓)นี้ว่าเป็น“ของจริง” จึงยังต้องมีต้อง“เกิด”(ชาติ)

ในจิตของตนอยู่ ทั้ๆที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วว่ามันเป็น “ของเท็จ”(อลิเกะ) เป็น“สุขัลลิกะ” ผู้วิชชาที่ยังไม่รู้ได้

เพราะความสิ้น“ชาติแห่งกิเลส”ระดับอนุสัยยังไม่เป็นจริงไปจากจิตของผู้นั้น จนแก่สังขารทิพ วัฏฏะ “อารมณ์ ๓”(เวทนา ๓)นี้ก็ยังเป็นยังมีในจิตอยู่

อารมณ์หรือความรู้สึกที่เป็น“สุขโลกีย์”จึงยังมีอยู่ แต่เป็น“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)แต่ลมๆแล้งๆที่“ไม่มี สติเสถียรอยู่ในตัวตน”จริงเลย มันไหลออกมาเล่น ลีเกแสดงตัวขึ้นเฉพาะในขณะมี“สัมผัสอยู่”เท่านั้น

หมด“สัมผัส”แล้วมันก็จะหายไป ไม่มีตัวตนจริง จะเหลืออยู่แต่“อุปาทาน”(ความยึดถืออยู่ในจิต)อัน เป็นกิเลสชนิดหนึ่งที่อยู่ในฐานะ“อนุสัยหรืออาสวะ”ที่ นอนแน่อยู่กันบึงหรือเบื้องปลายของใจในใจแค่นั้น ซึ่งก็มีเฉพาะสำหรับผู้ยึดเป็น“อุปาทาน”ด้วยนะ ยึดด้วย“อวิชชา” ไม่ใช่“ยึด”แบบ“สมาทาน” กิเลสที่“ยึด”ไว้แน่แหละ ชื่อว่า“อุปาทาน”

แต่ผู้จะรู้ว่า“ตนยึดมั่นอยู่”นั้น ยากสุดยากแท้!
ต้องเป็น“วิพชา: วิปัสสนาญาณ”ที่เกินสามัญของปุถุชน
ผู้มี“วิพชาหรือวิปัสสนาญาณ”จริง ก็จะมีรู้แจ้งเห็น
จริงได้ด้วยตน เป็นปัจฉัตตัง(รู้ได้เฉพาะตน)แน่นอน

ว่า“เวทนา”แท้ๆหรือ“ความรู้สึก”ที่บริสุทธิ์ไม่ไป
“อุปาทาน” เป็นความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

“อุปาทานขันธ์หรืออุปาทานกขันธ์”เป็นอกุศลจิต
แต่“เวทนาหรือเวทนาขันธ์”เป็นกุศลจิต

“อุปาทานขันธ์หรืออุปาทานกขันธ์” คือ ขันธ์อัน
ยังสัตว์เข้าไปยึดถือไว้

“อุปาทานขันธ์ หรือ อุปาทานกขันธ์” ทั้ง๕ ได้แก่
รูปอุปาทานกขันธ์-เวทูปาทานกขันธ์-สัญญาอุปาทาน
กขันธ์-สังขารอุปาทานกขันธ์-วิญญาณอุปาทานก
ขันธ์ ซึ่งเป็น“ขันธ์”ที่ยังประกอบด้วย“อุปาทาน”

จึงไม่ใช่“ขันธ์๕” ที่ได้แก่ รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-
สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์อันปราศจาก
“อุปาทาน” ซึ่งทั้งรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ
ล้วนเป็น“ขันธ์”ที่ไม่มีความเป็นสัตว์เข้าไปยึดถือไว้แล้ว

“เวทนา”ที่มี“อุปาทานขันธ์”อยู่ในขันธ์นั้นคือยังมี
มีอกุศลจิต หรือยังไม่หมด“อัตตา” ซึ่งยังมี“สุข-ทุกข์”
อันเป็น“เคหสิตเวทนา”อยู่ ยังละล้างไม่หมดสิ้นสนิทไป
ได้อธิบายมาแล้วว่า “สุข”ที่ยังเป็น“อัตตา”หรือ
“สุขเท็จ”นี้จะเกิดขณะที่ยังมี“สัมผัส” เมื่อไม่มี“สัมผัส”
แล้วมันก็จะหายไป ไม่เป็น“ตัวตน”(อัตตา)อยู่จริง ไม่ใช่
ตัวตนจริง ตัวตนจะปรากฏอยู่ขณะหนึ่งแล้วก็หายไป
ไม่มีตัวตน(อัตตา)จริงเหลืออยู่ ที่เหลือนั้น“ตัวจำ”(สัญญา)

“เวทนาขันธ์”นั้นเป็นความรู้สึกบริสุทธิ์ที่เป็นธาตุ
แห่งความรู้ขั้นหนึ่งหนึ่งในขันธ์๕ แท้ๆ ไม่ใช่อกุศลจิตเลย

ส่วนกิเลสนั้นเป็น“ผู้มาเยือน”ที่พระพุทธรเจ้าตรัส
ว่าอาคันตุกะ มันเข้ามาร่วมปรุง(สังขาร)อยู่ในขันธ์ของ
คนที่ยังอวิชชา คนที่ยังไม่สิ้น“อวิชชาสังโยชน์”เท่านั้น

กิเลสมันไม่ใช่“ธาตุแท้ขันธ์จริง” ไม่ใช่“ตัวตน
ของตน”จริง มันเป็นตัวหลอกคนโง่งต่างหาก หลอกเจ้า
ตัวหลอกคนอื่น มันเข้าครอบครองใจคน จนคนหลงว่า
มันเป็นตัวจริงของคน เป็นขันธ์จริงของคน คนก็หลงว่า
มันเป็น“ตัวตนแท้” แต่ที่แท้มันแค่“อุปาทานขันธ์”

เช่น “อารมณ์สุข”(สุขเวทนา)ที่เป็น“สัตว์ทางใจ
”(สัตว์โอปปาติกะ) เป็นต้น มันเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์
” ที่ต่างคนต่าง“ยึด”ด้วยความหลง(โมหะ)หรืออวิชชาว่า
“อารมณ์” ต้องอย่างนี้ๆ ตามที่เรากำหนดของตนแล้ว
“เข้าไปยึดถือเอา”(อุปาทาน) ถ้าตรงตามที่“กำหนดของตน
ยึดถือเอานั้น”(อุปาทาน)ก็ชอบใจ(อภิญญาธรรม) หรือถ้าแตก
ต่างไปไม่ตรงตามที่ตนกำหนดหมายยึดไว้ก็เกิด“อารมณ์
เฉย(อุเบกขา)หรือไม่ชอบ(อนิฏฐาธรรม)” ซึ่งมันเป็นอารมณ์
หรือความรู้สึกที่ต่างคนก็ต่างยึดไปตามกิเลสที่กำหนดยึด
ไว้ของตนๆ อันไม่เท่ากันเลย หรืออาจจะคล้ายๆกันบ้าง

แต่แท้จริงแล้วในความละเอียดลึกซึ้งสุด โดยเฉพาะ
ในความละเอียดของจิตไม่มีอะไรเลยที่จะเท่ากัน เว้น
แต่“ความรู้สึกที่เป็นนิพพาน”หนึ่งเดียวเท่านั้นในเอกภพ
ซึ่งอาการที่เกิดในใจคนเป็น“ความชอบหรือความ
ไม่ชอบ”นั้นมันไม่ใช่“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา)
บริสุทธิ์แท้ๆของคน ที่เมื่อมีการกระทบสัมผัสอะไรก็ตาม
แล้วทุกคนเห็นตรงกันเป็น“การรู้ความจริงตามความเป็น
จริง”นั้นๆตามที่มันเป็นมันมีภาวะจริงอยู่นั้นๆอย่างนั้น

แล้ว“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา)บริสุทธิ์ ก็
จะเฉยๆ ว่างๆ กลางๆ(ไม่ทุกข์ไม่สุขหรืออุเบกขา) ไม่มีชอบ
ไม่มีชัง กระทั่งแล้วก็มีแต่รู้เห็นเป็นจริงตรงกันอย่าง
เดียวกันตามความเป็นภาวะจริงนั้นๆ เช่นกระทบสี่แดง
ต่างก็รู้เห็นเป็นความจริงตรงกันหมด หรือกระทบความ
รู้สึกร้อน ก็รู้เห็นเป็นร้อนตรงกันหมด เป็นต้น เวทนา
บริสุทธิ์ไม่ได้ชอบหรือชัง อาจจะรู้สึกทนได้ยาก หรือ
ทนไม่ได้ ตามประสาททางกาย ก็หลีกเลี่ยงหรือผลักออกบ้าง

ส่วน“อารมณ์”ที่ไม่บริสุทธิ์ แต่มี“ความยึดติด”
(อุปาทาน)นั้น ต่างคนเมื่อกระทบสัมผัสสิ่งนั้นแล้วต่างก็เกิด
“อารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ”ตามอุปาทานที่ตนยึด มันจึง
ไม่ใช่“เวทนาขันธ์” แต่เป็น“อุปาทานขันธ์” มันเป็น
“อุปาทาน”ใน“เวทนา”ที่หลงก่อ“อารมณ์ชอบ-อารมณ์
ไม่ชอบ”ให้แก่ตนเองอยู่ แล้วก็หลงเป็น“สุข”(สุขเวทนา)
เป็น“ทุกข์”(ทุกข์เวทนา) นี่คือ“เวทูปาทานกขันธ์”

ไม่ใช่“ขันธ์”บริสุทธิ์หรือ“ขันธ์แท้”แต่เป็น“ขันธ์ที่
กิเลสปรุง”อยู่ ยังไม่ปราศจาก“ผู้มาเยือน”(อาคันตุกะ)

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

แกนนำคนเสื้อแดงหมิ่นสถาบัน
แต่ทหารที่มีหน้าที่ปกป้องสถาบันด้วยชีวิต
กลับไม่รู้ หรือนิ่งเฉย
แต่ใครหมิ่นเจ้านายตัวเองกลับเดือดร้อน
ถึงขั้นออกมาตอบโต้

สงสัยจริง ๆ

ผมมีเรื่องแปลกใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ จนรู้สึกสงสัยว่าจะเป็นจริงตามที่ได้ยินมา เช่น กรณีการหมิ่นสถาบันในทุกวันนี้ ผู้ที่หมิ่นจะเป็นฝ่ายคนเสื้อแดง จนถูกศาลพิพากษาจำคุก แล้วพรรคการเมืองฝ่ายคนเสื้อแดงก็พยายามเสนอให้ยกเลิกกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๒

คุณธิดา ที่เป็นประธานกลุ่มคนเสื้อแดงก็กล่าวว่า ม.๑๑๒ มีปัญหามาก ควรยกเลิก

เสธ.อ้ายได้นำคลิปการปราศรัยของแกนนำคนเสื้อแดงมาฉายในที่ชุมนุม ถ่ายทอดสดออกทาง FMTV. ก็ชัดเจนว่า พวกเขาแกนนำคนเสื้อแดงในคลิปนั้นหมิ่นสถาบัน แต่ทหารที่มีหน้าที่ปกป้องสถาบันด้วยชีวิตกลับไม่รู้ หรือนิ่งเฉย แต่ใครหมิ่นเจ้านายตัวเองกลับเดือดร้อนถึงขั้นออกมาตอบโต้

รัฐบาลฝ่ายคนเสื้อแดงตั้งแต่ยุคนายสมัคร สุนทรเวช เป็นนายกรัฐมนตรี มาถึงยุคญาติ

นช.ทักษิณ เป็นนายกฯ ดูนิ่งเฉยต่อผู้หมิ่นสถาบัน แต่ผู้ที่ชี้เบาะแสว่าใครหมิ่นสถาบันกลับถูกฟ้องร้อง ตำรวจก็แปลกไปจับเขา อัยการก็แปลก ลังฟ้องทั้ง ๆ ที่ก็เห็นชัด ๆ ว่าเป็นผู้นำปกป้องสถาบันซึ่งในที่สุดพามีตา ศาลสั่งยกฟ้อง

ตรงข้ามกับ นช.ทักษิณหรือนายกฯ ยิ่งลักษณ์ ใครหมิ่นกลับเป็นข่าวใหญ่ คนเสื้อแดงดูเดือดร้อนกันมาก ขนาดทางเน็ตยังตามจับจนได้ แต่เว็บหมิ่นสถาบันทางเน็ตจำนวนมาก กลับจับใครไม่ได้

ยิ่งกรณีเขาพระวิหาร ไม่ว่าจะรัฐบาลยุคนี้หรือยุคที่แล้วกลับบอกว่าเป็นที่ทับซ้อน บางคนบอกเป็นของเขมรทั้ง ๆ ที่บันไดทางขึ้นอยู่ฝั่งไทย แลมผู้ออกมาปกป้องกรณีเขาพระวิหารกลับถูกฝ่ายรัฐต่อต้าน

นี่เป็นเรื่องที่ทั้งแปลกใจ ทั้งสงสัยจริง ๆ แต่ทุกวันนี้ชักไม่แปลกใจ ไม่สงสัยซะแล้วว่า เพราะอะไร?

๓

“สูงสุดคืนสู่สามัญ” กับ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” แม้จะห่างกันราวฟ้ากับดิน
 แต่คนที่ฉลาดเฉลียวก็มักจะนำมาหลอกลวงผู้คนได้อยู่เสมอ ๆ
 จนทำให้แทบจะแบ่งแยกของจริงและของปลอมออกจากกันไม่ได้

สภาวะลัจจะย้อนสภาพ (ปฏินิสลัคคะ)

เมื่อคานธีต้องนำชาวอหิงสาเข้าร่วมสงคราม...?

เมื่อพ่อท่านโพธิรักษ์ต้องนำชาวโศกเข้าร่วมต่อสู้เรื่องดินแดน...?

สภาวะธรรม “สูงสุดคืนสู่สามัญ” กับ “สูงสุดคืนสู่สามัญ” แม้จะห่างกันราวฟ้ากับดิน แต่คนที่ฉลาดเฉลียวก็มักจะนำมาหลอกลวงผู้คนได้อยู่เสมอ ๆ จนทำให้แทบจะแบ่งแยกของจริงและของปลอมออกจากกันไม่ได้ นอกจากจะต้องเข้าไปอ่านเจตนารมณ์ หรือความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งนั้นเพื่อประโยชน์โพดผลของตนเอง หรือส่วนรวม ซึ่งงานที่ **ทวนกระแส** (ปฏิโลตัง) นั้น มักจะถูกเข้าใจผิดอยู่เสมอ ๆ แม้แต่ผู้ที่เข้ามาร่วมงานด้วยกัน

คานธีถูกทั้งพี่น้องมุสลิมรุมตีจนสลบคาที่เมื่อไปช่วยพวกเขาที่แอฟริกาใต้และสุดท้ายก็ตายด้วยคนฮินดูด้วยกันยิ่งเอา เพราะเข้าใจจุดยึดหยุ่น ย้อนสภาพของคานธีไม่ได้ แม้ท่านโพธิรักษ์เองก็ถูกโจมตีจาก หนังสือพิมพ์บางฉบับว่าคลั่งชาติ และถูกรัฐบาลให้ตำรวจแจ้งจับว่าทำผิดพรบ.ความมั่นคงแห่งชาติ ทั้ง ๆ ที่ออกมาชุมนุมเพื่อช่วยรักษาอธิปไตยดินแดนของชาติ แต่ก็ไม่สามารถทำให้คนในชาติเข้าใจได้

ลัจจะของประชาธิปไตย.....สมณะโพธิรักษ์

การที่พ่อท่านเทศน์เรื่องการเมือง สนับสนุนให้คนมาชุมนุมใช้สิทธิใช้เสียงตามระบอบประชาธิปไตย แล้วถูกคนโจมตีต่อต้านไม่เห็นด้วยนั้น เรื่องนี้พ่อท่านได้กล่าวว่า

“มีคนเห็นว่า อาตมาทำไมมายุ่งการเมือง พามาชุมนุม ถือว่าเป็นความยึดมั่นถือมั่น เขาว่าเป็นอัตตาตัวตนหนึ่งของอาตมานะ อาตมาไม่ได้ทำงานด้วยความอยาก และเชื่อว่าอาตมาไม่ได้ทำงานเพื่ออามิส เพื่อตัวเอง อาตมาใช้สัจปรุสธรรมในการทำงาน ชอบหรือไม่ก็ไม่เกี่ยว ที่ออกมาทำงานการเมือง เพราะในทัศนคติของอาตมานั้น การเมืองคืองานเพื่อบ้านเพื่อเมือง ไม่ใช่งานเพื่อตัวเอง ไม่ใช่งานอาชีพเพื่อหาเงินสร้างฐานะแข่งกับชาวโลก และที่สำคัญเป็นงานเสียสละเพื่อบ้านเพื่อเมือง จึงเป็นงานที่มนุษย์ทุกคนต้องหาโอกาสทำที่เดียว ไม่เช่นนั้นคนนั้นเป็นคนอกตัญญู จำไว้เลย คนที่ไม่ทำงานการเมือง คือคน“อกตัญญู” แท้ ๆ

เพราะทุกคนเป็นชาวบ้านชาวเมือง เมื่อการเมืองมันเสียหาย ขณะนี้มันไม่แค่เสียหายนะ มันขั้นเหลวแหลก พวกเราจึงต้องมาชุมนุมประท้วงแสดงถึงอำนาจอธิปไตย ทำหน้าที่ เพราะหน้าที่ประท้วงรัฐบาลเป็นของประชาชน เป็นสิทธิของประชาชน เป็นอธิปไตยของประชาชน อย่าทิ้งสิทธิถูกผิดเป็นเรื่องลัจจะ ขอให้ผู้ใช้เห็นด้วยเพียงพอจริงก็จะออกฤทธิ์สังเคราะห์เกิดขึ้นแน่นอน

การที่ประชาชนจะไปประท้วงชุมนุมกัน เป็นวิธีการสารลัจจะของโลกประชาธิปไตย ถูกต้องที่สุดไปยืนยันยืนหยัด จะให้คณะรัฐบาลแก้ไขอะไรที่คุณเห็นว่าเสียหาย ก็ออกมาประท้วง แม้ถึงขั้นเห็นว่ารัฐบาลใช้ไม่ได้แล้วจะทำให้ไทยเสียแผ่นดินเสียอธิปไตยของประเทศ จะให้เลิกบริหาร ก็ทำได้ ประชาชนทุกคนต้องดูแลผลประโยชน์ของบ้านเมือง ปกป้องบ้านเมือง เป็นหน้าที่ของประชาชน รัฐธรรมนูญระบุไว้ทั้งนั้น

คนที่ออกมาเสียสละ รักษาความดีแก่ประเทศ

ชาติ รักษาดินแดนของไทย เป็นเรื่องของกาลเทศะ เทศะแปลว่าถิ่นที่ ประเทศคือถิ่นที่ ที่เป็นพื้นที่อาณาจักรแน่นอน แต่ละประเทศของใครก็ของมัน มีพื้นที่ที่แน่นอนของตน นี่เขตเป็นของเขมร นี้ของไทย แยกให้ชัด เมื่อเป็นของไทยกำหนดแล้ว เราควรจะรักษา ใครมายึดก็ต้องขับไล่ออกเป็นปกติสากล ไม่ใช่เรื่องนอกรีต

ในคำว่า “มหาปเทศ” สิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามหรือไม่ห้าม และอนุญาตหรือไม่อนุญาต มี ๒ สิ่งสิ่งที่ควรกับไม่ควร ก็ต้องใช้ปัญญา อาตมาใช้ปัญญาทำงาน ไม่ได้ใช้กิเลสทำงาน เมื่อเห็นควร จึงได้พานักธรรมะออกมาชุมนุมประท้วง การชุมนุมประท้วงเป็นงานเสียสละเพื่อบ้านเพื่อเมือง เป็นพหุชนหิตายะ ทำประโยชน์เพื่อมวลประชาชน จึงควรทำ ตามวินัย หลักมหาปเทศ อาตมาไม่ได้ผิดธรรมวินัยแต่อย่างใด

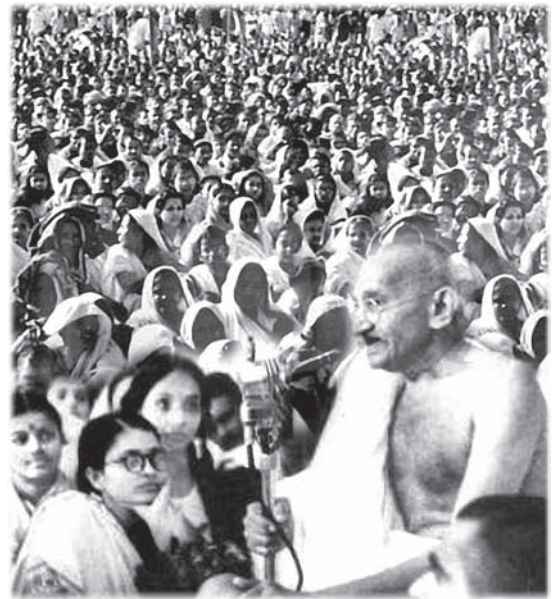

การประชุมประหวังรัฐบาลไม่มีในยุคพระพุทธเจ้า เพราะยุคนั้นเป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยังไม่มี ธรรมเนียมกันสมัยพุทธกาล กรณีเช่นนี้จึงยังไม่มี บัญญัติทั้งห้ามทั้งอนุญาตในเรื่องนี้ อาตมาจึง พิจารณาตามมหาปเทศ ซึ่งการตัดสินมหาปเทศ อาจไม่ตรงกันได้ ตามแต่วิจารณ์ญาณแต่ละคน สำหรับอาตมา ก็ใช้วิจารณ์ญาณของอาตมา พิจารณาแล้วว่านี่เป็นเขตประเทศของไทย มี หลักฐานแน่แท้ เราก็ควรจะตั้งให้เป็นของไทย ไม่ควรจะให้คนอื่นมาละลาบละล้วงเอาไป ใช่ไหม ?

อาตมาทำงานมั่นใจว่า อาตมาทำเพื่อคนอื่น พยายามที่สุดให้ถูกใจใคร ไม่ใช่ทำเพื่อตน อาตมา มั่นใจว่าชื่อเสียงสุจริตใจ และทำด้วยเมตตาจริง ๆ ไม่ประสงค์ให้ใครบาป ถ้าช่วยได้ช่วยทุกฝ่าย ใคร โกงใครทุจริตเป็นบาปทั้งนั้น อาตมาก็พยายาม ช่วยไม่ให้เขาทำบาปสำเร็จ เช่น ที่พากันมาชุมนุม ประหวังอยู่ขณะนี้ ก็เพราะเห็นอยู่ว่าเขมรทุจริต โดยแน่ใจมั่นใจด้วยหลักฐานความจริงที่มีว่า เขมรผิด กำลังทำบาป อาตมาก็พากันออกมา ช่วยเพื่อให้เขมรทำบาปไม่สำเร็จ และแม้แต่คน ไทยที่กำลังทำในสิ่งที่เราเห็นว่าผิดว่าทุจริต ก็ให้ คนไทยนี้แหละด้วย ทำในสิ่งที่ถูกต้อง อย่าทำ บาป มาช่วยไม่ให้ทำบาป คือ แม้แต่ไทยเอง ใครทำผิดเป็นบาป เราก็ช่วยให้ทำให้ออกต้องให้ เป็นบุญ รัฐบาลหรือคนไทยคนไหนที่มีส่วนผิด ก็ ช่วยทั้งไทยทั้งเขมรไม่ให้ทำบาปทั้ง ๒ ฝ่าย

ประเทศไทยก็ยอมเป็นของประเทศไทย ของ เขมรก็ควรเป็นของเขมร ทำให้สุจริต การทำงาน เพื่อคนอื่นที่ไม่ได้มีกิเลสเพื่อตนเลยจริง ๆ ไม่ใช่ ท่านทำเพื่อตน ผู้รู้ท่านจะทำ ถ้าเป็นอรหันต์ นั้นแหละตัวดี เพราะท่านมีโลกวิทู และทำงาน เพื่อใคร ๆ ตามที่ถูกที่ควร ไม่ใช่ทำเพื่อตน ท่าน ชื่อสัตย์สุจริต ท่านมีเมตตาจริง ๆ ท่านไม่ได้ทำ เพื่อตน เพื่อของตน เป็นของตน จะว่าท่านทำ เพื่อคนไทย อรหันต์ไม่ยึด นั่นถูกแล้ว ! ท่านยอม เสียสละ ยอมเสียรังวัดตนเองด้วยซ้ำ

ขอบอกตรง ๆ ว่า อาตมาทำงานโดยบริบท ของความเป็นคนไทย อยู่ในประเทศไทย เป็นคน ไทย ลูกไทย แม้จะมีเชื้อสายจีนอยู่บ้าง จะว่า อาตมาทำงานให้คนไทย อาตมารับใช้ประเทศไทย อาตมากินข้าวของประเทศไทย ไปบิณฑบาตอาศัย เลี้ยงตน คนไทยเลี้ยงอาตมาไว้ อาตมาผิดแน่ถ้า อาตมาไม่ทำงานที่กตัญญูต่อกตเวทีต่อประชาชน ผู้เลี้ยงดูอาตมาไว้ อาตมาต้องผิด เพราะอาตมานี้ ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น (ปรปักษ์พาทา เม ชีวิกา) คือ ชีวิตเนื่องด้วยคนไทยในผืนแผ่นดินไทยอาตมา อาศัยเขากิน อาศัยเขาอยู่ ทำงานเขาก็ช่วย อนุเคราะห์เครื่องใช้ไม่สอยทุกอย่าง เพราะฉะนั้น อาตมาทำงานเพื่อคนในประเทศไทยนั่นเองด้วยความเต็มใจเต็มที่ อาตมาทำงานเพื่อมวลประชาชน กตัญญูต่อกตเวทีต่อประชาชน อาตมาผิดด้วยหรือ ?

ความกระอักกระอ่วนใจของข้าพเจ้า.....คานธี

พอทางประเทศแอฟริกาใต้ได้ทราบข่าวว่า ข้าพเจ้าพร้อมด้วยชาวอินเดียอีกบางคน ได้อาสา เข้าช่วยอังกฤษทำสงคราม ข้าพเจ้าก็ได้รับ โทรเลขสองฉบับ ฉบับหนึ่งนั้นจากนาย Polak ผู้ตั้งปัญหาถามข้าพเจ้ามาว่า การกระทำของ ข้าพเจ้าไม่ขัดต่อหลักอหิงสาที่ข้าพเจ้าได้ประกาศ ไว้ว่าเป็นหลักปฏิบัติการณ์ในชีวิตหรือ ?

ข้าพเจ้าเองก็คาดว่าจะมีเสียงคัดค้านในเรื่องนี้ เพราะได้เคยหยิบยกขึ้นมาเขียนในวารสาร Hindu Swaraj or Indian Home Rule (วารสารซึ่งชาวอินเดียใช้เป็นปากเสียงต่อสู้เพื่อเอกราชของประเทศอินเดียในสมัยนั้น) และได้เคยถกเถียงเรื่องนี้กับบรรดามิตรสหายในแอฟริกาใต้อยู่เสมอ เราทุกคนยอมรับว่า สงครามนั้นเป็นเรื่องไร้ศีลธรรม หากข้าพเจ้าไม่ต้องการจะเอาโทษผู้ที่ทำร้ายข้าพเจ้า (คานธีเคยถูกทำร้ายร่างกายมาก่อน-ผู้แปล) ข้าพเจ้าก็ยังไม่บังควรที่จะเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องทำสงคราม (โลกครั้งที่ ๑) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อข้าพเจ้าไม่ประจักษ์แจ้งถึงมูลเหตุแห่งการอุบัติของสงครามนั้น จริ่งอยู่ บรรดามิตรสหายต่างก็ทราบกันดีว่า ข้าพเจ้าเคยมีบทบาทในสงครามโบเออะ (Boer War) แต่เขาเหล่านั้นพากันเข้าใจว่า นับแต่นั้นมาทัศนคติของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว

อันที่จริงแล้ว เหตุผลในการอาสาสมัครเข้าช่วยอังกฤษครั้งนี้ ก็คล้าย ๆ กับเหตุผลที่โน้มน้าวจิตใจของข้าพเจ้าให้เข้าร่วมในสงครามโบเออะนั่นเอง ข้าพเจ้าตระหนักแก่ใจดีว่า สงครามกับอหิงสานั้นไปด้วยกันไม่ได้ แต่เรื่องหน้าที่ที่คนเราต้องปฏิบัติในชีวิตนี้ก็เป็นเรื่องยากลำบากไม่ใช่เล่น ผู้แสวงสัจธรรมมักจะต้องเดินค้ำพามรรคาไปในท่ามกลางความมืดมน

อย่างไรก็ดี ผู้ยึดมั่นในหลักอหิงสาจะไม่มีวันพลาดจากหลักการของตน หากกรรมที่เขากระทำนั้นเกิดจากความเมตตากรุณาเป็นปฐมเหตุ อนึ่ง เขาจะต้องพยายามอย่างยิ่งยวดด้วยที่จะช่วยชีวิตอื่น ไม่ทำลายแม้แต่ชีวิตเล็กชีวิตน้อย เขาจะต้องปลิกตนให้ห่างจากวงล้อมอันเต็มไปด้วยภัยอันตรายแห่งหิงสการอยู่ตลอดเวลา ด้วยการกระทำเช่นนี้เท่านั้น ที่เขาจะสามารถควบคุมตนเองและมีเมตตาจิตต่อผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้น แต่ถึงกระนั้น เขาก็ไม่สามารถจะเป็นอิสระเสรีจาก

หิงสการภายนอกได้อย่างร้อยทั้งร้อย

อนึ่ง เนื่องจากอหิงสการเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวสรรพชีวิตไว้ทั้งหมด ความผิดพลาดของชีวิตหนึ่งจึงย่อมจะกระทบกระเทือนถึงชีวิตอื่นด้วย และด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงไม่สามารถเป็นอิสระเสรีจากหิงสการได้อย่างร้อยทั้งร้อย トラบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ในสังคม トラบนั้นมนุษย์จำต้องข้องเกี่ยวพันกับหิงสการ เพราะความเป็นอยู่ของสังคมนั้นเองได้ก่อให้เกิดหิงสการ เมื่อชาติสองชาติรบกัน หน้าที่ของผู้บุชอหิงสการก็คือจะต้องยุติการรบนั้น ผู้ที่ไม่สามารถจะหาหน้าที่นี้ได้ เพราะไม่มีอำนาจหรือไม่มีคุณสมบัติที่จะไปยุติ อาจเข้าร่วมในสงคราม แล้วพยายามทำให้ตนเองทำให้ประเทศชาติของตน ตลอดจนทำให้โลก เป็นอิสระเสรีจากสงคราม

ในส่วนตัวของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีความหวังอยู่ว่า จะเขยิบฐานะของตนและของเพื่อนร่วมชาติให้ดีขึ้น ด้วยการอยู่ในจักรวรรดิของอังกฤษระหว่างที่อยู่ในประเทศอังกฤษข้าพเจ้าได้รับการคุ้มครองป้องกันภัยจากกองทัพเรือของอังกฤษ และโดยเหตุที่อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งแสนยานุภาพของอังกฤษนี้เอง ก็เท่ากับว่าข้าพเจ้าได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังที่จะใช้รบราฆ่าฟันกันของอังกฤษ เพราะฉะนั้นหากข้าพเจ้าต้องการจะรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์กับจักรวรรดิอังกฤษ และต้องการจะอยู่ใต้อำนาจของอังกฤษต่อไป ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าต้องเข้าร่วมด้วยในสงคราม

ในทัศนะของอหิงสาแล้ว ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าจะมีความแตกต่างอันใดระหว่างผู้ที่ทำการรบโดยตรง กับผู้ที่มีได้ทำการรบโดยตรง ผู้ที่อาสาเข้าช่วยกลุ่มโจร ไม่ว่าจะในฐานะช่วยแบกหามสัมภาระให้ หรือเฝ้าดูต้นทางระหว่างที่กลุ่มโจรลงมือปฏิบัติการอยู่ หรือช่วยเยียวยาพยาบาลในเมื่อพวกโจรได้รับบาดเจ็บ ผู้ที่อาสาเข้าช่วยกลุ่มโจรเช่นนั้น ย่อมได้ชื่อว่า

มีส่วนร่วมในโครงการเช่นเดียวกับพวกโจรเองทั้งสิ้น ทั้งนี้เป็นฉันทะ ผู้ที่จำกัดตนเองด้วยการช่วยเหลือทหารที่ได้รับบาดเจ็บในสงคราม ย่อมจะปลื้มตนาอกจากความผิดแห่งการทำสงครามไม่ได้ ด้วยเหตุผลในทำนองเดียวกัน ฉันทะนั้น

ด้วยประการฉะนี้ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับโทรเลขจากนาย Polak ข้าพเจ้าก็ได้อภิปรายกับตนเองแล้วในปัญหาเรื่องเข้าช่วยอังกฤษทำสงคราม และหลังจากได้รับโทรเลขจากนาย Polak ข้าพเจ้าก็ได้นำเรื่องนี้เข้าแลกเปลี่ยนทัศนะกับเพื่อนฝูงอีกหลายคน ซึ่งในที่สุดข้าพเจ้าก็มีมติว่า เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องสมัครเข้าช่วยอังกฤษ แม้ในทุกวันนี้ ข้าพเจ้าก็ยังมองไม่เห็นข้อบกพร่องในแนวความคิดเช่นนี้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยเสียใจในการกระทำดังกล่าว เพราะข้าพเจ้ามีความเห็นด้วยความบริสุทธิ์ใจเช่นเดียวกับในสมัยนั้นว่า ความสัมพันธ์กับอังกฤษนั้นยังควรมีอยู่

บทสรุป ทั้งคานธีและท่านโพธิรักษ์ ต่างใช้หลักการเดียวกันในการทำงาน นั่นก็คือไม่ใช่ทำเพื่อตัวเพื่อตน แม้จะใช้ชื่อว่า “อหิงสา” หรือ “มหาปเทศ ๔” ก็ล้วนเป็นหลักการที่จะใช้ทำงานเพื่อยึดหยุ่น อนุโลมให้กับสังคมทั้งสิ้น อย่างคานธีที่ต้องเข้าไปร่วมสงครามนั้นก็เพราะถึงยังงี้ ๆ เขาก็ต้องรบกันอยู่แล้ว สิ่งที่จะทำได้ดีที่สุดในขณะนั้นก็คือ เป็นหน่วยกาชาดคอยช่วยคนเจ็บป่วยจากการสู้รบ ซึ่งโดยหลักมนุษยธรรมนั้น ยังงี้ ๆ ก็ต้องช่วยกันอยู่แล้ว เมื่อมีการบาดเจ็บล้มตายเกิดขึ้น หรือท่านโพธิรักษ์ที่ออกมาสนับสนุนการชุมนุมนั้น เพราะยังงี้ ๆ เขาก็ชุมนุมกันอยู่แล้ว กองทัพอธรรมก็เป็นเสมือนทั้งหน่วยพลาธิการ และหน่วยสันติ-อหิงสา พร้อมทั้งจะช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นในการชุมนุม และก็พร้อมที่จะถอนตัวทันทีถ้าการชุมนุมจะเป็นไปเพื่อความรุนแรง ! ☞

คนพนักาม
ข้ามรักใคร่
สัตว์พนักัย
ได้รอดตาย

คนพนักาม สัตว์พนักัย

(โลมสกัสนปชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน
กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล

ได้ตรัสถามภิกษุผู้บำเพ็ญตบะ(เพ่งเพียร
เผาผลาญกิเลส)รูปหนึ่งว่า

“ดูก่อนภิกษุ ได้ยินว่าเธอเกิดกระสัน(ความ
กระวนกระวายในกาม)ขึ้นจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้นเธอจงฟัง จงใส่ใจให้ดี แม้เป็น
ผู้ที่เพียบพร้อมด้วยยศ ก็ยังถึงความเสื่อมยศได้
เพราะขึ้นชื่อว่ากิเลส(กาม) ย่อมสามารถกระทำ
ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ให้เศร้าหมองได้ จะ
ป่วยกล่าวไปโยถึงผู้กระสันเช่นเธอ”

แล้วตรัสเล่าเรื่องราวนั้น

ใน.....

อดีตกาล ณ กรุงพาราณสี โอรสของ
พระเจ้ากรุงพาราณสีมีพระนามว่า พรหมทัตตะ
และบุตรของบุโรหิต(ที่ปรึกษาของพระราชา)
ชื่อว่า กัสสปะ ทั้งสองเป็นสหายกัน เรียนศิลปะ
ทุกอย่างกับอาจารย์คนเดียวกัน

ต่อมา...เมื่อพระราชบิดาสวรรคต **เจ้าชาย
พรหมทัตตะก็ได้ขึ้นครองราชสมบัติ** ด้วยเหตุนี้ทำ
ให้กัสสปมาณพบังเกิดความคิดว่า

“บัดนี้สหายของเราได้เป็นพระราชาแล้ว ก็
คงจะพระราชทานยศศักดิ์ความเป็นใหญ่แก่เรา
แน่ ๆ แต่เราไม่ปรารถนาสิ่งเหล่านี้ **เราปรารถนา
การออกบวชมากกว่า”**

คิดอย่างนี้แล้ว จึงตัดสินใจถวายบังคมลา
พระราชา และลาบิดามารดา มุ่งสู่ป่าทิมพานต์
(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) บวชเป็น**ฤๅษี**
(นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสงธรรม)

ในวันที่ ๗ ของการบวช ก็สามารถได้อภิญญา
(ความรู้อันวิเศษยิ่งอย่างฤๅษี) และสมาบัติ(ภาวะ
สงบอันประณีตยิ่งอย่างฤๅษี)แล้ว

แม้ท่านจะใช้ชีวิตอยู่ในป่า อาศัยเลี้ยงชีพ
ด้วยการเที่ยวแสวงหาผลไม้เป็นอาหาร แต่คน
ทั้งหลายก็พากันเคารพนับถือเรียกขานท่านว่า
โลมสกัสนฤๅษี เพราะท่านมีอินทรีย์(ร่างกายและ
จิตใจ)สงบระงับอย่างยิ่ง บำเพ็ญตบะแรงกล้า

ด้วยเหตุแห่งฤทธิ์เดชตะบะของพระฤๅษีนี้เอง ทำให้ภพ(ที่อาศัย)ของ**ท้าวลักกเทวราช(หัวหน้าใหญ่ของคนดี)** ถึงกับสะท้านสะเทือนหัวนโหนว ท้าวลักกจะจึงพิจารณาตรวจดูจนรู้สาเหตุ แล้วก็เกิดความเกรงกลัวขึ้นมาว่า

“**ฤๅษีนี้บำเพ็ญตะบะแรงกล้า จะทำให้เราเคลื่อนจากความเป็นท้าวลักกได้** ฉะนั้นเราจะต้องร่วมมือกับพระเจ้าพรหมทัตตะ ทำลายตะบะของฤๅษีนี้เสีย”

แล้วท้าวลักกก็เสด็จไป ที่ห้องบรรทม(ห้องนอน)ของพระเจ้าพรหมทัตตะในเวลาเที่ยงคืน บันดาลทั้งห้องให้สว่างไสว ปลูกเรียกพระราชานให้ตื่นจากบรรทม

“ตื่นเถิดพระราชาน ตื่นเถิดพระองค์”

พระราชานทรงสดับเสียงเรียก จึงตื่นบรรทม ตรัสถามด้วยความตื่นเต็นสงสัยอย่างยิ่ง

“ท่านเป็นใคร ?”

“เราคือ ท้าวลักกเทวราช”

“ท่านมาเพื่ออะไร ?”

“มาเพื่อถามพระองค์ว่า **ปรารถนาความเป็นใหญ่ ได้ครอบครองชมพูทวีปทั้งสิ้นหรือไม่ ?**”

“ทำไมจะไม่ปรารถนาเล่า”

“ถ้าเช่นนั้น พระองค์จงนำตัวโลมสภัสสฤๅษี มา ให้เป็นผู้กระทำพิธีบูชาฤๅษี(การฆ่าสัตว์สังเวทเพื่อบูชาเทวรูป)แก่พระองค์ แล้วพระองค์จะได้เป็นพระราชานผู้เสมอด้วยพระอินทร์(จอมเทพผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์) ซึ่งไม่รู้แก่ ไม่รู้ตายเลย”

“หากเป็นได้จริงยอมดิ้นแค้น”

“ฉะนั้นพระองค์ก็อย่าเนิ่นช้าเลย”

จบคำท้าวลักกเทวราชก็เสด็จจากไป

วันรุ่งขึ้น พระราชานรับสั่งเรียก**ไสยหอำมาตย์** มาเข้าเฝ้า แล้วตรัสว่า

“อำมาตย์ท่านจงไปแสวงหาโลมสภัสสปะ ผู้เป็นสหายรักของเรา จงบอกอย่างนี้ว่า พระราชานผู้เป็นสหายรักของท่าน จะให้ท่านช่วยทำพิธีบูชาฤๅษีให้ เพื่อพระราชานจะได้เป็นใหญ่ครอบครองทั้งชมพูทวีป แล้วหากท่านปรารถนาประเทศเท่าใด พระราชานจะพระราชทานประเทศเท่านั้น

แก่ท่าน ขอให้ท่านช่วยทำพิธีบูชาฤๅษีแก่พระราชานด้วยเถิด”

อำมาตย์ก็รับคำ แล้วไปตีกลองปาวประกาศ เพื่อจะรู้ที่อยู่พระฤๅษี ได้มี**ชาวป่าคนหนึ่ง**รู้ที่อยู่ของพระฤๅษี เขาจึงเป็นคณนำทางไปที่ป่าหิมพานต์

เมื่อได้พบพระฤๅษีแล้ว อำมาตย์จึงแจ้งพระดำรัสของพระราชานตามที่รับสั่งไว้ ฟังแล้วพระฤๅษีก็กล่าวปฏิเสธกับอำมาตย์ทันที

“ดูก่อนไสยหะ อาตมาไม่ปรารถนาแผ่นดินใด ๆ แล้ว ที่จะได้มาพร้อมกับคำนิพนทา ท่านจงทราบอย่างนี้เถิด

เพราะอาตมาติเตียนการได้ยศ ติเตียนการได้ทรัพย์ ติเตียนความประพฤติที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งมีแต่จะเป็นเหตุให้ถึงความพินาศ

ฉะนั้นแม้อาตมาจะเป็นฤๅษี เทียวหาเลี้ยงชีพด้วยผลไม้ในป่า ความเป็นอยู่อย่างนี้แหละยังดีกว่า การแสวงหาโดยไม่เป็นธรรมจะดีอะไร

หรือถึงแม้จะเป็นบรรพชิต ต้องอุ้มบาตรหาเลี้ยงชีพ ไม่เบียดเบียนใคร ๆ ความเป็นอยู่อย่างนี้แหละ ประเสริฐกว่าความเป็นพระราชานในโลก”

ได้ฟังคำปฏิเสธอย่างนั้น อำมาตย์จึงน้อมสการลาเดินทางกลับไปกราบทูลพระราชานให้ทรงทราบ ครั้นพระราชานทรงสดับแล้ว ก็ทรงอุทานออกมาเบา ๆ

“ท่านไม่มา เราก็ไม่อาจจะทำอะไรได้”

แล้วทรงนั่งเสียบไป จนกระทั่งเที่ยงคืนนั้นเอง ท้าวลักกเทวราชก็เสด็จมาอีก คราวนี้กล่าวกับพระราชานอย่างจริงจังเด็ดขาด

“เหตุใดพระองค์จึงไม่บังคับ ให้โลมสภัสสฤๅษีมากระทำพิธีบูชาฤๅษี”

“จะทำอย่างไรเล่า ในเมื่อพระฤๅษีไม่ยอมมา”

“ถ้าอย่างนั้น พระองค์จงทำอย่างนี้เถิด ทรงตักแต่ง**พระราชานิดาจันทวดี** ซึ่งงดงามราวกับนางฟ้า มอบให้ไสยหอำมาตย์นำไปพบพระฤๅษี แล้วบอกว่า **ถ้าท่านไปทำพิธีบูชาฤๅษี พระราชานจะพระราชทานพระราชานิดานี้แก่ท่าน** ทำเช่นนั้น เรามั่นใจว่า พระฤๅษีจะมาทำบูชาฤๅษีแน่นอน”

ทรงได้ยินแล้วก็เห็นด้วยตามนั้น

เช้ารุ่งขึ้น ไสยหอำมาตย์จึงพาเจ้าหญิงจันทวดี

ผู้เลอโฉม เดินทางไปพบกับพระฤๅษีที่ป่าหิมพานต์ ครานั้นเอง ในขณะที่แรกที่พระฤๅษีได้แลเห็น เจ้าหญิงเข้าเท่านั้น ก็ถึงกับตกตะลึงขาดสติ **เกิดจิตปฏิบัติ(รักใคร่)ขึ้น จึงเสื่อมจากมาน(อาการจิตสงบจากกิเลสอย่างฤๅษี)ในบัดดล**

อำมาตย์มองเห็นอาการนั้นแล้ว ก็รีบฉวยโอกาสเอ่ยปาก

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ หากท่านไปบูชาัยญ พระราชาจะพระราชทานเจ้าหญิงจันทวดีนี้แก่ท่าน”

พระฤๅษีกำลังหวั่นไหวด้วยอำนาจกิเลสกำมึง ย้ำถามว่า

“พระราชาจะพระราชทานเจ้าหญิงพระองค์นี้แก่อาตมาจริงหรือ?”

“จริงแท้ พระราชาจะพระราชทานแก่ผู้บูชาัยญ”

“ดีละ อาตมาจะไป”

ทั้งหมดจึงร่วมกันเดินทาง กลับคืนสู่กรุงพาราณสี ซึ่งพระราชาทรงทราบข่าวนี้แล้ว **ได้รับสั่งตระเตรียมหลุมบูชาัยญและสัตว์นานาชนิดไว้มากมาย**

รุ่งเช้าของวันทำพิธี มหาชนพากันมามุงดูหนาแน่น ครั้นถึงเวลาแล้ว พระราชาทรงนำพระฤๅษีไปที่หลุมบูชาัยญ พร้อมกับเจ้าหญิงจันทวดีที่หลุมนั้นพระฤๅษีแลเห็นสัตว์มีชีวิตน่าสงสารแออัดกันอยู่ ดูแล้วเกิดสลดสังเวชใจขึ้นมา

“เราจะต้องฆ่าสัตว์ทั้งหมดนี้ให้ตาย เพื่อบูชาัยญหรือ?”

ขณะนั้นมีเสียงดังจากมหาชนตะโกนว่า

“ดวงจันทร์มีกำลัง ดวงอาทิตย์มีกำลัง มหาสมุทรก็มีกำลัง **แต่หญิงมีกำลังยิ่งกว่ากำลังทั้งหลาย**

นี่เพราะเจ้าหญิงจันทวดี ทำให้ท่านฤๅษีผู้มีตบะกล้า ต้องมาฆ่าสัตว์จำนวนมากบูชาัยญเพื่อประโยชน์แก่พระราชาเชียวหรือ?”

ทันใดนั้น พวกสัตว์ทั้งหลายได้เห็นตาบในมือของพระฤๅษี ต่างพากันสะดุ้งกลัวต่อความตาย จึงส่งเสียงร้องดังระงมแข่งแซ่ แม้แต่พวกมหาชน

ก็พากันส่งเสียงร้องไปด้วย ทำให้พระฤๅษีรู้สึกเดือดร้อนใจยิ่งนัก

“เราได้ทำกรรมลามกแล้วหนอ ไม่สมควรเลย”

สำนึกรู้ตัวแล้ว จึงประกาศแก่มหาชนว่า

“กรรมที่เรากระทำด้วยความโลภ มีกามเป็นเหตุ นั้น เป็นกรรมเผ็ดร้อน เราจะค้นหา รากเหง้าของกรรมนั้น จะตัดรากะพร้อมทั้ง เครื่องผูกเสี้ย”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสกับพระฤๅษี

“ดูก่อน สหาย อย่ากลัวเลย เราจะให้พระราชธิดานี้แก่ท่านในบัดนี้ พร้อมด้วยกองแก้ว ๗ ประการอีกด้วย ท่านจงทำพิธีบูชาัยญเถิด”

ขณะนี้พระฤๅษีได้สติคืนมาแล้ว จึงกราบทูลตอบ

“ดูก่อนมหาบพิตร อาตมาแต่เพียงกามคุณ(รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ที่น่าใคร่น่าพอใจ)ทั้งหลาย ที่มีอยู่ในโลกเป็นอันมาก ตบะธรรมเท่านั้น เป็นคุณธรรมอันประเสริฐกว่ากามคุณทั้งหลาย **อาตมา จะเลิกกามคุณทั้งหลายเสีย แล้วบำเพ็ญตบะ** ดังนั้นประเทศก็ตาม เจ้าหญิงจันทวดีก็ตาม จงเป็นของพระองค์ตามเดิมเถิด”

กล่าวจบ พระฤๅษีได้กระทำคุณวิเศษที่เสียไปให้กลับคืนมา แล้วแสดงธรรมแก่พระราชาเป็นครั้งสุดท้าย

“พระองค์จงอย่าประมาทเลย”

แล้วปลดปล่อยสัตว์ทั้งหลาย ทำลายหลุมบูชาัยญนั้น หวนคืนสู่ป่าหิมพานต์ เจริญพรหมวิหารธรรม(ธรรมของผู้มีจิตใจสูงด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา)ตลอดชีวิต ได้มีพรหมโลกเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบ ตรัสเฉลยว่า

“ไสยหอำมาตย์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตร ในบัดนี้ ส่วนโลมสก็สลับฤๅษีได้มาเป็นเรตถาคต”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรม เวลาที่จบสังฆธรรม ภิกษุผู้กระสันรูปนั้น ได้ตั้งอยู่ใน**อรหัตตผล**แล้ว

☸

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓๗ ข้อ ๑๒๖๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๖๘๔)

รัฐบาลที่คิดว่า
แก้กฎหมายอย่างเดียว
จะพัฒนาประเทศ
หาก“ไม่หลอกประชาชน”
ก็ต้อง “หลอกตัวเอง”

สถานการณ์ ‘กฎหมาย’ เป็นเทพฤาแค่อสัตว์เลี้ยงในขณะนี้?

ตลอดมาเมืองไทยมีรัฐบาล ๓ ประเภท

ก) ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างจริงจัง

ข) ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง สุดแต่อารมณ์

ค) นำกฎหมายมาเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์โดยตรง

๑) บทนิยาม “กฎหมาย” เป็นกฎระเบียบที่ออกมาเพื่อความสงบสุขของประชาชน และอีกเป้าหมายหนึ่งเพื่อสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคมนั้นๆ

“เทพ” เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องเคารพ ต้องนับถือ ต้องเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม

“สัตว์เลี้ยง” สัตว์ที่ไม่มีอำนาจ เลี้ยงไว้เพื่อผลิตผลิตหรือทำงานเฉพาะกิจ มีหน้าที่เดินตามเจ้าของ สุดแต่จะบัญชาไปซ้าย-ไปขวา

๒) **ทรชน-ทรราชย์** “ทรชน” บุคคลในสังคมที่หาทางทำผิดกฎหมายโดยไม่ยอมติดคุก

“ทรราชย์” ผู้ปกครองบ้านเมืองที่ใช้อำนาจทางกฎหมายจัดการกับประชาชนหรือฝ่ายตรงข้ามเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง

จนในบางครั้งออกกฎหมายเพื่อจัดการโดยตรง

๓) **รัฐบาล ๓ ยุค** ตลอดมาเมืองไทยมีรัฐบาล ๓ ประเภท

ก) ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างจริงจัง

ข) ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง สุดแต่อารมณ์

ค) นำกฎหมายมาเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์โดยตรง

๔) **ผลประโยชน์เป็นใจ**

ก) **ปกป้องพวกพ้อง** ที่ทำผิดกฎหมาย เข้าทำนองพวกเดียวกันต้องไม่ผิด

การช่วยเหลือ

ก.๑) ละเว้นปฏิบัติหน้าที่

ก.๒) ตีความใหม่เสียเลย

ข) **โจมตีฝ่ายตรงข้าม** หมายถึงพยายามเลือกกฎหมายมาใช้กับฝ่ายตรงข้ามโดยเฉพาะ เช่น เรียกสรรพากรไปตรวจซะเลย หรือส่งเจ้าหน้าที่ไปบ้านเขี่ยนอ้าดูแลความสงบเรียบร้อย ฯลฯ

ค) **สร้างมลทินเพื่อมัวหมอง** อาจจะมีองคัล อาจจะมีส่งบัตรสนเท่ห์ เพื่อเป็นต้นเรื่องในการโยกย้ายไปลงหน่วยลงแหล่งที่ชอบๆ

หรือหาเรื่องงัดบาปเห็บบ้านาญ กว่าจะพิสูจน์ได้คนถูกฟ้องก็อ่วม คนฟ้องเขาก็ไปที่ชอบๆ เสียแล้ว

สุภาภิตสอนใจ พฤติกรรมของรัฐบาลในการบริหารประเทศ จัดการประชาชนด้วยกฎหมายหลากหลายวิธี

เราคงประจักษ์แจ้งแล้วว่า “กฎหมายก็คือเครื่องมือสู่ยุติธรรม หรือเครื่องมือหากิน!”

คำตอบจึงอยู่ที่ “คนๆๆๆ”

คนตีพากกฎหมายดี

คนชั่วพากกฎหมายชั่ว

วันนี้แนวคิดแก้กฎหมายมองเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต แต่อะไรซ่อนอยู่ก็น่าจะรู้กัน

รัฐบาลที่คิดว่าแก้กฎหมายอย่างเดียวจะพัฒนาประเทศ หาก “ไม่หลอกประชาชน” ก็ต้อง “หลอกตัวเอง”

คำถามสุดท้าย คุณว่ารัฐบาลชุดไหนที่เอา “กฎหมาย” มาเป็น “สัตว์เลี้ยง” มากที่สุด?

๗

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ภาพจากอินเทอร์เน็ต พิธีบูชายัญ

อย่าหลงเข้าใจผิดว่า
เราไม่ได้ถือ“ศีล ๕”นี่นา
เราจะต้องผิดต้องถูกทำไม?
ต้องบาปต้องชั่วทำไม?
ผู้ที่ไม่ได้ถือ“ศีล ๕”
หรือไม่ได้สมาทาน“ศีล ๕”ก็ตาม
ถ้าทำผิด“ศีล ๕”นี้
ก็ต้องมี“วิบากบาป”ตามสัจจะ
ไม่ยกเว้น เลยสักคน

ใ
นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็น การตอบคำถามที่เอาตามตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจจาทิ
ฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละ” แก่กันและกัน นั้นแหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรี “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรี “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตาทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสุข)

[เรากำลังจะได้อธิบายถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้อธิบายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้อธิบายความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แล่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ก่อนจะเกิดผลเป็น “ฉาน” เป็น “สมาธิ” ในการปฏิบัติ ถึงขั้น “จิต” หยุดนิ่งได้นั้น องค์ประกอบ (ปริกขาร) ต่างๆ ที่เตรียมใช้ในการปฏิบัติ นั้นแหละ แล้วก็เริ่มปฏิบัติ ด้วย องค์ประกอบต่างๆ คือ เหตุ นั้น ทั้งหมดนั้นคือ ปริกรรมนิमित

ซึ่งอาตมาก็พูดมาแล้วว่ายังไม่เคยเห็นคำว่า “**บริกรรมนิมิต**” หรือ “**นิมิต ๓**” ในพระไตรปิฎก ได้ยินมาจากประดาอาจารย์ก่อนๆ สอนกันเท่านั้น คงจะเป็นของอรรถกถาจารย์ หรือคนรุ่นหลังบัญญัติขึ้นมา ถ้าใครเห็นว่ามิใช่ในพระไตรปิฎกว่าเป็นพุทธพจน์ระบุไว้ที่ไหน ก็ช่วยกรุณาบอกแจ้งอาตมาด้วย แต่อาตมาก็เข้าใจในความหมายที่ใช้กันอยู่นั้นนะ เพราะอาตมาก็เคยปฏิบัติเจริญกรรมฐานแบบนั้นมาก่อนตามที่ทำๆ กันนั้นแหละ อาตมาจึงอธิบายตามแบบที่ทั่วๆ ไปทำๆ กันนั้น ได้ตามที่อาตมาทำได้ทำเป็นด้วย จะตรงกับของท่านทั้งหลาย หรือเปล่าก็ไม่รู้ อาตมาก็พูดตามจริงที่อาตมาทำมาได้จริง

และในที่นี้อาตมาขออธิบายความเป็น “**สัมมาทัญญี**” ตามที่อาตมาเข้าใจไปด้วย จะได้เปรียบเทียบกับ ได้ศึกษาหาความจริงที่ถูกต้องกันจริงๆ เอา

ตามที่ท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ให้ความหมายไว้ในหนังสือพจนานุกรมพุทธศาสตร์ของท่าน ก็มีว่า

นิมิต หรือ **นิมิตต์ ๓** (เครื่องหมายสำหรับให้จิตกำหนดในการเจริญกรรมฐาน, ภาพที่เห็นในใจอันเป็นตัวแทนของสิ่งที่ใช้เป็นอารมณ์กรรมฐาน- Nimitta: sign; mental image)

1. **บริกรรมนิมิต** (นิมิตแห่งบริกรรม, นิมิตตระเตรียมหรือนิมิตแรกเริ่ม ได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่กำหนดเป็นอารมณ์ในการเจริญกรรมฐาน เช่น ดวงกสิณที่เพ่งดู หรือ พุทธคุณที่นึกเป็นอารมณ์ว่าอยู่ในใจเป็นต้น - Parikamma-nimitta : preliminary sign) ได้ในกรรมฐาน 40

2. **อุคคหนิมิต** (นิมิตที่ใจเรียน, นิมิตติดตา ได้แก่ บริกรรมนิมิตนั้นที่เพ่งหรือนึกกำหนดจนเห็นแม่นยำในใจ เช่น ดวงกสิณที่เพ่งจนติดตา หลับตามองเห็น เป็นต้น - Uggaha-nimitta : learning sign; visualized image) ได้ในกรรมฐานทั้ง 40

3. **ปฏิภาคนิมิต** (นิมิตเสมือน, นิมิตเทียบเคียง ได้แก่ นิมิตที่เป็นภาพเหมือนของอุคคหนิมิตนั้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดจากสัญญา เป็นเพียงอาการปรากฏแก่ผู้ได้สมาธิ จึงบริสุทธิ์จนปราศจากสี เป็นต้น และไม่มีมลทินใดๆ ทั้งสามารถขยายหรือย่อส่วนได้ตามปรารถนา - Patibhaga-nimitta: counterpart sign ; conceptualized image) นิมิตนี้ได้เฉพาะกรรมฐาน 22 คือ กสิณ 10 อสุภะ 10 กายคตาสติ 1 และอานาปานสติ 1

เจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ กล่าวตอนท้ายสรุปว่า

“เมื่อเกิด**ปฏิภาคนิมิต**ขึ้น จิตย่อมตั้งมั่นเป็น**อุปจารสมาธิ** จึงชื่อว่า**ปฏิภาคนิมิต**เกิดพร้อมกับ**อุปจารสมาธิ** เมื่อ**เสพปฏิภาคนิมิต**นั้นสม่ำเสมอด้วย**อุปจารสมาธิ**ก็จะสำเร็จเป็น**อัปปนาสมาธิ**ต่อไป **ปฏิภาคนิมิต**จึงชื่อว่าเป็น**อารมณ์แก่อุปจารภาวนา และอัปปนาภาวนา**”

ดังนั้น การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“ฉาน”**หรือ**“สมาธิ”** ตามแบบที่ปฏิบัติกันทั่วไป หรือปฏิบัติแบบ**หลับตา**สะกดจิต จึงมี**องค์ประกอบ**ในการปฏิบัติทั้งหลายตามที่สาธยายมานั้นแหละคือ การปฏิบัติตาม **“นิมิต ๓”**

ผู้มีการตระเตรียมการปฏิบัติ อันมี **ดวงกสิณที่เพ่งดู** หรือ **พุทธคุณที่นึกเป็นอารมณ์ว่าอยู่ในใจ** นั้น เป็น**“เหตุ”** (อุปนิสา) เป็น**“องค์ประกอบ”** (ปริกขาร) ของการปฏิบัติ เป็นต้น แล้วจึง**มือเริ่มปฏิบัติกัน** ในช่วงแรกในการปฏิบัติที่ยัง**ไม่เกิดผลอะไร** เรียกว่า **บริกรรมนิมิต**

ต่อจากนั้นจึงจะเป็น**“อุคคหนิมิต”** ซึ่งตามคำอธิบายของท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ ก็เห็นได้ชัดในลักษณะปฏิบัติ ว่า เมื่อเพ่งกสิณมี **นิมิตติดตา**แล้ว ก็**หลับตาให้เห็น“กสิณ”** นั้นเป็นรูปบ้าง เป็นอรูปร่างบ้าง ขึ้นในจิต ก็เป็น**“เครื่องหมาย”** (นิมิต) หรือเป็นสิ่งที่ให้จิตใช้ยึดเกาะไว้ในการปฏิบัติ เรียกว่า **“อุคคหนิมิต”**

ส่วน**“ปฏิภาคนิมิต”**นั้น ก็เป็นการปฏิบัติต่อจาก**“อุคคหนิมิต”** เมื่อมี**“อุคคหนิมิต”**ก็ใช้**“นิมิต”**นี้สร้าง ความชำนาญในภาวะเป็น**“ฉาน”** หรือความเป็น**“สมาธิ”** โดยการกำหนดให้จิตเกาะยึดอยู่ที่**“นิมิต”**ที่ได้นี้ไว้ให้เหนียวแน่น แล้วก็ใช้**“นิมิต”**นี้เป็นเครื่องฝึก เคลื่อนย้าย**“นิมิต”**ไปมาบ้าง ให้เข้าไปใกล้ให้ออกไปไกลบ้าง ให้ใหญ่ขึ้นให้เล็กลงบ้าง ให้หยุดอยู่นิ่งๆบ้าง จริงๆก็ให้เกาะนิ่งอยู่กับกสิณนั้นแหละเป็นหลัก จิตก็จะอยู่กับนิมิตนี้ ไม่ไปไหน ไม่คิดนึกอื่นใด ไม่มีเรื่องอื่นใด มีแต่นิมิตนั้นเท่านั้น การใช้**“เครื่องหมาย”** (นิมิต)ใด**เครื่องหมาย**หนึ่งให้จิตเกาะยึดอยู่ที่สิ่งนั้นๆของผู้ปฏิบัติ เมื่อฝึกเข้ามาๆ จิตจะอยู่กับ**เครื่องหมาย**นั้น เป็นหนึ่งเดียว ไม่มีอื่น

คุณสมบัติของ**“ความเป็นหนึ่ง”** (เอก)ที่จิตทำได้นี้ นับถือกันว่า เป็นคุณวิเศษ (อตริมนุสสรรม) ในความเป็นหนึ่งที่**“เลิศยิ่ง-เยี่ยมยอด”** (อัคค) จึงเรียกว่า **“เอกัคคตา”**

คือ “ความเป็นหนึ่งเหลือยอดยิ่ง”

ผู้ฝึกให้หยุดเป็นหนึ่งหนึ่งได้ตามความสามารถแล้ว ก็ชื่อว่าจิต“สงบ” ซึ่งเป็น“ความสงบ”ที่ยังมีความแตกต่างกับ“ความสงบ”ที่ปฏิบัติแบบพุทธอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

เพราะ “ความสงบ” ที่ได้จากการปฏิบัติแบบเพ่งกสิณ *นั่งหลับตา*จนเป็นฌานเป็นสมาธิ ผู้ที่มี**ทิวฏฐิ**ในความสงบ ยังไม่**สัมมาทิฏฐิ**ก็จะได้รับผลเป็น“ความสงบ”ที่ถือว่าเกิดจากฌานจากสมาธิ ก็เป็น“ความสงบ”เช่นนี้แหละ ซึ่งคนส่วนใหญ่ในโลกล้วนมี“ความเข้าใจ”หรือมี“ทิวฏฐิ”กันอยู่แค่นี้ โดยเฉพาะ“วิธีปฏิบัติ”ก็แนวนี้ จุดมุ่งหมายเยี่ยงนี้ “ผล”จึงได้“ความสงบ”แบบนี้ เท่านั้น มีลักษณะนัยนี้

ซึ่งยังแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งกับ“ความสงบ”ในฌานในสมาธิตามแบบของ**พุทธอันสัมมาทิฏฐิ**

ที่ต้องล้าทับเช่นนั้น ก็เพราะ**ฌานหรือสมาธิ**ทุกวันนี้ ส่วนมากยังเป็น“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ที่เป็น**มิจจฌาน-มิจจสมาธิ** ซึ่งเป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”ไม่ตรงพระพุทธเจ้า ตรัสยืนยัน“**สัมมาสมาธิ**”ไว้อย่างชัดเจนถ้วนสมบูรณ์ใน “**มหาจิตตาริสกสูตร**” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ เพราะเริ่มตั้งแต่“**ทิวฏฐิ**”หรือ**ความเห็นความเข้าใจ**ที่ยึดถืออยู่ก็“**ไม่สัมมาทิฏฐิ**”เสียแล้ว จึงมี“**มิจจาทิวฏฐิ**”เป็น**ประธาน**ของ“**มรรคทั้ง ๘ องค์**” “**ภาคแห่งการปฏิบัติ**”ก็ย่อม“**สัมมา**”ไม่ได้

“**ภาคแห่งการปฏิบัติ**”ที่ปฏิบัติกันจึง**มิจจปฏิบัติ**ตาม**ประธาน**ไปทั้งขบวน ซึ่งเมื่อเหตุ(อุปนิสา)ก็**มิจจาทิวฏฐิ**แล้ว **ผล**จึงไม่เกิด“**สัมมาสมาธิที่เป็นอริยะ**”เด็ดขาด

เพราะ**ภาคแห่งการปฏิบัติ**เมื่อไม่บริบูรณ์ด้วย“**มรรค ๘ องค์**” ตามที่**พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจน**นั้นย่อมไม่บรรลุ**ผลถ้วนรอบบริบูรณ์** ทั้ง“**การดำรินึกคิด**”ให้เป็น“**สัมมาสังกัปปะ**”**พอเหมาะได้** ทั้ง“**การพูดการจา**”ให้เป็น“**สัมมาวาจา**”**พอเหมาะได้** ทั้ง“**การกระทำทางกายวาจาใจ**”ให้เป็น“**สัมมากรรมันตะ**”**พอเหมาะได้** ทั้ง“**การทำอาชีพ**”ให้เป็น“**สัมมาอาชีพะ**”**พอเหมาะได้** ทั้ง“**ความพยายาม**”ให้เป็น“**สัมมาวายามะ**”**พอเหมาะได้** ทั้ง“**ความมีสติ**”ให้เป็น“**สัมมาสติ**”**พอเหมาะได้**(ปโหติ)

เมื่อ**ไม่พอเหมาะได้**(น ปโหติ)ด้วย“**สัมมา**”**มรรค**

ทั้ง ๘ องค์” “**สัมมาสมาธิ**”จึง**ไม่พอเหมาะได้**

ดังนั้น“**สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ**”ก็**ไม่พอเหมาะได้** **เด็ดขาดแน่นอน**

เพราะ“**สัมมาสมาธิ**”อันเป็น**ความสงบหรือ“สันตา”**ที่มี“**ความลึกซึ้ง**” (คัมภีรา)เป็น**คุณวิเศษ**(อุตตริมนุสสรธรรม)ตาม**พระพุทธเจ้าตรัสรู้** และ**ทรงยืนยัน** ย่อม**เกิดไม่ได้** ผลที่เป็น“**ความสงบ**”ที่ได้จากการปฏิบัติ**แบบเพ่งกสิณนั่งหลับตา** จึงได้“**ผล**”กันไปคนละอย่าง

เพราะ**ไม่ได้ปฏิบัติ**โดยมี“**สัมผัส ๓**” เช่น มี“**ตา**”**สัมผัส**“**รูป**” แล้วเกิด“**วิญญาณทางตา**” นี้คือ“**วิญญาณ**”ที่ผู้ปฏิบัติอย่าง**สัมมาปฏิบัติ**จะเกิด“**วิปัสสนาญาณ**”คือ“**ตาทิพย์**”**รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง**(ซานโต บัสโต=นามรูปปริจเจตญาณ)ให้ผู้ปฏิบัติได้“**ทำใจในใจ**”(มนสิกรัตติ)ลละ“**อวิชชา**”และ**เจริญเป็น“วิชชา”**ตามที่**พระพุทธเจ้าตรัสไว้**ใน**ปฏิจจนสมุปปาท**

“**ความสงบ**”ของ“**สมาธิ**”**สามัญ**ที่**ทำกันอยู่**แพร่หลายทั่วไปนั้นปฏิบัติ meditation ที่นั่งสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์ “**ความสงบ**”จาก“**สมาธิ**”**สามัญ**จึงต่างกันไปแบบหนึ่ง

ส่วน“**ความสงบ**”**แบบของพุทธ**นั้นเป็น“**ความสงบที่สงบแล้ว**”(สันต=มีอยู่,เป็นอยู่,จริง,ชื่อของนิพพาน)มี**คุณธรรม**วิเศษกว่า**สามัญ**(อุตตริมนุสสรธรรม) เป็น“**ผลธรรม**”**หนึ่งเดียว**พิเศษจริงแท้**มีเฉพาะของพุทธเท่านั้น**(เอกังสะ) ซึ่งเป็น“**หนึ่งเดียวเฉพาะแท้ๆ**”(เอกังสะนะ) ศาสนาอื่น ลัทธิอื่นแบบอื่น แม้แต่**ชาวพุทธถ้า มิจจาทิวฏฐิ**ก็**ไม่ได้เป็นไม่ได้**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ธรรมะที่เป็น**อริยะ**ของพระองค์นี้ “**คัมภีรา(ลึกซึ้ง) ทุทุทสา(เห็นได้ยาก) ทูรณูเพธา(รู้ตามได้ยาก) สันตา(ความสงบ) ปณิตา(ประณีต) อดักกาวจรา(จะคาดคะเนเอาไม่ได้) นิปุณา(ละเอียดถึงขั้นนิพพาน) ปณิติตเวทนียา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิต)** [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖ และข้ออื่นๆอีก]

ดังนั้น “**ความสงบ**”(สันติ)แบบของ**พระพุทธเจ้า**นี้ จึงเป็น“**ความสงบพิเศษ**” มิใช่“**ความสงบสามัญ**”ที่จะ**รู้จัก**กันได้ง่ายๆ เพราะ**ไม่ใช่สามัญความรู้**พื้นๆทั่วไป

จึง**ไม่ใช่**“**ความสงบ**”หรือ“**สันตา**”ที่เป็นแค่เพียงตื้นๆง่ายตามที่คนทั่วไปเข้าใจกัน เท่าที่**รู้ที่เป็นกันอยู่** ตาม**สามัญปุถุชน** อัน**สามารถคิดเอาได้** ประมาธเอาคะเนเอาได้ ซึ่ง“**ความสงบ**”หรือ“**สันตา-สันติ**”**ชนิดพิเศษ** ที่เป็น

แบบพระพุทธเจ้าหมายถึง มันเป็น“วิสามัญ” เป็นความรู้เฉพาะที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้น จึงเกินกว่าคนธรรมดาทั่วไป จะรู้จะเป็นกันได้ง่ายๆ ซึ่งมันเป็นทั้ง“ความลึกซึ้ง”(คัมภีร์)จริงๆ ทั้ง“เห็นได้ยาก”(พุทธา)อย่างยิ่ง ทั้ง“ตรัสรู้ตามได้ยาก”(ทุรุษโพธา)แท้ๆ **ซึ่งเป็น“ความสงบ”(สันตา,สันติ)ที่พิเศษสุด** ทั้ง“สุขุมประณีต”(ประณีตา)หมุนรอบเชิงซ้อน ทั้ง“จะคาดคะเนเอาไม่ได้”เลย(อตกกาวจรา) ทั้ง“ละเอียดถึงขั้นนิพพาน”(นิปฺพาน)ทีเดียว จึงสามารถ“รู้”ได้เฉพาะบัณฑิต”(บัณฑิตเวทนียา)ผู้เรียนรู้อีกฝนสัมมาทิฏฐิได้จริงเท่านั้น

“ความสงบ”(สันตา)ชนิดนี้มันลึกซึ้งอย่างไร? ลองสาธยายไปตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้ากันดูบ้าง

กล่าวคือ มันเป็น“ความสงบ”ที่ไม่ใช่แค่“สงบ”เพราะชีวิตอยู่เฉยๆไม่มีอะไรยุ่งอะไรวุ่นเลย หรือ“สงบ”เพราะกรรมกิริยาอาการอยู่นิ่งๆเงิบๆหยุดๆ หรือ“สงบ”คือไม่มีอะไรสัมผัสเลย ฯลฯ เป็นต้น ตามสามัญที่รู้จักกัน

แต่มันเป็น“ความสงบ”ที่มี“ปัญญาพิเศษ”(วิชชา ๘ หรือญาณ ๑๖)เข้าไปสัมผัสภาวะลักษณะของ“ความทุกข์”นั้นๆ (เจตสิกทุกข์)ชนิดที่ได้รู้จักู้แจ้งเห็นจริงรอบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ตามที่ได้ปฏิบัติมา ว่า“ความทุกข์”เป็นเช่นนี้ๆ แต่บัดนี้..“ความทุกข์”นั้นไม่มีแล้วในจิตใจของตน เพราะเหตุแห่งทุกข์คือ“อวิชชา” เป็น“กิเลสอภิสลจิต”ได้ดับไปแล้ว

จิตสงบเพราะอาการทุกข์ไม่มีในจิตใจ แม้ชีวิตปัจจุบันจะประจัญอยู่กับอุปสรรคหนักหนา อยู่กับความวุ่นวายของคนอื่นข้างนอก ข้างนอกเขาวุ่นวาย เขาไม่สงบ ดีไม่ดีความวุ่นวายนั้นเข้ามาเล่นงานเราด้วยซ้ำ เช่น พระมหาโมคคัลลานะก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ประจัญกับผู้ทำร้ายที่เขาทำร้ายท่านอยู่ จิตใจของท่านก็ไม่ทุกข์ สงบอยู่ ผู้มี“สัมมาสมาธิ”ก็เช่นกัน แม้จะประจัญอยู่กับผู้ทำร้าย จิตใจของผู้นี้รับรู้อยู่ แต่จิตใจเราก้“สงบ” จิตใจของท่านไม่ได้วุ่นวายวันไหนไปด้วยเลย นี่แหละคือ“ความสงบ”แบบพุทธ จึงไม่ใช่ จิตสงบเพราะจิตไม่รับรู้ ไม่ได้คิดไม่ได้รู้ จิตเฉยเฉย จิตไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์กับภายนอก จิตสงบอยู่แต่ในภายใน จิตสงบเพราะสิ่งแวดล้อมทั้งหลายมันสงบไม่ได้มาทวนเรา หรือจิตสงบเพราะ“ดับความรู้สึ”ในจิตไม่รู้อะไรเลย(อสังขญี)

แต่เพราะสามารถ“กำหนดหมาย(สัญญา)รู้ทุกข์”ได้ กระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา”เจริญไปตามลำดับ ตามพระพุทธพจน์ที่ว่า ควรกำหนดรู้หรือพึงกำหนดรู้(ปริญฺเญยย)

นี่คือ ข้อที่ ๑ ใน“อริยสัจ ๔”ของพระพุทธเจ้า แล้วได้ปฏิบัติอย่างเป็น“สัมมาปฏิบัติ” ตามข้ออื่นอีก กระทั่งเกิด“สัมมาสมาธิ” คือ ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ซึ่งเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติ ที่มีทวาร ๖ ทำงานมี“สัมผัส”(ผัสสะ)เป็นธรรมดาของชีวิตครบภายนอกภายใน จนกระทั่งบรรลุ“สัมมาสมาธิ”ได้ เพราะมี“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”ตั้งมั่นเต็มในจิตใจ

ดังที่พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ในข้อ ๒๗๔ อีกว่า บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธานอย่างไร คือ เมื่อมีสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากัมมันตะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวายามะ สัมมาสติจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสติ สัมมาสมาธิจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสมาธิ สัมมาญาณจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้ ด้วยประการฉะนี้แล พระเสขะผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ จึงเป็นพระอรหันต์ประกอบด้วยองค์ ๑๐

สุดท้ายพระพุทธองค์ก็ทรงสรุปลงในข้อ ๒๘๐ ว่า บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธานอย่างไร คือ ผู้มีสัมมาทิฏฐิย่อมเป็นอันสลัดมิจจาทิฏฐิได้ ทั้งอภิสลธรรมลามกเป็นอเนกบรรดามี เพราะมิจจาทิฏฐิเป็นปัจจัยนั้น ก็เป็นอันผู้มีสัมมาทิฏฐิสลัดได้แล้ว และกุศลธรรมเป็นอเนก ย่อมถึงความเจริญบริบูรณ์ เพราะสัมมาทิฏฐิเป็นปัจจัย ผู้มีสัมมาสังกัปปะย่อมเป็นอันสลัดมิจจาสังกัปปะได้... ผู้มีสัมมาวาจาย่อมเป็นอันสลัดมิจจาวาจาได้...

- ผู้มีสัมมากำมันตะย่อมเป็นอันสลัดมิจจากัมมันตะได้
- ผู้มีสัมมาอาชีวะย่อมเป็นอันสลัดมิจจอาชีวะได้...
- ผู้มีสัมมาวายามะย่อมเป็นอันสลัดมิจจวายามะได้...
- ผู้มีสัมมาสติย่อมเป็นอันสลัดมิจจาสติได้...
- ผู้มีสัมมาสมาธิย่อมเป็นอันสลัดมิจจสมาธิได้...
- ผู้มีสัมมาญาณย่อมเป็นอันสลัดมิจจญาณได้...
- ผู้มีสัมมาวิมุตติย่อมเป็นอันสลัดมิจจวิมุตติได้ ทั้ง

อกุศลธรรมลามกเป็นอเนกบรรดามี เพราะมิจจวิมุตติเป็นปัจจัยนั้น ก็เป็นอันผู้มีสัมมาวิมุตติสลัดได้แล้ว และกุศลธรรมเป็นอเนก ย่อมถึงความเจริญบริบูรณ์ เพราะสัมมาวิมุตติเป็นปัจจัย

นั่นก็คือ “ผลธรรม”อันบริบูรณ์ ที่ได้จากการปฏิบัติจนมี“ความสงบ”ชนิดที่เป็น“สัมมาสมาธิ” ซึ่งชื่อว่า สมาธิแบบพุทธ เพราะปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์”ตามพระพจน์พุทธใน“มหาจิตตารีกสูตร” และได้พยายามให้“สัมมา”จนสัมมาบริบูรณ์ ครบ ๑๐ เป็น“สัมมัตตะ ๑๐”(ภาวะที่ถูก ๑๐)

ใครได้ศึกษาจน“ทิวฐิ”เข้าใจครบ“สัมมาทิวฐิ ๑๐”(ไม่ใช่สัมมัตตะ ๑๐ นะ นั่นมันเบื้องปลาย) สัมมาทิวฐิ ๑๐ นี้ คือ ทิวฐิ ๑๐ ที่ต้อง“สัมมาทิวฐิ”เป็นเบื้องต้น แล้วจึงจะไปปฏิบัติพอไปปฏิบัติ“สัมมาทิวฐิ”ก็จะเป็นประธานในการปฏิบัติ

เพราะมี“สัมมาทิวฐิ”เป็นประธานนี้แหละ “สัมมาสังกัปปะ”จึงพอเหมาะได้

พอเหมาะ อย่างไร?

พอเหมาะ ก็หมายความว่า “สัมมาทิวฐิ”นั้น เมื่อเราลงมือปฏิบัติก็มี“สัมมาวายามะ-สัมมาสติ” คือ มี“สติ”นำ การปฏิบัติ และพยายาม“โยนิโสมนสิการ” คือ มีการทำใจในใจด้วยความพยายาม

การทำใจในใจก็คือ การจัดการกับใจของเรา(มนสิการ) โดยแยกกาย(โยนิโส) โดยถ่วงแท้(โยนิโส) หรือโดยให้ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) คือ เรียนรู้ปฏิบัติให้“อริปัญญาลิกษา”มีประสิทธิภาพหยั่งลึกลงไปถึง“สมุทัย”(เหตุ)แล้วจัดการกำจัด“เหตุ”(สมุทัย)ที่เป็นอกุศลเหตุนั้น

ฉะนั้นคือ กระบวนการของ“การทำใจในใจ”ให้เจริญ กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจะมี“อริปัญญาลิกษา”เจริญเป็น“วิชชา”ไปตามลำดับ สามารถหยั่งรู้เข้าไปใน“สังกัปปะ ๗”อัน

ได้แก่ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปปนา-วีสังขาร

“วีสังขาร”ตัวนี้คือ “สังขาร”ขั้นปรมาัตถธรรม ที่ผู้ปฏิบัติจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิกต่างๆอย่างเป็นของจริง ด้วย“ญาณ” หรือด้วย“วิชชา”ของตน[ความรู้ขั้นวิสามันระดับคุณวิเศษ(อุตตริมหุสสธรรม)ของพุทธ] เช่น “วิญญาน” หรือ “เวทนา” แม้แต่“ตัณหา-อุปาทาน” ถึงขั้น“นิโรธ” เป็นต้น ซึ่งผู้ศึกษาศาสนาพุทธ เมื่อมีสัมมาทิวฐิจริง อวิชชาก็จะเป็นปัจจัยให้เกิด“สังขาร” แต่เมื่อมีสัมมาทิวฐิในการปฏิบัติแล้ว ก็จะสามารถหยั่งเข้าไปรู้“สังขาร”ได้

จะเห็นว่า“อวิชชา”เจริญขึ้นเป็น“วิชชา”ไปตามลำดับ คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”(วีสังขารในสัมมาสังกัปปะ ๗ เป็นต้น) ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ของพระพุทธเจ้า

เพราะอริปัญญาลิกษาจะเริ่มพยายาม(สัมมาวายามะ)พัฒนารู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิตที่เริ่ม“ดำริ”อันคือ“ตักกะ”แล้วมี“ธัมมวิชัยสัมโพชฌงค์”พยายามแยกแยะจนจับตัว“มิจจาสังกัปปะ”ซึ่งได้แก่ กามหรือพยาบาท เป็นต้น จับได้แล้วก็“กำจัด”อกุศลเจตสิกนี้ด้วย“ปหาน ๕”ให้บริบูรณ์ตามลำดับ

เมื่อกำจัด“อกุศลเจตสิก”ได้สิ้น ก็ไม่มี“เหตุ”(สมุทัย)เข้าไปร่วมปรุงแต่งในจิตเจตสิกของเรา เพราะ“เหตุ”คือ อกุศลจิตไม่มีแล้วใน“การปรุงแต่ง”(สังขาร)นี้ วีสังขารของเราที่เป็นวีสังขารหรืออภิสังขาร หากจะออกมาเป็นวิกรรม ก็เป็น“การพุดจา”อันไม่มี“เหตุ”ให้เกิดวิกรรมเป็น“มิจจาวาจา” แต่จะเป็น“สัมมาวาจา” เพราะ“ใจเป็นประธาน”(มโนปพพงฯ)

นั่นก็คือ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากำมันตะจึงพอเหมาะได้ เพราะการกระทำรวมทั้งกายวาจาใจ(กำมันตะ)ไม่มี“เหตุ”คือ อกุศลจิต ที่จะนำพาให้เกิดกรรมกิริยาเป็น“มิจจากัมมันตะ” “กัมมันตะ”จึงเป็น“สัมมากำมันตะ”

อาชีพก็นัยเดียวกัน ก็เป็น“สัมมาอาชีวะ” เมื่อมีสัมมากำมันตะ สัมมาอาชีวะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวายามะ สัมมาสติจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสติ สัมมาสมาธิจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาสมาธิ สัมมาญาณจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้

ซึ่งจะเห็นชัดว่า “สังกัปปะ” นี้เองที่เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเรียนรู้ให้ถ่องแท้ชัดเจน และต้องทำให้เป็น ทำให้ได้ ทำให้สำเร็จผล นั่นคือ การทำใจในใจให้ถ่องแท้แยกกายศัพท์ทางวิชาการก็คือ “โยนิโสมนสิการ”

“การทำใจในใจให้ถ่องแท้แยกกายชัดเจน” หรือ “โยนิโสมนสิการ” จึงเป็นจุดต้นคือ “มโนหรือมโน” ที่เป็น “มโนปุพพังคมาธัมมา” หมายความว่า ใจหรือจิตนี้แหละ เป็นประธาน สิ่งทั้งปวง ต้องจัดการตรงนี้ได้แล้ว กรรมอื่นๆ ของคนก็จะเจริญเป็น “มโนเสฏฐา มโนเมยา”

มโนเสฏฐา ก็คือ ดีเยี่ยมหรือประเสริฐหรือสูงสุดได้ด้วยใจ และมโนเมยา ก็คือ เกิดขึ้นทางใจ หรือสำเร็จได้ด้วยใจ ฉะนั้นแล ใจเป็นประธาน สิ่งทั้งปวง

ดังนั้น “สังกัปปะ” ใน “มรรค องค์ ๘” ซึ่งรองลงมาจาก “ทวิฐฐิ” ที่เป็นประธานแล้ว “สังกัปปะ” จึงต่อมาเป็นตัวปฏิบัติต้นทางของ “กรรมกิริยา” ต่างๆ ในคน

นั่นคือ ต้องปฏิบัติตรงนี้เป็นต้นทางก่อให้เกิด “พฤติกรรม” ทั้งปวง อันได้แก่ คำพูด (วาจา) การกระทำต่างๆ ทั้งกายวาจาใจ (กัมมันตะ) และอาชีพ (อาชีพะ)

เมื่อปฏิบัติ “ความดำริที่คิด” (สังกัปปะ) จนเป็น “สัมมาสังกัปปะ” สำเร็จ วาจา ก็เป็น “สัมมาวาจา” – กัมมันตะ ก็เป็น “สัมมากัมมันตะ” – อาชีพ ก็เป็น “สัมมาอาชีพะ” – วายามะ ก็เป็น “สัมมาวายามะ” – สติ ก็เป็น “สัมมาสติ” – สมาธิ ย่อมเป็นอัน “สัมมา” ที่พอเหมาะได้ (ปะโหติ) เป็นปัจเจกติดตามกันมาจึงก่อเกิด “สัมมาสมาธิ” อันแปลว่า “ความตั้งมั่นของจิตหรือจิตที่มีความตั้งมั่น” ซึ่งก็คือ “จิต” นี้มี “สัมมาญาณ และสัมมาวิมุตติ” ที่บริบูรณ์เต็มที่เกิดขึ้นในจิต จนสัมบูรณ์เป็น “ความตั้งมั่นของจิต” ที่พร้อมไปด้วย “ญาณและวิมุตติ”

เมื่อ “จิตใจ” ไม่มี “เหตุแห่งทุกข์แล้ว” จิตใจก็ “สงบ”

เห็นใหม่ว่า ทั้งวิธีปฏิบัติ และทั้งผลการปฏิบัติของ “สมาธิ” ที่เป็นแบบพุทธนั้น ลึกซึ้ง เห็นได้ยาก ตรัสรู้ตามได้ยาก “สงบ” อย่างพิเศษ สุขุมประณีต จะรู้แจ้งไม่ได้ด้วยการคาดคะเน เพราะละเอียดขั้นนิพพาน

เพราะไม่ใช่ “สมาธิ” สามัญทั่วไปที่นิ่งสะกดจิตหลับตา

เข้าไปในวงค์ ปฏิบัติมากๆ เข้าชำนาญก็ “สงบ” ได้ ซึ่งก็เป็น “ความสงบ” ที่ใครๆ ก็พอรู้ พอเข้าใจได้ ไม่ยากเลย

แต่ “สมาธิ” ของพระพุทธเจ้านี้ จะเห็นได้ว่า เป็น “สัมมาสมาธิ” ที่ต่างกันมากกับ “สมาธิ” แบบที่ปฏิบัตินั่งหลับตาเข้าไปหลับอยู่ในวงค์ไม่รับรู้อะไรจากทวารภายนอกทั้ง ๕ แม้แต่ “ความดำริที่คิด” (สังกัปปะ) ก็ไม่ให้มี

•••

ที่ นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ์ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสิ่งเคลือบกันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แคลไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย

ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายก้นจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์

แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหากขณะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่อและสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานหนี้นี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำรง”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”**สั่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”**ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุฎสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกตินี้ชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกตินี้ชีวิตขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกตินี้ชีวิตขั้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวโคก” ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อ นั้น (มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

อบายภพ ขึ้นต้นขั้นต่ำ ก็คือ อบายของ “กามาวจร” ซึ่งหมายความว่า จิตใจของใครยังหลงวนเสพสุขเสพทุกข์อยู่ในเรื่องขึ้นต้นขั้นต่ำของสังคมอยู่

เช่น ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ฆ่าสัตว์ ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้เอาเงินทองข้าวของที่ไม่ใช่ของตน ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ละเมียดกาม

ผิดแผกเขาเมื่อยใคร หรือละเมียดกามกับผู้ที่ตนไม่สมควร ละเมียด ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้พูดปดโกหก ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้เสพสิ่งเสพติด เป็นต้น

ถ้าจิตใจผู้ใดยังมี “อบายภพ” ดังว่าน้อยในโลก “กามาวจร” คือ โลกของการได้ “สัมผัส” ทางตาหูจมูกลิ้นกาย (ภายนอก) ก็ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ผิด “ศีล ๕” นี้ ก็บาป ยิ่งเรื่องที่ทำหยาบจัดจ้านกว่า “ศีล ๕” นี้ ก็ยังยินดีพอใจในพฤติกรรมนั้นอยู่ ก็ยังมี “วิบากบาป” หนาหนากว่าขึ้นไปอีก นี่คือเรื่องของโลกุตระ และเป็นเรื่องจริงที่สูงส่งในพฤติกรรมของมนุษย์แท้ๆ เป็นเรื่องขั้น “ปรมาตถธรรม” ที่คนควรศึกษาและประพฤติดีกละ ผู้ที่ชีวิตดำเนินอยู่เมื่อได้สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายแล้วยังยินดีพอใจ แล้วเสพสุขเสพทุกข์อยู่ นั่นก็คือผู้ยังมี “กามาวจร” ที่เป็น “อบายภพ”

ผู้ใดไม่มีกิเลสที่ทำให้เกิดใน “อบายภพ” หรือสามารถ “ดับกิเลส” ที่เป็นเหตุให้เกิดใน “อบายภพ” ได้ ผู้นั้นก็คือผู้ “หลุดพ้นจากอบายภพ” เป็นอารยบุคคลขั้นต้น คือ โสดาบันบุคคล เป็น “คนเจริญ” หรือคนศิริวิเศษที่แท้จริงของโลก ที่เป็นโลกชั้นอารยะ (Supramundane) หรือสังคมคนโลกุตระ

โสดาบันบุคคล คือ ผู้ “ปิดโลกอบายภพ” ได้สำเร็จ หรือไม่เกิดใน “อบายภพ” อีกแล้ว ผู้ศึกษาพุทธศาสนาก็คงจะรู้กันดีอยู่แล้ว

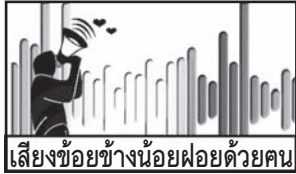
นั่นก็คือ ผู้ที่สิ้น “บาป” แล้ว ในการทำผิดใน “ศีล ๕” เพราะ “ศีล ๕” คือ เครื่องหมายที่ยืนยันบอกบิตันของ “บาป” ระดับต่ำสุดในความเป็นคนทั้งหลายของโลก

อย่าหลงเข้าใจผิดว่า เราไม่ได้ถือ “ศีล ๕” นี้ เราจะต้องผิดต้องถูกทำไม? ต้องบาปต้องชั่วทำไม?

ผู้ที่ไม่ได้ถือ “ศีล ๕” หรือไม่ได้สมทาน “ศีล ๕” ก็ตาม ถ้าทำผิด “ศีล ๕” นี้ ก็ต้องมี “วิบากบาป” ตามสังขระ ไม่ยกเว้นเลยสักคน ไม่ว่าใครที่เป็นคนและเป็นสัตว์เดรัจฉาน ล้วนมี “วิบากกรรมตามกรรม” ตามกรรมที่ทำทั้งนั้น ล้วนมีบาป มีบุญตามกรรมทั้งสิ้น ตามความเป็นสัตว์โลกที่มี “กรรมครอง” หรือ “วิญญานครอง” เพราะเป็น “สัตว์ที่มีชีวิตในชั้นจิตวิญญาณ” ตามความเป็น “จิตนิยม

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

เสียงข้ออ้างน้อยผ่อยด้วยคน

● ลิทธิลัจะ ธรรมมาธิปัตย์

สุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล แจ่มปลอบคนไทยตั้งแต่ไก่โหว่
ให้ทำใจ คดีนี้มีแต่แพ้กับเสมอตัว
พร้อมกับป่าวร้องชูธงสันติภาพ
อ้ออ้อกับเขมรชี้ปึกชุมผลประโยชน์วินวินทั้งคู่

ปล่อยชาติชั่วมั่วยาไทย อนาถไทยใจดำอดสูเจ้า

แกล้งโง่ขึ้นศาลโลก ตบกะโหลกคนไทย

กรณีปราสาทพระวิหารมันจบไปตั้งแต่ ๕๐ ปี
ก่อนแล้ว กัมพูชาก็ยอมรับได้เฉพาะตัวปราสาท
ทางขึ้นเป็นของไทยตลอดมา

วันร้ายคืนร้าย ปี ๒๕๕๓ รัฐบาลชวน หลีกภัย
ไปทำเอ็มโอยูกับกัมพูชาให้ปักปันเขตแดนกันใหม่
ทั้งที่เคยทำไว้เรียบร้อยกว่าร้อยปีที่แล้ว

เมื่อเปิดช่องให้เขมรรุกคืบ รัฐบาลทักษิณ
ชินวัตร ต่อยอดด้วยเอ็มโอยู ๒๕๕๔ กับกัมพูชา
ตกลงแบ่งผลประโยชน์พื้นที่ทางทะเล ๑๗ ล้านไร่

กัมพูชาสามารถล้ำพื้นที่ ๔.๖ ตร.กม. และ
ชายแดน ๗ จังหวัดอีก ๑.๘ ล้านไร่ หากไทย
ยอมรับแผนที่ ๑:๒๐๐,๐๐๐ ตามเอ็มโอยู ๒๕๕๓

เอ็มโอยูทั้งสองของรัฐบาลชวนและทักษิณ
ไม่เคยผ่านรัฐสภารับรองเลย ต้องเป็นโมฆะ

มาถึงรัฐบาลอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็ไม่ยอม
ยกเลิกเอ็มโอยู ๒๕๔๓ ซึ่งไทยจงใจยอมเสียเปรียบ
ทุกประตู เพื่อแลกเปลี่ยนเรื่องแอบแฝงสำมะคัญ
ดังไบเสรีจที่ สุเทพ เทือกสุบรรณ เคยชี้ทางสว่างว่า
ไปแย่งทำไม้กับพื้นดินเท่าแมวดิ้นตาย (๔.๖ ตร.กม.)
ลู่ไปสนใจเอาพื้นที่ทางทะเลดีกว่า !

รัฐบาลอภิสิทธิ์คือตาใส แกล้งปล่อยให้เขมร
จับ ๗ คนไทยในเขตไทยไปติดคุกพนมเปญ
ได้หน้าตาเฉย ถึงวันนี้ วีระ สมความคิด ยังต้อง
ติดคุกต่อ โดยได้ลดโทษลง ๖ เดือน ส่วน น.ส.ราตรี

พิพัฒนาไพบุลย์ ที่อยู่คู่กันมาแต่ต้นจะพันโทษ
๑ กุมภาพันธ์ ด้วยฝีมือรัฐบาลยิ่งลักษณ์ในช่วงใกล้
เวลาแถลงปิดคดีเขาพระวิหาร มันเป็นเกม
สกปรกของพวกเขาอัปรีโยไปจัญไรมาทั้งคู่

อยู่ที่ไม่ว่าดี ที่เขมรลากไทยไปสู้คดีได้สำเร็จ
ทั้งที่ศาลโลกไม่ใช่พ่อ ไทยเล็กเป็นภาคีมากกว่า ๕๐
ปีแล้ว ไปสู้ทำไมเมื่อไม่เจ๊งก็เจ๊ง

สุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล รมต.ต่างประเทศ
แฉจนปลอบคนไทยตั้งแต่โกโห ให้ทำใจ คดีนี้มีแต่
แพ้กับเสมอตัว พร้อมกับป่าวร้องชูธงสันติภาพ
อ้ออ้อกับเขมรซี้บักชูผลประโยชน์วินวินทั้งคู่

เพื่อไทยสู้คดีเพื่อตีกินให้แพ้เขมรไปเลย
พร้อมโยนซี้โทษประธาธิปัตย์ต้นน้ำ

อนึ่ง ความจริงวันนี้ เราเสียดินแดนให้เขมร
ไปหลายหมื่นตารางกิโลเมตรแล้ว คนเขมรรุกเขต
อุทยานชายแดนพระวิหาร ทหารไทยไม่ไล่ไม่จับ
คนไทยเข้าจับทันที นี่คืออะไร ?

พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา คุณไม่ว่าพร้อม
รบกับเขมร ขณะที่เป็นซี้ขีรัฐบาลมากกว่ารับใช้
ชาติ เพราะเพื่อไทยพร้อมถอดคอสูนเซนอยู่แล้ว
โดยประเคน ๔.๖ ตร.กม. ผ่านมือศาลโลกเท่านั้น
แหละ

ผบ.ทัพบกจะมีน้ำยาอะไร นอกจากตามกัน
รัฐบาลลูกเด็ยวครับผม !

ดังนั้น โหน ๆ ก็โหน ๆ จะยกเขาพระวิหาร
ให้เขมรทั้งที ไม่น่าจะต้องสร้างฉากรบเด็ก ๆ หา
เรื่องขึ้นศาลโลกยกเขตแดนตามแผนที่ซี้โกงของ
ฝรั่งเศสชาติซี้ ซึ่งไม่เคยมีประเทศไหนเขาทำ
ซี้บ้อปานนี้

ไว้วันดีคืนดี ลูยกให้เขมรฟรี ๆ ตกลงทวิภาคี
เป็นโรมี หากเขมรทำตัวนารักจริงก็แบ่งที่หากิน
กันบ้างได้ มันโง่กว่าเป็นกองเท่าไร...

ชาติภพของกบในกะลาน่าสมเพช

ย่างเข้าปีใหม่แล้ว ไม่แคล้วยุ่งแต่ต้นปีเซียว
จำเป็นจำใจต้องสู้ทนแก้ปัญหาด้วยปัญญา ใน

ภาวะที่เรามีนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรก เพื่อที่คน
แรก มีสภาคู่ฝั้วตัวเมียของรัฐบาล มีกองทัพบก
พร้อมรบตบปากคนไทย แต่ไม่กล้าไล่เขมรบุกรุก
มีรัฐตำรวจรังควานการชุมนุมมือเปล่า กันถนน
หลวงห้ามเข้า เอาแก๊สน้ำตายิงใส่ไม่ทันรับมือ
หนักไปหาเบา มีสื่อชายละครน้ำเน่า ชินล้อเลียน
ผู้นำระยำ โดนแบนทันควัน

นับวันรัฐบาลยิ่งลักษณ์จะยิ่งเลอะ ไม่โกงสะบันหัน
แหลก ไม่ทุ่มประชานิยมจมเหวไปเลย ตอนนี้อยู่
ซื้อควาย ๒๔ ล้านตัว มัวชักช้าไม่กล้าเจ๊งก็แก้
รธน.ไม่สามะริต เมื่อไหร่จะได้กินยาว เอาทักษิณ
กลับมาอย่างเท่ ๆ เป็นประมุขรัฐไทยใหม่ในฝัน
เที่ยงวัน

กรุงเทพฯวันนี้ กำลังเป็นสนามรบเลือกตั้ง
จะเอาเสาไฟฟ้าสีแดงหรือสีฟ้า เสาไหนดี ทุกที่
คนกรุงชอบพวยเรือในอ่าง ไม่เลือกเรา เผาเมือง
เขามาแน่ ที่แท้อุบาทว์ชาติชั่วทั้งคู่

ฉะนั้น หากไม่อยากเห็นกรุงเทพมหานครและทะเล
ต่อ น่าจะเลิกติดดานกับพรรคการเมืองเล็งเครื่อง
จะทุโก้หรือถือเก๋าแก้มันแย่เหลืออดเกินทนทั้งนั้น
พอทีเถอะ

อนึ่ง รัฐบาลเลื้อแดงเผาเมือง ตั้งขึ้นมาด้วย
เสียงซื้อบ้านนอกคอกควาย ทักซิณคิด เพื่อไทย
ทำหน้าที่ซี้ซ่า กล้าผลาญแหลก ไม่กลัวหนี้ท่วมหัว
งบประมาณใช้เงินพ่อเงินแม่ แปรโฉมประชานิยม
โลโครกเท่าไรเท่ากัน ให้มันได้ซื้อเสียงกระบือทั่ว
ไทยเสรีเบ็ด ประเทศนี้อยู่ได้อุ้งเท้าทักษิณ จะ
ดินไปไหนรอด

สำหรับบางกอกคอกคนกรุง คอคนมากกว่า
คอกควาย คงไม่จ่ายดอกที่เพื่อไทยจะกินรวบ กทม.
वादฝันโง่ไร้รอยต่อ ขอเพียงพลังเจียวบอย่ามัว
มุดรูไม่รู้ไม่ชี้...

เหมือนฤๅษีหนีโลก เอาแต่ตัวรอดเป็นยอดแล้ว
หรือแม้ขยันหากินหาอยู่บำเรอเพื่อพัก เช่น
มิสป่าตองทองภูเก็ด้วย ๓๒ หลงอยู่ในภพชาติ
สาวสวย ๑๘ หล่อนคงภูมิอกภูมิใจเป็นบ้ำกับ
ฉายามิสป่าตอง ทำจะไม่น้อยหน้ากว่าเท่าไรกับ

สาวเจ้าทำเนียบ เมื่อเทียบระดับสุขสมอารมณ์
หมายเฉพาะในโลกส่วนตัวกะลาครอบ ของสอง
กบน้อยในสระจ้อย

ส่วนมิสปาตองจะบ้าบอแต่งตัวแม่เหี่ยวย่น
เป็นยายแก่ตายซักยังงี้ แก่ต้องแต่งสวยพริ้ง
ทุกวัน เช็ดหุ่นไป ซึ่งมันไม่เดือดร้อนใครนี่หว่า
ต่างกันไกลกับมิสทำเนียบของเราปานฟ้าห่างดิน
ฐานะหุ่นเชิดทูลูเร็ดเป็นชีข้าทักษิณเต็ม ๆ

ด้วยเหตุนี้ ลังคมจำต้องใส่ใจรับผิดชอบ
ผู้นำมิสทำเนียบ มากกว่ามิสปาตองเป็นไหน ๆ
ในเมื่อเราท่านต่างมีหน้าที่ส่งเสริมคนดีให้มี
อำนาจรับใช้บ้านเมือง อย่าให้คนเลวชาติมี
บทบาทเบียดเบียน โดยต้องให้อภัยและสงสาร
ช่วยกันผลักดัน ไม่ปล่อยให้ใครทำบาปสาหัสไม่
เสร็จสักที มิฉะนั้น จะเท่ากับเป็นคนใจดำอำมหิต
สิ้นดีเสียเอง

อย่างไรก็ตาม เราท่านจะหาญกล้ารวมพลัง
จุดอ่อน สะท้อนสำนึกดีของผู้ใด จำเป็นอยู่เองที่
ควรทำด้วยน้ำใจเมตตาเป็นที่ตั้ง ทั้งคำนึงถึง
ออกเขากเราบ้าง

เพราะทุกผู้ต่างยึดอุปาทาน ถือนันภพชาติ
หมายมาดโลกียธรรมสำคัญเป็นชีวิตจิตใจนานา

ผิดกันตรงกิลเลสตันหาหยาบหนา กล้าเสียสละ
หรือเห็นแก่ตัวจัดเกินขนาด ในฐานะผู้รับใช้
การเมือง ประโยชน์สุขส่วนรวมก่อนใดอื่นหรือ
เปล่า แม้นไม่พร้อมจิตอาสาเขาน่าจะถอยดีกว่าไหม
ประมาณนี้

ประชาธิปไตย อันมีธรรมภิบาลหรือธรรมมา
ธิปไตยดั่งเอ๋ยมาเล็ก ๆ แม้จะเป็นภาพในฝันอัน
ตรงข้ามกับความจริงวันนี้ ดูช่างขัดแย้งน่าขบขัน

มันนึกอยากจะได้ดั่งคอเสื้อนิตเรด เรดเชิ้ต หัวโลก
นปช.หรือสหายเก่า ชี้ออกทักษิณ มาจับเข้าคุ้ยกัน
บ้างปะไร ออกทีวีด้วย ช่วยตอบคำถามหน่อย
เรื่องมีอบถ้อยเถื่อนเผากรุง ปล้นห้าง ลอบยิง
อาวุธสงครามฆ่าทหาร นี่หรือชุมนุมสันติวิธี...

มิใช่ต้องพูดถึงโคตรโกงโครงการยักษ์ ขนาด
ทักษิณตัวพ่อต่อแหลเป็นไฟแลบยังหนีสภาอุตุลุด

ทั้งที่ผูกขาดเอาอยู่แท้ ๆ น้องปู้ยิ้งจ้อคอ-นกริต
ยังไม่ลู้หน้าสภา ถ้าหลบได้ มันเลยหาความจริง
วันไหนก็ไม่มี

เพื่อไปก็เมื่อยเปล่า จะเอานิยายอะไรกับ
ประชาธิปไตยผีเปรตประเทศนี้ แค่ละครสอนคน
รู้ทันโจรบ้าง มันกระเทือนชาวไครกินปูร้อนท้อง
ถึงต้องแบนเหนือเมฆ ๒ ช่อง ๓...

นี่แหละ ภพภูมิของมนุษย์ เช่น เห็นกงจักร
เป็นดอกบัว เมามัวชั่วชาติสุดสงสารเพียงไร
บ่อนทำลายประชาธิปไตยสด ๆ แท้ ๆ แต่ป่าว
ร้องชวนซื้อประชาธิปไตยสวะทุนสามานย์ คนกิน
ข้าวเปล่ากินหญ้า จักฉลาดเชื่อว่าทกรรมปานใด
ดังฤ ๆ !

ประชานิยมล้มประเทศ

รัฐบาลทุเรศ ทำอะไรให้ชนล้งเวชไม่หยุดหย่อน
มีแต่ประเด็นร้อนฉ่าทั้งนั้น สำคัญเช่นประชานิยม
กู่หนีผลาญแหลก หลอกแต่กตปะพืด ไม่รู้จะหลอก
ต้มคนดูไปได้กี่น้ำเซียว

หวาดเสียวอยู่ว่า ต้องถึงวันล้มละลายเสียก่อน
ค่อยเจอนรกทันตาเห็นหรือ เมื่อคนฆ่าตัวตายเป็น
ว่าเล่น ไว้เจ้าหนี้ต่างด้าวเข้ายึดกิจการหลักทรัพย์
ที่พากิน แทรกแซงผูกขาดหมด จะยังงี้พอไปต่อ
ไม่เป็น...

แต่ก่อนร้อนชะไร รัฐบาลจะทำงานต้องตั้ง
งบประมาณรายได้จากภาษีมีเงินกำไรรัฐวิสาหกิจ
จัดสรรรายจ่าย แจกแจงรายการผ่านสภาอนุมัติ
ก่อนค่อยเดินหน้าบริหาร

ทำไปทำไม รัฐบาลอื้อลุ่มลุ่ม แยกอ้อมเอาใจ
พรรคข้าราชการ ใช้เป็นชีข้านักการเมืองแทน
เข้าแผ่นดิน เงินงบประมาณ จ่ายค่าเงินเดือน
รายจ่ายประจำแทบเกลี้ยงแล้ว จะลงทุนสร้าง
กองงานใหญ่ ต้องใช้เงินกู้ก้อนโตต่างหาก

งบประมาณแผ่นดินที่เคยแอบกินตามน้ำ
เลยจำกัดการโกงไปด้วย การก่อกวนนี้สาธารณะ
นอกรงบประมาณกลายเป็นช่องทางปลายเปิด

บานทะโล่ สบายใจแก้อดอยากปากแห้งวิเศษนิยม

ลำพังกู่หนี้มาลงทุน บังเกิดผลงอกเงยคืนทุน
ชำระหนี้ จ่ายดอกเบี้ย มันเสี่ยงสาหัสไม่จำเป็น
เดือดร้อนด่วน ควรน้อย ๆ หน่อย

อิณา ทานัง ทุกซังโลเก การเป็นหนี้ เป็น
ทุกข์ในโลก ทั้งหนี้เงินหรือหนี้บาป

ยิ่งนางปู กู้ี้กู่ เงินหลวงในคลังยังถูกลุงซื้อ
เสี่ยงไม่พอ กู้หนี้หัวโตมาทะเลงดำน้ำพริกละลาย
แม่น้ำอีก ฉิบหายเท่าไรเท่ากัน ให้มันพาดหัวซื้อ
ตัวซี้ซำมาใช้ผีควายไม่แบ่ง เอาทั้งนั้น

เอาไปผลาญประกันราคาข้าวแท้ ๆ แค่นี้ก็
หลอกต่อแหลว่าจำนำข้าว ลวงโลกต้มคนทั้ง
ประเทศเป็นวรรคแคว คือ เม็ดเงินจริงถึงชาวนา
เพียง ๑๗% ที่เหลือเรียรายพาดพันกันไปโรงสี
พ่อค้าพวกพรรค

การซื้อข้าวทุกเม็ดเท่ากัน มันเกาไม่ถูกที่คัน
ไม่รู้ข้าวมาจากมือใคร ชาวนาตัวจริงรายย่อยมี
ข้าวขายเท่าไรหรือเขียว ข้าวนอกทะเลสักสวมรอย
ปัญหาร้อยแปด จะมีแต่ข้าวพันธุ์เบาเอาเงินเป็นตัวตั้ง

อีกทั้งที่สำคัญ ทำลายตลาดส่งออกสันติ ในปี
เดียว เสียแชมป์ตลาดให้เวียตนาม เสียแชมป์
พันธุ์ข้าวให้กัมพูชาข้าวหอมดอกกลาดวน รัฐบาล
ดันทุรังจะให้พึ่งจำนำข้าวถึงไหน เมื่อมีแต่เงืง
กับเงืงเรือหาย อธิบายได้ใหม่ว่าจะลงเอยอิทำได
ยิ่งจะบ้าไปรับจำนำอย่างอะไรอื่นอีก ทำจะต้อง
พิมพ์แบงก์เอง แฉงเงินดอลลาร์ร้อน ๆ รีเปล่า ?

สุดท้ายวันร้ายคืนร้าย เงินกู้ประชาชนมต้อง
ชะงัก เกิดปัญหาหมดเครดิตทันควัน กระทั่งอดกู้เพิ่ม
รัฐบาลไม่ตกหน้าผากการคลังตายหยังเขียดหรือ !
ยิ้มจมูกเขาหายใจ จะไปไหนเป็น...

รัฐรักสามัคคี ประชาภีวัฒน์หนึ่งเดียว

รัฐบาลเพื่อไทยเป็นของประชาชน โดย
ประชาชนหรือ ไม่ใช่แน่ ๆ แล้วจะทำเพื่อประชาชน
อย่างสวย คือ สวนผักชี นอกนั้นพันธง ซี้ซำโคตร
โกง หนีไม่พ้น ไถยจิตคิดละโมภไม่เสร์ริง เผด็จการ

รัฐไทยใหม่

วิกฤติชาติ หลายเสียงบอกทางแก้ ให้ข้าม
ทักษิณเสี่ย ในเมื่อทักษิณคิดเพื่อไถยทำ ไว้ใครไป
หยุดทักษิณได้ก่อน ค่อยมีทางก้าวข้าม แกัดันน้ำ
ดูไบตก ปัญหาอื่นมันเด็ก ๆ

ประเด็นต่าง ๆ จากประชานิยมบ้าคลั่ง พา
สร้างหนี้ท่วมหัวท่วมหมูไทย โม่วายเดือดร้อนซัด ๆ
เยอะขึ้น ข้าวยากหมากแพง คนจนทนได้ยังง

ค่าแรงแพงพรวดกระโดด ใช้มีฝีมือ คือไม่ทัน
เป็นงาน ใครอยากจ้างทั้ง ๓๐๐ โรงงานทยอยปิด
เลิกจ้าง ไร่นาค่าแรงแพง ลินค้าขึ้นราคาแข่ง
มึงขึ้นกูขึ้นบ้าง ลงเอยจะได้อะไร แทนที่จะลดค่า
ครองชีพ จัดสวัสดิการ ให้มีข้าวฟรี ที่พักน้ำไฟ
เสื้อผ้าด้วย ดีกว่านับเม็ดเงินจ่ายเท่านั้น

ปัญหาน้ำมันโคตรแพง ปล้นคนไทยได้ลงคอ
รอปะทุจุดระเบิดเวลาไม่ช้านาน

ที่ร้อนฉ่าเดือดพล่าน คือ เรื่องเสี่ยชายแดน
พระวิหารด้วยเล่ห์กล ยืมมือศาลโลกยกให้เขมร
มันเป็นผลประโยชน์ต่อเนื่องน้ำมันอ่าวไทย ขนาด
ทักษิณยอมขายไทยคม สมคบขุนชนมาโถมบ่อน้ำมัน

ฉะนั้นอยู่ดี ๆ ต้องมาเสียแผ่นดินด้วยเหตุใคร
คิดคดทรยศขายชาติ มันเป็นโอกาสต้องถามหา
คนไทยหัวใจรักชาติยังมีแคไหนในแผ่นดินทองนี้

ร้อยแปดพันปัญหา เกิดจากน้ำมือพรรคซี้ซำ
เผด็จการทุนสามานย์ ประเทศกำลังดิ่งเหวนรอก
ยกเว้นอภิวัฒน์ชานใหญ่ เมื่อแม่น้ำร้อยสาย
ไหลมาบรรจบครบเวลา เกิดพลังมหาประชาชน
ทนไม่ไหว ทั่วไทยลุกขึ้น ตีนรู้สู้ด้วยความจริงวันนี้
ในวันหนึ่งคืนนั้น...

นั่นคือ สยามประเทศมาถึงทางแยกสองแพร่ง
จะปล่อยให้พลพรรคสารเลว ซี้ซำมหาโจรเดินหน้า
ประชาธิปไตยศรีธณูชิน ดังที่เห็นดำดาตาใจ
จำนน อีกหนทางเลือกคือประชาธิปไตยวิถีไทย
ด้วยราชประชาสมาสัย คนไทยนักสู้รักสงบ
สันตือหิงสา มากน้ำใจเมตตา ถึงเวลาเลือก
ข้างประชาธิปไตยล้มมาชนกับประชาธิปไตย
ทุนสามานย์ !!

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อกจากฉบับที่ ๒๗๗๐

ร้อยละ ๘๐ ของสื่อมวลชนในสหรัฐฯ
เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทข้ามชาติ สัญชาติสหรัฐฯ
และเจ้าของส่วนใหญ่ต่างก็เป็นชาวยิว หรือชาวอเมริกัน
ที่เป็นคริสเตียนกลุ่มขวาหรือขวาจัดที่นิยมทุนนิยมเสรี
จุดมุ่งหมายของสื่อมวลชนเหล่านี้คือการทำกำไร
กระจายลัทธิบริโภคนิยมไปทั่วโลกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

ชาวอเมริกันจำนวนมากเชื่อว่า โดยพื้นฐานแล้ว ยอร์ช บุช เป็นคนดีที่มีศีลธรรม จอห์น ดิล्लीโอ ซึ่งเคยทำงานในตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานทำเนียบขาวก็กล่าวถึงยอร์ช บุช ว่า “ในทัศนะของผม ประธานาธิบดีบุชฯ เป็นคนของพระเจ้า และเป็นผู้นำที่มีศีลธรรม” อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์หลายเหตุการณ์ได้พิสูจน์ว่าเขาพูดผิด

กรณีแรก ยอร์ช บุช ได้แสดงความไม่ซื่อสัตย์อย่างร้ายแรงเมื่อเขาใช้ข้อมูลซึ่งไม่เป็นจริงสร้าง

ความเข้าใจผิดอย่างมหันต์ (ลวงโลก) ให้คนอเมริกันและชาวโลกเข้าใจว่าอิรักครอบครองอาวุธร้ายแรงโดยใช้หลักฐาน “เท็จ” ที่ถูกคัดเลือกด้วยความระมัดระวังเพื่อสนับสนุนการรุกราน เขาระบุว่า อิรักได้ซื้อยูเรเนียมจากอัฟริกา ทั้งหมดที่เป็นเพียง “ความสงสัย” และในเดือนกรกฎาคม ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ทั้งคอนโดเรซา โรซ (รมต.ต่างประเทศ) ก็ยืนยันยืนยันว่าข้อมูลข้างต้นเป็นความจริง ต่อมายอร์ช บุช กล่าวอีกว่า เขาเชื่อมั่นใน

ผู้อำนวยการของซีไอเอและคอนโดเรซา ไรซ์ เมื่อปรากฏว่าข้ออ้างดังกล่าวผิดพลาดก็ไม่มี การขอโทษหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่เขากลับดันทุรัง “พลิกกลับ” ว่าจำเป็นต้องโค่นล้มซัดดัม ฮุสเซน เพื่อสถาปนาประชาธิปไตย ทั้งๆ ที่จุดประสงค์อัน แท้จริงเห็นได้ชัดโดยชาวโลกคือ การเข้ายึด “แหล่งน้ำมัน” การรุกรานของสหรัฐฯ ทำให้ชาว อิรักทุกเพศทุกวัยถูกสังหาร ช่มชืด ทรมาน ไร้ที่ อยู่อาศัย และตกทุกข์ได้ยากจำนวนนับล้านๆคน และการต่อต้านของชาวมุสลิมในอิรักและทั่วโลก เพิ่มขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ยิ่งกว่านั้นสหรัฐฯ ได้ ถูกชาวโลกประณามให้เป็น “ตัวอันตราย” ยิ่งกว่า เกาหลีเหนือเสียอีก

พอล ครุกแมน ศาสตราจารย์เศรษฐศาสตร์ ปากกล้าของมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน และนักเขียน ประจำของหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์กล่าวถึง จริยธรรมในกรณีข้างต้นว่า “เราได้รับคำแนะนำว่า อย่าเชื่อสิ่งที่รัฐบาลพูด” ครุกแมนวิเคราะห์ว่า “เป้าหมายของบุชคือการได้รับการสนับสนุนทาง การเมืองจากประชาชนเท่านั้น และปัญหาความ ไม่น่าเชื่อนั้นร้ายแรง เกือบจะเป็นความไม่ เชื่อสัตย์และโกหกหลอกลวง”

กรณีที่สอง ยอร์ช บุช กล่าวเสนอว่า เขา ต้องการสร้างเสริมประชาธิปไตยทั่วโลก แต่ในทาง ปฏิบัติสหรัฐฯกลับสนับสนุนรัฐบาลเผด็จการทั่วโลก ที่ผู้นำรัฐบาลนั้นๆ เอื้อประโยชน์ต่อสหรัฐฯ เช่น ซาอุดี รวมทั้งอีกหลายประเทศในอเมริกาใต้และ อัฟริกา และกรณีล่าสุด ยอร์ช บุช ได้แสดงการไม่ ยอมรับและพยายามล้มล้างผู้นำของเวเนซุเอลา (ฮูโก ชาเวซ) และผู้นำของกลุ่มฮามาสของ ปาเลสไตน์ซึ่งต่างก็ได้รับเลือกตั้งอย่างชาวสะอาด ตามระบอบประชาธิปไตย ยิ่งกว่านั้น นาย แพต โรเบิร์ตสัน นักเทศน์หัวรุนแรงชาวคริสต์ โปรเตสแตนต์ นิกาย “อีแวนเจลิคัล” (นิกายเดียวกับ ยอร์ช บุช) ซึ่งเป็นนิกายที่กำลังขยายตัวและมี อิทธิพลในสหรัฐฯ ได้กล่าวออกอากาศทางวิทยุ เรียกร้องให้สหรัฐฯ ส่งคนไปลอบสังหารนายฮูโก

ชาเวซ เพราะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการส่งทหาร ไปยึดครอง นายแพต ไมพอใจนายฮูโก ชาเวซ และกล่าวหาว่าเป็นศัตรูทางทิศใต้ของสหรัฐฯ เพราะเวเนซุเอลาไม่ต้องการขายน้ำมันให้สหรัฐฯ คัมภีร์ไบเบิลกล่าวถึง “ความเมตตาและความ ยุติธรรมพร้อมกันสอนว่า ถ้าเพื่อนบ้านตบแก้มข้าง หนึ่ง ก็ให้หันอีกข้างให้เพื่อนบ้านตบด้วย” ฉะนั้น จากพฤติกรรมดังกล่าวต่างก็แสดงให้เห็นถึงความ “ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง” ในเรื่องจริยธรรมและ บุคคลทั้งสอง ทั้งนายยอร์ช บุช และนายแพต โรเบิร์ตสัน น่าจะเป็นสาวกของลัทธิ “ซาตาน” มากกว่าสาวกของ “พระเจ้า”

กรณีที่ ๓ : นายยอร์ช บุช ล้มเหลวที่จะปฏิบัติ ภารกิจในการสร้างสังคมที่ดีกว่า และเป็นธรรม ทั้งในสหรัฐฯ และสังคมโลก เขาพูดว่า “ความ ยากจนข้นแค้นและความจนตักดานเป็นสิ่งที่ สหรัฐฯ ไม่ต้องการให้มี” แต่จำนวนชาวอเมริกัน ที่ต้องอยู่ในฐานะยากจนได้เพิ่มมากขึ้นทุกที ทั้งใน ปี ๒๐๐๑ และ ๒๐๐๒ (๒๕๔๔-๒๕๔๕) แต่แทนที่ เขาจะทำสงครามกับความยากจนที่เพิ่มขึ้น เขา กลับลดอัตราภาษีรายได้ของคนรวย ซึ่งเท่ากับ ลดความสามารถของรัฐบาลในด้านงบประมาณ เพื่อช่วยเหลือคนยากจน ยิ่งกว่านั้นเขากลับให้ เงินสนับสนุนบริษัทข้ามชาติด้านการเกษตร เป็น เงินก้อนใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา ทำให้ผลผลิต ด้านการเกษตรของสหรัฐฯ มีราคาต่ำกว่าที่ควร จะเป็นมาก และเมื่อถูกส่งไปตีตลาดในประเทศ กำลังพัฒนา ก็ทำให้ชาวไร่ชาวนาที่ยากจน จำนวนล้านๆ คนต้องเลิกอาชีพ หมดเนื้อหมดตัว และตกอยู่ในภาวะยากเข็ญอย่างแสนสาหัส

กรณีที่ ๔ : นอกจากสหรัฐฯ แล้ว มีอีกไม่กี่ ประเทศเท่านั้นที่ยังมี “โทษประหาร” และมีเพียง อิหร่านและจีนเท่านั้นที่ลงโทษประหารชีวิตมาก กว่าสหรัฐฯ สหภาพยุโรปไม่ยอมรับประเทศที่ยังมี การลงโทษประหารเข้าเป็นสมาชิก สำหรับ สหรัฐฯ รัฐบาลกลางไม่มีการลงโทษประหารชีวิตมา เป็นเวลา ๓๘ ปีแล้ว แต่เมื่อสมาชิกของคริสเตียน

นิกายอีแวนเจลิคัลได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี เขาก็นำการลงโทษประหารกลับมาใช้อีก และ ยอร์ช บุษ เองเคยเซ็นอนุมัติการประหารชีวิต มาแล้วถึง ๑๕๒ ราย เมื่อเขาเป็นผู้ว่าราชการ รัฐเท็กซัส ซึ่งถือเป็นสถิติสูงสุดในระดับผู้ว่าการ รัฐปกติ เขาใช้เวลาตัดสินใจในเรื่อง “อยู่หรือตาย” ของนักโทษเพียง ๓๐ นาทีเท่านั้น ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) นายยอร์ช บุษ ปฏิเสธคำร้องขอทูลเกล้าโทษ ของทนายความซึ่งเป็นตัวแทนของนักโทษ ประหารอายุ ๓๓ ปี ซึ่งมีความสามารถในการ สื่อสารเท่ากับเด็กอายุ ๗ ขวบด้วย !!!

ในขณะที่เขาปกป้องมิให้ตัวอ่อนของมนุษย์ (embryo) ถูกใช้ในการวิจัยเพื่อการรักษาโรคของ คนอเมริกันที่ป่วยจำนวน ๑๒๘ ล้านคน และเขายังพูดถึงตัวอ่อนของมนุษย์ด้วยว่า “สิทธิต่อชีวิต ไม่ใช่ของรัฐบาล แต่เป็นของผู้สร้างหรือพระเจ้า” เขากลับสนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต รวมทั้งนักโทษที่มีความบกพร่องทางจิต และส่งทหาร ไปเช่นฆ่าสังหารอย่างไม่เลือกหน้า ทั้งใน อัฟกานิสถานและอิรัก ไม่เพียงนายยอร์ช บุษ เท่านั้นที่คิดเช่นนั้น นายริค เพจ รัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการก็มีความคิดแบบเดียวกัน เขาคิดว่าความหลากหลายทางจริยธรรมนั้นไม่ใช่ สิ่งดี และนักเรียนควรถูกเลี้ยงดูภายใต้ทัศนะ เดียวคือ ทัศนะคริสเตียนเท่านั้น ในขณะที่ ผู้นำศาสนาและคริสเตียนนิกายอื่นๆ ต่างพูดว่า นายยอร์ช บุษ ควรถูกเตือนว่า “เขาเป็น ประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกตั้งให้เป็นผู้นำประเทศ ไม่ใช่ผู้นำศาสนานิกายใดนิกายหนึ่งเท่านั้น!!!”

กรณีที่ ๕ : หลังจากกรณีฉ้อฉลกลโกงของ ผู้บริหารจำนวนสิบๆคนของบริษัทข้ามชาติที่ติด อันดับ ๑ ใน ๒๐ อันดับแรกของโลกสัญชาติ สหรัฐฯ ในตลาดหลักทรัพย์ในปี ๒๕๔๔-๒๕๔๕ โดยเฉพาะกรณีบริษัทพลังงานขนาดยักษ์ที่มี ทรัพย์สินเป็นแสนๆ ล้านที่ชื่อ “เอนรอน” ต้อง ล้มละลายเพราะความซึ่โกงของผู้บริหารที่จบจาก มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (เจฟ สกิลลิง) และบริษัท

ตรวจสอบบัญชีที่มีชื่อเสียงระดับโลกชื่ออาร์เธอร์ แอนเดอร์สัน ต้องเลิกกิจการอายุ ๘๙ ปีไปเลยนั้น นายยอร์ช บุษ ได้เรียกร้องให้เพิ่มการบังคับใช้ กฎหมายเพื่อป้องกันการ “ปล้น” ของบรรดานาย ทุนโจร แต่ในทางปฏิบัติเขากลับตัดงบประมาณที่ ต้องใช้ในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวไปถึง ๒๐๙ ล้านดอลลาร์ นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความ “หน้าไหว้ หลังหลอก” และไร้จริยธรรมของนายบุษ

นายยอร์ชบุษ ไม่ใช่ประธานาธิบดีสหรัฐฯ คนแรกที่โกหกและไม่ซื่อสัตย์ บิล คลินตัน ก็เป็น ประธานาธิบดีอีกคนหนึ่งที่ชาวอเมริกันขยะแหยง ในกรณีโกหกและถูกจับได้ เรื่องการมีสัมพันธ์ทาง เพศกับ “สาวฝึกงาน” ในทำเนียบขาว และริชาร์ด นิกสัน ก็เป็นประธานาธิบดีอีกคนหนึ่งที่โกหกและ ถูกจับได้ ในกรณีส่งนักย่องเบาเข้าไปขโมยความลับในสำนักงานของพรรคเดโมแครตและที่แน่ๆ คือการโกหกและไร้จริยธรรมของประธานาธิบดี สหรัฐฯ ข้างต้นเป็นเพียงแค่ปลายยอดของภูเขาน้ำแข็งที่โผล่ขึ้นเหนือหน้านั้น

กรณีที่ ๖ : ในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) นายยอร์ช บุษ ได้ออกกฎหมายลดภาษีรายได้ในอัตราเดียวกัน และยกเลิกภาษีมรดก คิดเป็นเงินถึง ๑.๓๕ ล้าน ล้านดอลลาร์ สำหรับ ๑๐ ปีข้างหน้า หลังจากนั้น ไม่นานเขาก็ผลักดันให้สภาสูงยอมลดภาษีอีก ประมาณ ๘ แสนล้านดอลลาร์ ทั้งๆ ที่สหรัฐฯ มีงบประมาณขาดดุลจำนวนมหาศาลอยู่แล้ว เขา อ้างว่าการลดภาษีในอัตราเดียวกันแทนที่จะลดใน อัตราก้าวหน้า (คนรวยลดน้อย คนจนลดมาก) นั้น “ถูกต้องและเป็นธรรม” สำหรับคนอเมริกันที่เข้า ข่ายต้องเสียภาษี ส่วนการยกเลิกภาษีมรดกนั้น เขาอ้างว่าเพื่อกระตุ้นให้คนรวยเอาเงินมา ลงทุนและสร้างงาน ทั้งๆ ที่การทำเช่นนั้นเป็น ประโยชน์แก่ผู้ที่ร่ำรวยที่สุด ร้อยละหนึ่งของ ประชากรมากที่สุด นอกจากนั้นยังช่วยเพิ่มความแตกต่างของรายได้ระหว่างคนรวยกับคนจนใน สหรัฐฯ ซึ่งสูงที่สุดในโลกอยู่แล้วให้สูงยิ่งขึ้นด้วย การกระทำของนายบุษ ขัดกับผลการวิจัยที่

ระบุว่า ในสังคมที่รัฐบาลเก็บภาษีในอัตราสูง เมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ จะเป็นประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมทางรายได้ต่ำ เพราะสวัสดิการที่ให้แก่คนยากจนจะช่วยลดความไม่เท่าเทียมในด้านรายได้ และนั่นคือสิ่งที่เกิดในประเทศอุตสาหกรรมต่างๆ ยกเว้นสหรัฐฯ ซึ่งนายบุชกำลังยกเลิกสวัสดิการที่เคยให้กับคนยากจน และขยายกิจการสาธารณะต่างๆ ให้เอกชน สำหรับงบประมาณที่ขาดดุลงอย่างมหาศาลในสมัยของนายบุช จนถึงปี ๒๕๔๘ นายยอร์ช อเดอร็อล์ฟ ศาสตราจารย์ผู้ได้รับรางวัลโนเบลทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ กล่าวว่า “งบประมาณขาดดุลคือการปล้นสะดมเงินที่ต้องใช้ในอนาคตของคนรุ่นต่อไป และถ้าสหรัฐฯ จะหลีกเลี่ยงการล้มละลายในอนาคตอันใกล้ ก็จะต้องตัดค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ และการประกันสังคมลงอย่างหนัก สังคมสหรัฐฯ ให้รางวัลก้อนใหญ่แก่นักกีฬา นักแสดง และนักร้อง เพราะผู้คนเหล่านั้นมีบางสิ่งบางอย่างที่จะขายในตลาด แต่สังคมอเมริกันให้สิ่งตอบแทนเพียงเล็กน้อยแก่ผู้ที่ไม่มียะไรอื่นจะขาย นอกจากแรงกาย สหรัฐฯ กำลังถอยห่างจากความเป็นธรรมในสังคมมากขึ้นทุกที”

พฤติกรรมของนายบุชแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขา “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ทางจริยธรรม ในฐานะของผู้นำประเทศ

๔. สื่อมวลชนที่ขาดจรรยาบรรณ: สื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างมหาศาลต่อผู้คน และมีความสามารถในการสร้างการรับรู้และทัศนคติของสาธารณชนอย่างกว้างขวาง (mind control) หน้าที่หลักของสื่อมวลชน จึงมีสองประการ คือ **หนึ่ง** นำเสนอข่าวสารข้อมูลให้สังคมได้รับทราบตามความเป็นจริงอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ เที่ยงธรรม และทันเวลา **สอง** ชักจูงและชี้นำสังคมให้ก้าวเดินในทางที่ถูกต้อง สื่อมวลชนมีหน้าที่เป็น “คนกลาง” แต่ไม่ได้มีหน้าที่ “เป็นกลาง” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่อมวลชนไม่มีหน้าที่ “เป็นกลาง” ระหว่าง “ความ

ถูกต้องดีงาม” และ “ความชั่วร้ายเลวทราม” แต่อย่างใด สำหรับสื่อมวลชนสหรัฐฯ ผู้คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าคงจะทำหน้าที่ได้อย่างเสรี เป็นธรรมและสมดุล แต่ในข้อเท็จจริงแล้วกลับตรงกันข้าม ดังนี้ :-

● ร้อยละ ๘๐ ของสื่อมวลชนในสหรัฐฯ และในโลก ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร สำนักพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ต่างก็เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทข้ามชาติ สหประชาชาติสหรัฐฯ และเจ้าของส่วนใหญ่ต่างก็เป็นชาวยิว หรือชาวอเมริกันที่เป็นคริสเตียนกลุ่มขวาหรือขวาจัดที่นิยมทุนนิยมเสรี การเติบโตอย่างไม่จำกัดและการใช้ทรัพยากรเพื่อสร้างความมั่งคั่งตามที่พระเจ้าทรงประทานมาให้ จุดมุ่งหมายของสื่อมวลชนเหล่านี้คือการทำการกระจายลัทธิบริโภคนิยมไปทั่วโลกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

● สื่อมวลชนของสหรัฐฯ ถูกปล่อยให้เอกชน หรือ “ทุน” ควบคุมอย่างเต็มที่ตั้งแต่ นายโรนัล เรแกน (นีโอคอนส์) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๔๐ ของสหรัฐฯ ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) และเริ่มผลักดันระบบทุนนิยมเสรี นายเรแกน กล่าวว่า “รัฐบาลคือตัวสร้างปัญหา ไม่ใช่ตัวแก้ปัญหา” ในเวลาเดียวกัน นางมาร์กาเรต แททเชอร์ อดีต นายกรัฐมนตรีของอังกฤษร่วมสมัยกับนายเรแกน ก็ได้ประกาศคำคมเพื่อปลดปล่อยสื่อให้เป็นอิสระ โดยมีต่อคำนี้ถึงความรับผิดชอบต่อสังคมว่า “ไม่มีอะไรที่เรียกว่าสังคม”

ในสหรัฐฯ ทุนได้ครอบงำทั้งการเมือง การศึกษาและสื่อมวลชน จึงไม่น่าแปลกใจที่นายฮอดดิง คาร์เตอร์ นักหนังสือพิมพ์และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งได้กล่าวว่า “สื่อมวลชนสหรัฐฯ มีแนวโน้มสูงที่จะกระโดดขึ้นลงตามเสียงดนตรี เมื่อใดก็ตามที่วอชิงตันตัดสินใจให้สัญญาณ” ในทางปฏิบัติ สหรัฐฯ ได้ใช้สื่อมวลชนของตนในการสร้างภาพ ล้างสมอง ยุยง ตีตื้น สร้างความชอบธรรม ช่มชู้ และแพร่กระจายวัฒนธรรม “ที่ไร้วัฒนธรรม” แบบอเมริกันไปทั่วโลก ในขณะที่เดียวกันก็ปกปิด บิดเบือน และซ่อนเร้นด้านมืดของตนไว้ เช่น ชาวโลกจะไม่มีโอกาสได้รู้จัก

สื่อมวลชนสหรัฐฯ เล่าว่า การรุกรานอิรักในสงครามอ่าวเปอร์เซีย “มีชาวอิรักเสียชีวิตเป็นแสนคน และตั้งแต่นั้นมามีเด็กชาวอิรักเสียชีวิตจากความอดอยาก โรคภัยและมะเร็งเพราะรังสีระเบิดเพิ่มขึ้นกว่าก่อนสงครามถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เฉพาะการเสียชีวิตจากโรคมะเร็งก็มีมากถึง ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ คนต่อปี (ดร.นิติภูมิ นวรัตน์)

● ใครๆ มักนึกว่าสื่อมวลชนของสหรัฐฯ มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ในการนำเสนอข่าว ความจริงกลับไม่ใช่เช่นนั้น เมื่อต้นปี ๒๕๔๗ หนังสือพิมพ์ซีแอตเติลโทมส์ได้ตีพิมพ์ภาพถ่ายศพคลุมธงชาติของทหารอเมริกัน ๒๐ นาย ขณะถูกลำเลียงขึ้นเครื่องบินที่คูเวต หนังสือพิมพ์ได้ภาพถ่ายมาจากนางทามิ ซิลลิซีโอ พนักงานของบริษัทเครื่องบินที่รับเหมาขนศพกลับประเทศ ผลคือนางทามิ และสามีถูกไล่ออกจากงานทันที ทั้งๆ ที่สื่อมีเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ (มติชน ๒๓/๔/๔๗)

● ในปี ๑๙๘๓ (๒๕๒๖) บริษัทข้ามชาติ ๕๐ บริษัทเป็นเจ้าของสื่อมวลชนส่วนใหญ่ในสหรัฐฯ และในโลก แต่ในปี ๑๙๙๒ (๒๕๓๕) จำนวนดังกล่าวลดลงเหลือเพียง ๒๔ บริษัท ต่อมาในเดือนกันยายน ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) ซีบีเอสถูกซื้อไปโดยไวอะคอม และมีการซื้อขายรายอื่นๆ อีก เมื่อถึงปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) จำนวนสื่อมวลชนเหลือเพียง ๖ บริษัท และในที่สุดเหลือเพียง ๕ บริษัทในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) คือ วอร์เนอร์, ดิสนีย์, นิวส์คอร์ปอเรชันของนายรูเพิร์ต เมอร์ดอค (ชาวออสเตรเลีย ซึ่งแปลงสัญชาติเป็นอเมริกันและเป็นนีโอคอนส์), เบอร์เทิลส์มานของเยอรมนีและไวอะคอม ข้อสำคัญคือสื่อมวลชนดังกล่าว ต่างวางตัว “เอียงขวา” เพราะเจ้าของมักสร้างสัมพันธไมตรีกับบรรดาผู้นำของรัฐบาลเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน ยกตัวอย่างเช่น นายรูเพิร์ต เมอร์ดอค จะสนับสนุนกลุ่มศาสนาคริสต์ นิกายอีแวนเจลิคัลในอเมริกา ซึ่งสนับสนุนอิสราเอล และร่วมกับกลุ่มดังกล่าวในการผลักดันให้นายยอร์ช บุซ (ลูก) กลับมาเป็นประธานาธิบดีในสมัยที่ ๒

หรือในเอเชีย นายเมอร์ดอคเป็นเจ้าของสตาร์ทีวี และในปี ๑๙๙๘ (๒๕๔๑) เขาลังให้สำนักพิมพ์ฮาร์เปอร์คอลลินส์ (สำนักพิมพ์ในเครือ) ยกเลิกการพิมพ์ประวัติของนายคริส แพตเทน ผู้ว่าราชการเกาะฮองกงคนสุดท้าย เนื่องจากนายแพตเทนมักตำหนิติเตียนและวิพากษ์วิจารณ์จีนแดง ซึ่งนายเมอร์ดอคเห็นว่าเป็นตลาดใหญ่ของตนในอนาคต

● เมื่อ ๔ เมษายน ๒๕๔๓ นักเขียนชาวอเมริกันชื่อนอร์แมน ซ็อลมอน เขียนบทความแสดงความคิดเห็นว่าการรวมกิจการระหว่างอเมริกันออนไลน์และไทม์วอร์เนอร์ ส่งผลให้บริษัทสื่อมวลชนมีขนาดใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อน และทำให้นักข่าวและบรรณาธิการจำนวนมากต้องทำงานหนักกับยักษ์สื่อมวลชนเพียงบริษัทเดียว เช่นเดียวกับการรวมตัวกันของไวอะคอมและซีบีเอส ผู้ปฏิบัติงานตกอยู่ในฐานะที่อึดอัดในการต้องทำงานกับยักษ์สื่อมวลชนที่มีพลังด้านข่าวสาร เศรษฐกิจและสังคมอย่างมหาศาล การรวมศูนย์ทำให้สื่อมวลชนตกอยู่ในมือของคนเพียงหยิบมือเดียวซึ่งมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้านอื่นๆ อยู่ด้วย และทำให้เกิดปัญหาผลประโยชน์ทับซ้อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) สื่อมวลชนของคานาดาที่มีรูปแบบเช่นเดียวกับของสหรัฐฯ นั่นคือเกิดการรวมศูนย์เช่นเดียวกัน ในปี ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) เครือข่ายสื่อมวลชนที่ใหญ่ที่สุด ๓ แห่ง ควบคุมสัดส่วนทางการตลาดเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๕ ในปี ๑๙๕๘ (๒๕๐๑) เป็นร้อยละ ๔๕ และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕๗ ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ผู้ชมโทรทัศน์รับชมรายการร้อยละ ๖๐ จากบริษัทเพียง ๕ บริษัท เคเบิลทีวี ๓ บริษัทควบคุมตลาดถึงร้อยละ ๖๘ ซึ่งเป็นการเพิ่มจากปี ๑๙๘๓ (๒๕๒๖) ถึง ๒ เท่า ในระดับโลก สถานการณ์เป็นไปในทำนองเดียวกัน ไทม์วอร์เนอร์, เอที&ที, เอ็มซีโอ, บริติชเทเลคอม, นิวส์คอร์ปอเรชัน, โซนี่, เจเนรัลอีเล็กทริก, เบเทิลส์แมน, ไมโครซอฟท์ และดิสนีย์คอร์ป เป็นเพียงไม่กี่บริษัทที่ควบคุมสื่อมวลชนและการสื่อสารของโลก อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

เรื่องที่ ๑ เฉลิมยันรู้คนเผาปวนยะลาแล้ว แค้นเสยผลประโยชน์จัดซื้อทีวีวงจรปิด ไม่โยงคติมั้นคง
วิจารณ์ รองนายกฯคิดได้แค่นี้ะครับ

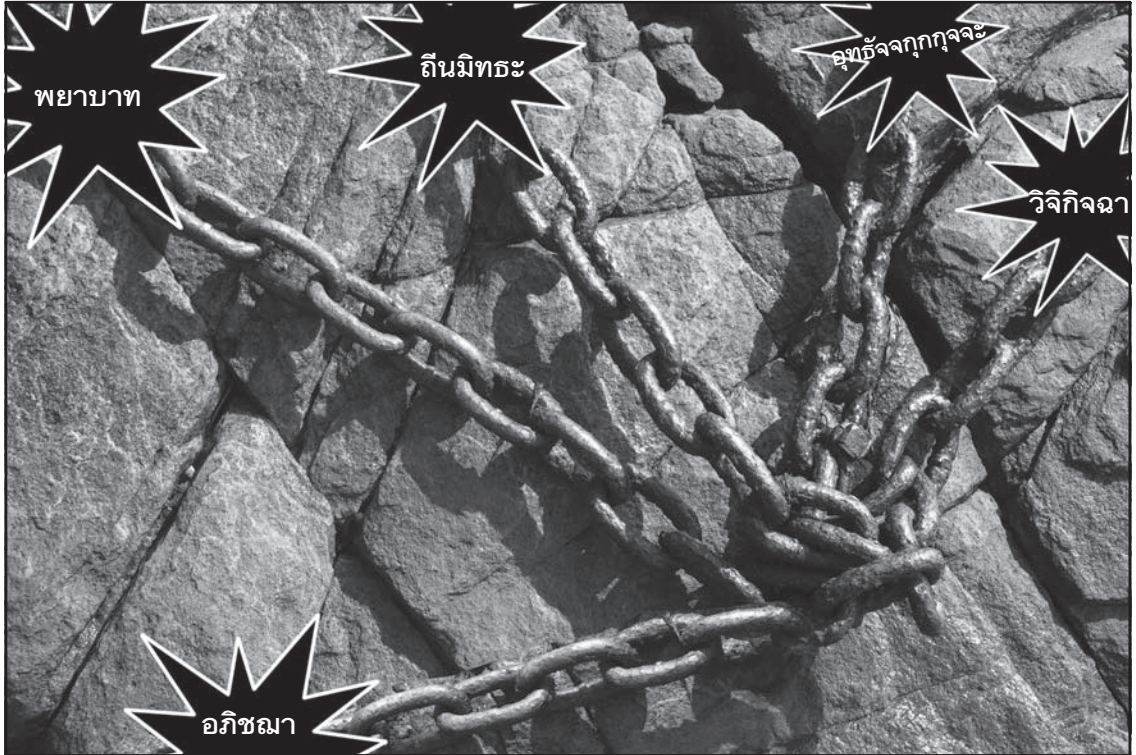
เรื่องที่ ๒ คินภาษีรถคันแรกทะลุ ๑ ล้านคันแล้ว รัฐสูญ ๗.๔ หมื่นล้านบาท คาดสิ้นปีแตะ ๑.๒ ล้านคัน!

วิจารณ์ รัฐบาลยุคพระเวสสันดร ท่านแจกทุกชนชั้น ทุกฐานะ เงินไม่ใช่ของเรา คิดจะทำอะไรก็ง่าย
แต่ถ้าเป็นเงินส่วนตัวคงต้องคิดเป็นร้อยๆเที่ยว!

รัฐบาลท่านเมื่อไหร่จะแจก 'เบ็ด' ครับ? ๗

เพราะเป็นทาสของกิเลส
ตัวต้นเหตุก่อเกิดทุกข์
ละนิวรณ์พลันพบสุข
ได้พ้นทุกข์เพราะเป็นไท

คนพันทาส

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จจาริก(เดินทาง)ไปในโกศลชนบท พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ๕๐๐ รูป ประทับ ณ อัมพวันใกล้ฝั่งแม่น้ำจิวรตี ทางทิศเหนือของมณฑลสาเกตคาม

ครั้งนั้น วาเสฏฐมาณพกับการทวชมาณพเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ได้ปราศรัยกับพระผู้มีพระภาคเจ้า

กระทั่งมีเวลาหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมว่า

“ดูก่อนวาเสฏฐะ ภิกษุใดประกอบด้วย

อารยสีลขันธ์(กองศีลของพระอาริยะคือจลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)อาริยอินทริยรังสัจจวรร(สำรวมตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจของพระอาริยะ ระวางไม่ให้กิเลสครอบงำ) อาริยสติสัมปชัญญะ(การระลึกรู้ตัวทั่วพร้อมของพระอาริยในทุกอิริยาบถ) และอาริยสันโดษ(ความพอใจเอาแต่น้อยของพระอาริยะ) ย่อมเสพที่อยู่อันสงัดคือ ป่า โคนไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชฎ ที่แจ้ง ลอมฟาง

เมื่อเธอกลับจากบิณฑบาต ฉันทอาหารเสร็จแล้ว นั่งคู้บัลลังก์(ขัดสมาธิ) ตั้งกายตรง ดำรงสติ

ไว้เฉพาะหน้า

๑. เธอละอภิชณา(ความโลภเพ่งเล็งอยากได้ของเขา)ในโลก มีใจปราศจากความโลภเพ่งเล็งอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความโลภเพ่งเล็งนั้นได้

เปรียบเสมือน**คนกู้หนี้ไปประกอบการงาน** การงานของเขาประสบผลสำเร็จ เขาจึงใช้หนี้ที่เป็นต้นทุนเดิมได้ทั้งหมด แล้วยังมีทรัพย์เหลือเป็นกำไร สำหรับเลี้ยงดูบุตรภรรยา เขาจึงมีความคิดเห็นอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเรากู้หนี้ไปประกอบการงาน บัดนี้การงานของเราประสบผลสำเร็จ ใช้หนี้ได้หมด ยังมีทรัพย์เหลือเลี้ยงดูบุตรภรรยาอีก ดังนั้นเขาจึงได้รับความปรารถนา(ปลื้มใจ) ถึง**ความโลภ(สุขใจ) เพราะความไม่มีหนี้เป็นเหตุ**

๒. เธอละพยาบาท(ปองร้าย) ไม่คิดปองร้าย มีความกรุณาหวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความคิดปองร้ายนั้นได้

เปรียบเสมือน**คนป่วยหนัก** ได้รับความลำบาก เจ็บหนัก กินอาหารไม่ได้ กายไม่มีกำลัง ครั้นต่อมาเขาหายป่วย กินอาหารได้ กายมีกำลัง เขาจึงมีความคิดอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเราป่วยหนัก ได้รับความลำบาก เจ็บหนัก กินอาหารไม่ได้ กายไม่มีกำลัง บัดนี้เราหายป่วยแล้ว กินอาหารได้ กายมีกำลังเป็นปกติ ดังนั้นเราจึงได้รับความปลื้มใจ ถึง**ความสุขใจ เพราะความไม่มีโรคเป็นเหตุ**

๓. เธอละถีนมิทระ(ง่วง ซึม หดหู่) ปราศจากความง่วงซึมหดหู่ มีความกำหนดหมายที่แสงสว่าง มีสติสัมปชัญญะ(ระลึกทั่วทั่วพร้อม)อยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความง่วงซึมหดหู่นั้นได้

เปรียบเสมือน**คนถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ** กาลต่อมา เขาพ้นได้ออกจากเรือนจำโดยสวัสดิภาพ ไม่ต้องเสียทรัพย์อะไรเลย เขาจึงมีความคิดอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเราถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำบัดนี้เราพ้นแล้วได้ออกจากเรือนจำโดยสวัสดิภาพ ไม่ต้องเสียทรัพย์อะไรเลยด้วย ดังนั้นเขาจึงได้รับความปลื้มใจ ถึง**ความสุข เพราะการพ้นจากเรือนจำ**

นั้นเป็นเหตุ

๔. เธอละอุทธีจกุกุกุจะ(ฟุ้งซ่านรำคาญ) เป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่านรำคาญ มีจิตสงบในภายในอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความฟุ้งซ่านรำคาญนั้นได้

เปรียบเสมือน**คนที่ เป็นทาส** ฟุ้งตัวเองไม่ได้ ต้องฟังคนอื่น จะไปไหนตามใจชอบไม่ได้ ต่อมาเขาพ้นจากความเป็นทาสได้ ฟุ้งตัวเองได้ ไม่ต้องฟังคนอื่น เป็นไทแก่ตัว จะไปไหนก็ได้ตามใจชอบ เขาจึงมีความคิดอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเราเป็นทาส ฟุ้งตัวเองไม่ได้ ต้องฟังคนอื่น จะไปไหนตามใจชอบไม่ได้ บัดนี้เราพ้นจากความ เป็นทาสแล้ว ฟุ้งตัวเองได้ ไม่ต้องฟังคนอื่น เป็นไทแก่ตัว จะไปไหนก็ได้ตามใจชอบ ดังนั้นเขาจึงได้รับความปลื้มใจ ถึง**ความสุข เพราะความ เป็นไทแก่ตัวนั้นเป็นเหตุ**

๕. เธอละวิจิกิจฉา(ความลังเลสงสัย) เป็นผู้ข้ามพ้นความลังเลสงสัย ไม่มีความลังเลสงสัยใน กุศลธรรมทั้งหลายอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์ จากความลังเลสงสัยนั้นได้

เปรียบเสมือน**คนมีทรัพย์สมบัติ** ต้องเดินทางไกลกันดาร หหาอาหารได้ยาก มีภัยเฉพาะหน้า ต่อมาเขาข้ามพ้นทางกันดารได้ บรรลุถึงหมู่บ้านอันเกษมปลอดภัย เขาจึงมีความคิดอย่างนี้ว่า

เมื่อก่อนเรามีทรัพย์สมบัติ ต้องเดินทางไกลกันดาร หหาอาหารได้ยาก มีภัยเฉพาะหน้า บัดนี้เราข้ามพ้นทางกันดารแล้ว บรรลุถึงหมู่บ้านอันเกษมปลอดภัย ดังนั้นเขาจึงได้รับความปลื้มใจ ถึง**ความสุข เพราะการได้ถึงภูมิลานอันเกษมนั้นเป็นเหตุ**

ดูก่อนว่าเสฏฐะ ภิกษุฟังพิจารณาเห็น **นิวรรณ์ ๕ (กิเลส ๕ อย่างที่กั้นจิตไม่ให้ได้ดี) ที่ยังละไม่ได้** เป็นเสมือนหนี้ โรค เรือนจำ ความ เป็นทาส ทางไกลกันดาร

และภิกษุฟังพิจารณาเห็น**นิวรรณ์ ๕ ที่ละได้แล้ว** เป็นเสมือนความไม่มีหนี้ ความไม่มีโรค การพ้น จากเรือนจำ ความเป็นไท ภูมิลานอันเกษม ดังนี้แล

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ “เดวิชชสูตร” ข้อ ๓๖๕, ๓๘๓)

พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติหลักนानาสังวาสขึ้น
สำหรับเป็นกฎกติกาเพื่อยึดโยงให้สงฆ์ ๒ ฝ่าย
ที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันรุนแรง
สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมานฉันท์ ในระดับหนึ่ง
(โดยให้อยู่ร่วมอารามเดียวกันแต่แยกกันทำสังฆกรรม)

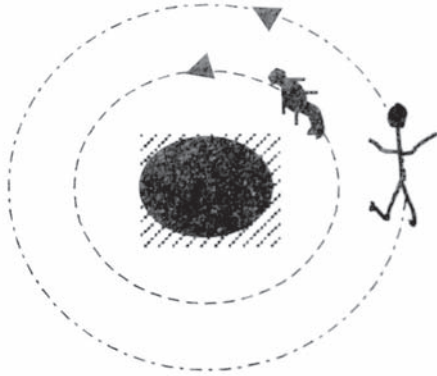
การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่อาจช่วยให้เข้าใจปัญหา
ความขัดแย้งที่เกิดจากการมองโลกด้วย “กรอบ
การรับรู้” ที่แตกต่างกัน จนนำไปสู่การมีความคิด
เห็นที่ต่างกันเป็น ๒ กระบวนทัศน์ โดยไม่ใช่เป็น
เรื่องใคร “ถูก” หรือ “ผิด” แต่เป็นเรื่องที่ใครมี

วิธีการมองอย่างไรเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้จะช่วย
เข้าใจปัญหาความขัดแย้งทางสังคมที่เกิดจากวิธี
คิดของมนุษย์ได้ดี และทำให้เกิดมุมมองที่กว้าง
ขึ้นในการรับฟังความคิดเห็นของผู้คนที่แตกต่าง
ไปจากเรา ตัวอย่างกรณีนี้ก็คือข้อถกเถียงเรื่อง

การ “วิ่งรอบ” ตัวกระรอกของคน ๆ หนึ่ง

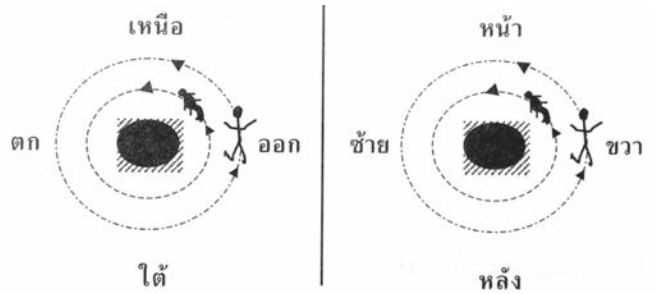
จากภาพข้างต้น มีกระรอกตัวหนึ่งกำลังวิ่งรอบต้นไม้เป็นรัศมีอยู่วงใน ขณะที่มีคนผู้หนึ่งวิ่งตามกระรอกเป็นรัศมีอยู่วงนอกต้นไม้ โดยวิ่งด้วยอัตราความเร็วที่เท่ากับกระรอก ฉะนั้นถึงจะวิ่งอย่างไรก็เห็นแต่ส่วนหางของกระรอกทุกที โดยมองไม่เห็นด้านหัวของกระรอก คำถามก็คือ ชายคนนี้วิ่งรอบตัวกระรอกหรือไม่

บางคนดูภาพนี้แล้วบอกว่า ชายคนดังกล่าวกำลังวิ่งรอบตัวกระรอก เพราะในเมื่อกระรอกวิ่งรอบต้นไม้อยู่วงใน และชายคนนี้วิ่งรอบต้นไม้ในรัศมีวงนอกที่กว้างกว่า จึงย่อมเป็นการวิ่งล้อมรอบตัวกระรอกที่กำลังวิ่งอยู่ในวงรัศมีที่แคบกว่าดังกล่าว อันเท่ากับเป็นการวิ่งรอบตัวกระรอก

ขณะเดียวกันบางคนดูภาพนี้แล้วบอกว่า ชายคนดังกล่าวไม่ได้วิ่งรอบตัวกระรอกหรอก เพราะในเมื่อวิ่งด้วยอัตราความเร็วเท่ากับกระรอกอันทำให้เห็นแต่ส่วนหางของกระรอก โดยไม่สามารถวิ่งอ้อมไปเห็นด้านหัวของตัวกระรอกเลย แล้วจะถือว่าวิ่งรอบตัวกระรอกได้อย่างไร

เมื่อคน ๒ กลุ่มต่างให้เหตุผลที่ต่างกันอย่างจนกลายเป็นความขัดแย้งของความคิดเห็นแล้ว ในที่สุดก็อาจมีบางคนสามารถจับประเด็นปัญหาความขัดแย้งในเรื่องนี้ได้ (หรือถ้าไม่มีใครมองเห็น วิทยาการก็ช่วยสรุปในตอนท้าย

เพื่อช่วยให้เห็นประเด็นปัญหา) กล่าวคือเห็นถึงความจริงที่ว่า สิ่งที่อยู่เหมือนเป็นความขัดแย้งในโลกแห่งความเป็นจริงดังกล่าว แท้จริงแล้วเป็นเพียงการถกเถียงกันเพราะความสับสนในโลกแห่งความคิดของการใช้ภาษาคำว่า “วิ่งรอบ” ในความหมายที่แตกต่างกันเท่านั้น

ถ้าเราใช้ภาษาคำว่า “วิ่งรอบ” ในมิติความหมายของ “รอบทิศ” คือวิ่งรอบทิศเหนือ ทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศตะวันออก ของกระรอกตัวนี้ ชายคนดังกล่าวก็กำลังวิ่งรอบตัวกระรอก แต่ถ้าเราใช้ภาษาคำว่า “วิ่งรอบ” ในมิติความหมายของ “รอบด้าน” คือ วิ่งรอบด้านหน้า ด้านซ้าย ด้านหลัง และด้านขวา ของกระรอกตัวนี้ ชายคนดังกล่าวก็ไม่ได้วิ่งรอบตัวกระรอก

ภูมิหลังของแบบชีวิต (Form of Life) ที่แตกต่างกัน จะทำให้เรามีความคุ้นเคยกับความหมายของ “ภาษา” (หรือความคิดรวบยอดที่สะท้อนผ่านภาษาซึ่งเราใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน) ภายใต้การเข้าใจความหมายที่อาจจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังที่วิตเกินสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) นักปรัชญาชาวอังกฤษที่มีส่วนสำคัญในการวางรากฐานของแนวปรัชญาวิเคราะห์ (Analytical Philosophy) เรียกปรากฏการณ์แบบนี้ว่า “เกมส์ภาษา” (Language Games) [Wittgenstein, ๑๙๖๗.]

เช่น คำว่า “พาวล์” ในการเล่นฟุตบอลกับแฮนด์บอล ซึ่งใช้ศัพท์คำเดียวกัน ออกเสียงเหมือนกัน แต่ใช้ในความหมายที่ต่างกันตาม

กฎกติกาของแต่ละเกม โดยถ้าเอามือแตะลูกลูกบอลแทนที่จะใช้เท้าเตะ เราจะเรียกว่า “ฟาวล์” ในเกมฟุตบอล ขณะที่ถ้าเอาเท้าเตะลูกลูกบอลแทนที่จะใช้มือจับ เราจะเรียกว่า “ฟาวล์” ในเกมแฮนด์บอล เป็นต้น

ถ้าไม่ตระหนักถึงอิทธิพลของ**เกมภาษา**ที่ฝังตัวอยู่ภายใต้บริบทของ**แบบชีวิตและวัฒนธรรม**ที่แตกต่างกัน บางทีเรื่องเล็ก ๆ ที่เกิดจากการเข้าใจความหมายของ “ภาษา” ไม่ตรงกัน ก็อาจขยายตัวจนกลายเป็นความขัดแย้งรุนแรงที่นำไปสู่ความแตกแยกในสังคมหรือสถาบันต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความหมายของภาษาที่มีระดับความเป็นนามธรรมสูงอันง่ายต่อการเข้าใจความหมายแตกต่างกัน เช่น การเข้าใจ**ภาษาศาสตร์**ในบางเรื่องระหว่างศาสนิกของศาสนาเดียวกันที่ใช้คำ ๆ นั้นในความหมายที่ไม่ตรงกัน ซึ่งสามารถจะนำไปสู่ความแตกแยกทางศาสนา จนเกิดการ**แยกลัทธิ**นิกาย และสุดท้ายก็อาจขยายตัวไปสู่การทำสงครามทางศาสนาของกลุ่มคนที่นับถือศาสนาเดียวกัน แต่ยึดถือลัทธินิกายของศาสนานั้น ๆ แตกต่างกันได้ เป็นต้น

แม้แต่ในสมัยพุทธกาลเอง ก็ยังเคยมีเหตุการณ์ที่สงฆ์ ๒ กลุ่มมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่างรุนแรง เพียงเพราะมีจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ จากการเข้าใจความหมายของ**ภาษา**ในพระธรรมวินัยไม่ตรงกันในเรื่องเข้าห้องน้ำแล้วไม่ได้คว่ำขันน้ำว่าเป็นการกระทำ “ผิด” พระธรรมวินัยหรือไม่ แค่นั้น อย่างไรก็ตาม แล้วจากความขัดแย้งเรื่องเล็ก ๆ ที่เกิดจาก “**กรอบการรับรู้**” ใน**โลกแห่งความคิด**ที่ไม่ตรงกันนี้ ก็ขยายไปเป็นความแตกแยก ร้าวฉานอย่างรุนแรงของสงฆ์สองฝ่ายใน**โลกแห่งความเป็นจริง** ที่ถึงแม้พระพุทธเจ้าจะเสด็จมาห้ามปรามด้วยตนเองก็ยังไม่ได้ผล สงฆ์แต่ละฝ่ายต่างไล่พระพุทธเจ้าไม่ให้มาอยู่ เพราะต้องการมุ่งเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง**เพื่อทำความถูกต้องให้ประจักษ์ชัด**ให้จงได้

พระพุทธเจ้าเองซึ่งเป็นผู้บัญญัติหลักพระ

ธรรมวินัยดังกล่าวยังทรงเอือมระอาเพราะห้ามปรามความขัดแย้งไม่ได้ และเสด็จปลีกหนีไปอยู่ในป่า ผลที่สุดเมื่อชาวบ้านเห็นพระพุทธเจ้าเสด็จหนีไปเช่นนั้น ตลอดจนเบื้องหน้าความขัดแย้งของสงฆ์สองฝ่ายที่ต่างมุ่งเอาชนะคะคานกันก็เลยรวมตัวกันงดใส่บาตรสงฆ์ทั้งสองฝ่าย เมื่อทะเลาะกันจนหมดแรงและไม่มีใครใส่บาตรให้สุดท้ายสงฆ์ทั้งสองฝ่ายก็เริ่มรู้สึกตัว แล้วร่วมกันไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อกราบทูลให้เสด็จกลับเข้าเมือง จากเหตุการณ์นี้ ในที่สุดพระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติ**หลักนาล้างวาส**ขึ้นในพระธรรมวินัยสำหรับเป็นกฎกติกาเพื่อยืดโยงให้สงฆ์ ๒ ฝ่ายที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันรุนแรง สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่าง**สมานฉันท์** ในระดับหนึ่ง (โดยให้อยู่ร่วมอารามเดียวกันแต่แยกกันทำสังฆกรรม) อันเป็นตัวอย่างของการยกระดับพัฒนาการทางสังคมจากขั้นตอนการแตกตัวเป็นขั้วความคิดต่างๆ ที่ขัดแย้งกัน (Fractionalization) สู่การแบ่งขั้วทางสังคม (Polarization) และยกระดับสู่การพัฒนาเป็นสถาบัน (Institutionalization) ที่สร้างกฎกติกาต่างๆ ขึ้นมา เพื่อยืดโยงผู้คนในสังคมให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

ภาษาที่มีระดับของความเป็นนามธรรมสูงอื่น ๆ อาทิเช่น คำว่า **ความมั่นคง**ของชาติ **ความรักภักดี**ต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ **สิทธิเสรีภาพ**ของประชาชน **ประชาธิปไตย** การ**พัฒนา**ทางเศรษฐกิจ ฯลฯ ล้วนแต่เป็นตัวอย่างของ**ภาษา**ที่มีระดับความเป็นนามธรรมสูง และผู้คนในสังคมที่มีแบบชีวิตแตกต่างกัน เพราะภูมิหลังของการอบรมกล่อมเกลามาทางสังคมที่ไม่เหมือนกัน มักจะเข้าใจ**ความหมาย**หรือ**เกมภาษา**ของ “คำ” ที่ใช้ร่วมกันเหล่านี้ไม่ตรงกันทีเดียว จนอาจพัฒนาไปเป็น “**กรอบการรับรู้**” คนละ**กระบวนทัศน์** และกลายเป็น**สาเหตุเริ่มต้น**แห่งความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งเมื่อต่างฝ่ายต่างพยายามจะเรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งมี**พฤติกรรม**ตามความหมายที่ตนเข้าใจว่าเป็น “**สิ่ง**

ที่ดี” (ผ่านทางภาษาที่มีความหมายเชิงบวก) เหล่านี้ ก็จะก่อให้เกิดการปะทะกันในระดับต่าง ๆ ของความขัดแย้ง แล้วนำไปสู่กระบวนการผลิตซ้ำ (Reproduction) ของความรู้สึกนึกคิด (ตามผังความคิดที่ได้อธิบายมา) ซ้ำแล้วซ้ำเล่า สุดท้ายก็จะตกผลึกกลายเป็นอคติที่มีความเอนเอียงเพราะความรัก (ในพวกพ้องเดียวกัน) เอนเอียงเพราะความเกลียดชัง (ในฝ่ายตรงข้าม) เอนเอียงเพราะความหลง (ในข้อมูลข่าวสารที่ได้รับเพียงมิติด้านเดียว) และเอนเอียงเพราะความกลัว (ว่าอีกฝ่ายหนึ่งกำลังวางแผนจะทำลายเราตามจินตนาการ ความนึกคิดต่าง ๆ) จนกลายเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการทำให้ผู้คนมีความคิดเห็นที่เที่ยงตรงและลงรอยเดียวกันในเหตุในผล เพื่อสร้างความ “รู้-รัก-สามัคคี” ให้เกิดขึ้นในสังคม และทำให้ความขัดแย้งต่างๆ ของสังคมคลี่คลายลดน้อยลง*

การอธิบายวิเคราะห์เพื่อให้ตระหนักถึงเงื่อนไขของปัญหาความขัดแย้งในกลุ่มคน ในองค์กร ในสถาบัน หรือในบ้านเมืองอันเกิดจาก “ปัญหาเทียม” (Pseudo-problems) เพราะกรอบการรับรู้ของโลกแห่งความคิดที่ไม่ตรงกัน ซึ่งสามารถขยายตัวไปเป็น “ปัญหาแท้” (Real Problems) ในโลกแห่งความเป็นจริงเช่นนี้ อาจมีส่วนช่วยคลี่คลายอคติของกลุ่มคนที่มีความขัดแย้งกันได้บ้างในระดับหนึ่ง (จากสมองซีกซ้าย) และเป็นประโยชน์ในขั้นตอนการปรับความคิดความเห็น เพื่อให้เกิดความเมตตาเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน อันจะเอื้ออำนวยให้สามารถจับประเด็นปัญหา และวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา ได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผลยิ่งขึ้น ในทิศทางที่จะนำไปสู่การร่วมกันกระทำ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผลที่ดี” ที่เป็นสิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข ทั้งต่อชีวิตของตนเอง ทั้งต่อครอบครัว องค์กร สถาบัน สังคม ประเทศชาติ และต่อสังคมสิ่งแวดล้อมของโลกโดยรวม

เสริมการเรียนรู้ของสมองซีกขวา

การอธิบายวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัญหาด้วยเหตุผลความนึกคิดนั้น เป็นเพียงกึ่งหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ผ่านทางสมองซีกซ้ายเท่านั้น แต่สิ่งซึ่งมีความสำคัญยิ่งอีกกึ่งหนึ่งของการจัดการเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ก็คือการสร้างบรรยากาศให้ผู้ร่วมเรียนรู้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียนรู้ และมีจิตเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน หรือมีความปรารถนาดีที่จะมาเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาต่างๆ จนสามารถล้มล้างปัญหาเหล่านั้นด้วยอารมณ์ความรู้สึกมุ่งมั่นที่อยากจะทำปัญหา (ผ่านทางสมองซีกขวา) ไม่ใช่ด้วยอารมณ์เฉยชาโดยไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายอะไร

การจัดที่นั่งเพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมประชุม ล้อมนามีความรู้สึกใกล้ชิดกัน ไม่แบ่งชั้นวรรณะ จนเกิดบรรยากาศที่แข็งตัวเป็นทางการมากเกินไปก็ดี การใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยละลายพฤติกรรมก็ดี การใช้ดนตรีหรือเสียงเพลงสอดแทรกในกระบวนการเรียนรู้ตามโอกาสที่เหมาะสมก็ดี การให้เล่นเกมบางอย่างร่วมกันก็ดี ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นเทคนิคในการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศความรู้สึกอยากเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวา ควบคู่ไปกับการเรียนรู้ด้วยเหตุผลความนึกคิดของสมองซีกซ้าย ซึ่งเทคนิคของกระบวนการ “AIC” ตามขั้นตอนแรก (หรือ “A”) ที่สอดคล้องกับ “SEAL” นี้ เรียกว่าเป็นขั้นตอนของการสร้างสนามพลังแห่งความเข้าใจ (Appreciation Power Field) ให้เกิดขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับการสร้างสนามพลังแห่งความเมตตาเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน ในขั้นตอนแรกของ “SEAL” (หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนการสร้างสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคีของ “S”) นั่นเอง

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

*ดูตัวอย่างปัญหาความขัดแย้งทางศาสนานันเกิดจากการใช้เกมภาษาที่แตกต่างกัน จนก่อรูปเป็นกระบวนการทัศนคติของคนละกระบวนการทัศนคติที่ไม่ตรงกันใน สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, การเปลี่ยนกระบวนการทัศนคติของพุทธศาสนาในสังคมไทย, (กรุงเทพฯ : บริษัท ฟาอภัย จำกัด, ๒๕๔๒).

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัตน์

Thossaphol NORATUS

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน

President of the Information and Communication Technology for All Club

thossaphol@ictforall.org

แนวทางการเข้าถึงและเผยแผ่ พระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ Using IT for Access to the Buddha's Teachings and Dissemination of Buddhism

บทคัดย่อ

เทคโนโลยีสารสนเทศได้มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนวิถีชีวิตของมนุษยชาติยุคโลกาภิวัตน์ โดยเทคโนโลยีสารสนเทศได้ช่วยให้มนุษย์สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ความรู้ต่าง ๆ ได้โดยง่าย สะดวกรวดเร็ว ภายใต้แนวคิด “ทุกที่ ทุกเวลา” ในด้านพระพุทธศาสนา เทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้พุทธบริษัทและประชาชนทั่วไป สามารถเข้าถึงพระพุทธศาสนาได้โดยสะดวก รวดเร็ว อันเป็นประโยชน์ต่อพระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด ตามจำนวนของประชากรที่มีแนวโน้มเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งภายในและภายนอกประเทศ อันจะเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาแห่งสันติภาพให้คงอยู่คู่กับมวลมนุษยชาติสืบไป

คำสำคัญ: การเข้าถึง เผยแผ่ พระพุทธศาสนา เทคโนโลยีสารสนเทศ

Abstract

As globalization continues, Information Technology (IT) is playing a major role in the development of human culture. IT helps people access information quickly and easily anytime and anywhere. In Buddhism, IT has a key role in that it gives people and Buddhists quick and easy access to the Buddha's Teachings, improving the dissemination of Buddhism. The number of people with access to computers and the Internet continues to grow, both in Thailand and the World, and this growth shows no signs of slowing. Increased access supports the doctrines of Buddhism as a religion of peace that will remain with mankind forever.

Keywords: Access; Dissemination; Buddhism; Information Technology

บทนำ

เทคโนโลยีสารสนเทศได้มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนวิถีชีวิตของมนุษยชาติยุคโลกาภิวัตน์ โดยเทคโนโลยีสารสนเทศได้ช่วยให้มนุษย์สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารความรู้ต่าง ๆ ได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว ภายใต้แนวคิด “ทุกที่ ทุกเวลา” ในด้านพระพุทธศาสนา เทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้พุทธบริษัทและประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงพระพุทธศาสนาได้โดยสะดวก รวดเร็ว อันเป็นประโยชน์ต่อพระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางออกไปตามจำนวนประชากรที่มีแนวโน้มเข้าถึงคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งภายในและภายนอกประเทศ อันจะเป็นการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาแห่งสันติภาพให้คงอยู่ คู่กับมวลมนุษยชาติสืบไป แต่อย่างไรก็ตามการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเข้าถึงและเผยแผ่พระพุทธศาสนานั้น ในฐานะชาวพุทธเราต้องใช้เทคโนโลยีและซอฟต์แวร์อย่างมีคุณธรรม จริยธรรม ไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ หรือลิขสิทธิ์ทางด้านเนื้อหาของบุคคลอื่น จึงจะถือได้ว่าเป็นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างเหมาะสมตามหลักพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนากับเทคโนโลยีสารสนเทศ

พระพุทธศาสนาได้ถือกำเนิดขึ้นมาในโลกนี้กว่า ๒,๖๐๐ ปี ในขณะที่ยุคสารสนเทศ (Information Age) ยุคคอมพิวเตอร์ (Computer Age) หรือยุคดิจิทัล (Digital Age) ได้ถือกำเนิดขึ้นในตอนปลายยุค ๑๙๗๐s หรือประมาณ ๓๓ ปีล่วงมาแล้ว แต่ก็ไม่ได้มาหักล้างธรรมของพุทธองค์เลย ดังที่ **ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช** (๒๕๔๔ : คำนำสำนักพิมพ์) ได้กล่าวไว้ว่า “...พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นปัญญาและความรู้ของมนุษย์อันสูงสุด แจ่มแจ้งที่สุด และจริงที่สุด หาปัญญาและความรู้อื่นใดมาเปรียบเทียบมิได้ เพราะตั้งแต่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมนั้น และทรงสั่งสอนธรรมแก่เวไนยสัตว์เป็นต้นมา ปัญญาและความรู้ของมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นภายหลังก็มีได้เคยปรากฏว่ามาหักล้างธรรมของพระพุทธเจ้าได้ มีแต่เป็นเครื่องประกอบและเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมอันประเสริฐและเป็นความจริงอันเที่ยงแท้แน่นอนเท่านั้น” รวมทั้งนักวิทยาศาสตร์ นักคิดผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ก็ได้สดุดีพระพุทธศาสนาไว้อย่างน่าสนใจ เช่น **อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์** (Albert Einstein) นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “ถ้าหากจะมีศาสนาใดที่สามารถสนองความต้องการของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ ศาสนานั้นคือพระพุทธศาสนา” **เซอร์ เอ็ดวิน อาร์โนลด์** (Sir Edwin Arnold) กวีผู้ยิ่งใหญ่ได้แสดงถึงความชื่นชมเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนาว่า “ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วบ่อย ๆ และข้าพเจ้าก็จะกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ในระหว่างพระพุทธศาสนาและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ปรากฏว่ามีสายสัมพันธ์ทางปัญญาอย่างใกล้ชิดกัน” (สมาคมผู้ทำคุณประโยชน์เพื่อพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย, ๒๕๕๔ : คำสดุดี)

เทคโนโลยีสารสนเทศก็ได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของมนุษยชาติอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านบวกและด้านลบ **พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)** (๒๕๕๓ก : ๑-๑๓) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ICT ก้าวหน้า คนต้องพัฒนาปัญญาและวินัย” ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...ความสำคัญของเทคโนโลยีนั้น ถ้าพูดอย่างชาวบ้านก็มักว่าเป็นเครื่องมือ หรือเป็นเครื่องทุ่นแรง ทุ่นเวลา แต่ความจริงมิใช่แค่นั้น มีความหมายมากกว่านั้นอีก พูดอย่างภาษาชาวบ้านก็ว่า เทคโนโลยีเป็นฤทธิ์เดช หรือเป็นปาฏิหาริย์ทางวัตถุ อำนาจสำคัญของเทคโนโลยีอยู่ที่ไหน ก็อยู่ว่า เทคโนโลยีเป็นเครื่องขยายวิสัยแห่งอินทรีย์ของมนุษย์ ขยายอย่างไร คือเทคโนโลยีทำให้มนุษย์สามารถทำสิ่งที่อินทรีย์ธรรมดาของมนุษย์ทำไม่ได้...

...อย่างเวลานี้พระไตรปิฎกก็เอาเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์แล้ว ลง CD-ROM ทำให้เราสามารถค้นได้ครบถ้วนและแม่นยำด้วย อย่างเช่น เราจะค้นพระไตรปิฎกที่มีจำนวนถึง ๒๒,๐๐๐ หน้า โดยประมาณ ถ้าเราค้นคำว่า ‘สภ’ กว่าจะค้นครบอาจใช้เวลาเป็นเดือน แล้วก็ไม่ว่าจะครบทุกตัว เพราะใช้ตาดู บางทีก็อาจจะผ่านไปโดยไม่เห็นเสียอีก ต้องดูทวนไปมาหลายรอบ แต่ถ้าเราใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพียงเวลาไม่กี่วินาทีก็ดูคำว่า ‘สภ’ ได้ครบถ้วน ว่าอยู่หน้าไหนข้อไหนบ้าง ในข้อความว่าอย่างไร หรืออย่างไรในเวลาที่ศึกษาพุทธศาสนา เวลานี้ก็มีบางท่านเอา Lord Buddha’s Philosophy ลงใน Internet ทำให้สามารถศึกษาไปได้ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว เป็นเรื่องของอิทธิฤทธิ์ของเทคโนโลยีที่จัดได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง โดยเป็นเครื่องมือขยายวิสัยแห่งอินทรีย์ของมนุษย์...

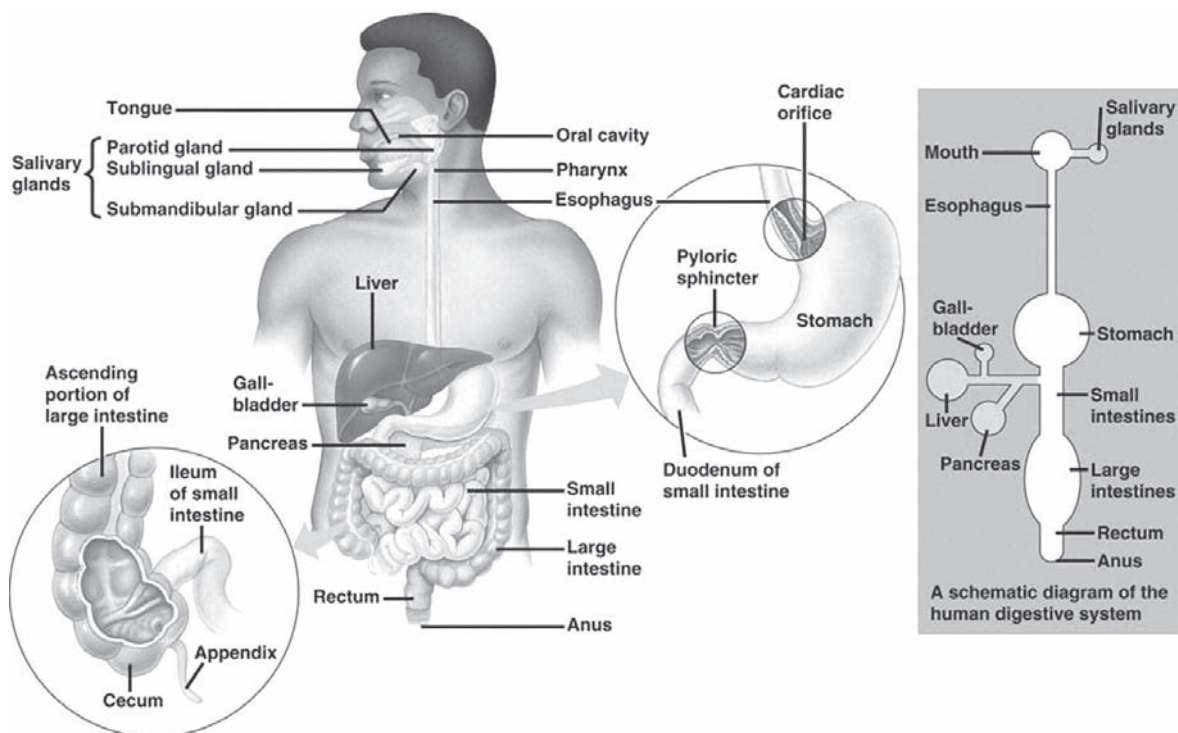
...คนไทยเราน่าจะใช้ไอทีแบบนามบ่งนาม คือ ใช้มันให้เป็นประโยชน์แบบย้อนกลับในการศึกษาให้รู้เท่าทันอย่างจริงจัง ให้รู้เข้าใจสังคมที่พัฒนาแล้วว่า เขาเป็นอย่างไรทั้งด้านดีและด้านร้าย และกลั่นกรองเลือกเอาแต่ประโยชน์ ไม่ใช่มัดแต่ติดตามเฉพาะผลผลิตทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่จะเอามาเสพรึบเผลอเท่านั้น เราต้องรู้เข้าใจสภาพสังคมของเขาด้วยว่ามีมิติดีอย่างไรมีส่วนที่เป็นความเจริญและความเสื่อมอย่างไร อย่างน้อยเราควรแยกได้ว่าด้านไหนควรเป็นอย่างไร ด้านไหนไม่ควรเป็น...”

หากพิจารณาถึงผลกระทบของเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อพระพุทธศาสนา ก็มีทั้งในด้านบวก และด้านลบ โดยผลกระทบในด้านบวกที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ เทคโนโลยีสารสนเทศได้มีส่วนสำคัญในการที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางออกไปอย่างไม่มีการจำกัด ประชาชนสามารถเข้าถึงพระธรรม คำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โดยสะดวกและรวดเร็ว ในหลากหลายรูปแบบ ทั้งตัวอักษร ภาพ เสียง ภาพเคลื่อนไหว ในลักษณะของสื่อประสม (Multimedia) การสนทนาธรรมออนไลน์ การเรียนธรรมะออนไลน์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ประชาชนสามารถใกล้ชิดธรรมะได้โดยง่าย ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาในการเดินทางไปวัดเช่นในอดีต ดังที่**พระปัญญาวโร (Venerable Pannyavaro, ๒๐๐๒)**, เว็บมาสเตอร์ Buddhnet, นายกสมาคมพุทธธรรมศึกษา (President of the Buddha Dharma Education Association), ออสเตรเลีย ได้กล่าวไว้ในสุนทรพจน์เรื่อง “e-Learning Buddhism on the Internet” ความตอนหนึ่งว่า “แม้ว่าวัดแบบดั้งเดิมในรูปแบบที่เป็นถาวรสถาน จะยังคงเป็นสถานที่ที่รองรับประชาชนที่ต้องการเข้าถึงธรรมต่อไป แต่เราก็สามารถขยายและยกระดับไปสู่สิ่งที่เรียกว่าสังฆะไซเบอร์ (Cyber Sangha) ซึ่งจำเป็นต้องมีทรัพยากรและการสนับสนุนในการพัฒนา “ธรรมะออนไลน์” โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพราะการสอนพระพุทธศาสนาไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปแบบดั้งเดิม โดยไม่พึ่งพาเทคโนโลยีสมัยใหม่ หาก**พระพุทธองค์ยังคงมีพระชนม์ชีพอยู่ในปัจจุบัน แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้โดยง่ายในโลกของดิจิทัล คนรุ่นใหม่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต คนเหล่านี้ จะใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งในการสืบค้นข้อมูล การเรียนรู้ และเพื่อความจรรโลงใจ ความบันเทิงใจต่าง ๆ เราจึงมีความหวังว่า อินเทอร์เน็ตจะมีความหมายอย่างยิ่งต่อการเผยแผ่ธรรมะของพุทธองค์ในอนาคต!”**

ในขณะที่เดียวกันเทคโนโลยีสารสนเทศก็ส่งผลกระทบด้านลบ เช่น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เผยแพร่คำสอนของพระพุทธศาสนาที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม การดูหมิ่นพระพุทธศาสนา โดยกลุ่มคนต่างศาสนา เป็นต้น ซึ่งปรากฏเป็นข่าวทางสื่อต่าง ๆ มาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้ง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในทางที่ไม่เหมาะสม ดังที่ **พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (๒๕๕๓ ข: ๕)** ได้กล่าวไว้ว่า “...เมื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ตลอดจนเกิดมี High Technology หรือเทคโนโลยีขั้นสูง ซึ่งเกี่ยวข้องกับข่าวสารข้อมูลขึ้นมา **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๘)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

สมองของเราคืออะไร ???

เราทราบว่าจะมีกิจกรรมบางอย่างของร่างกายที่ไม่ได้ควบคุมโดย‘สมอง’ แต่ก็น้อยมากๆ ถ้าเทียบอัตราส่วนกับกิจกรรมต่างๆ ของร่างกายที่อยู่ภายใต้การควบคุมของ‘สมอง’ และการมีปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือดไม่เพียงพอ นั้น กระทำผลเสียหายได้มากขนาดไหนนั้นเราอาจจะคิดไปไม่ถึง เพื่อให้เห็นภาพชัดๆ มาลองดูชนิดของความเสียหายเพียงบางส่วน ที่สามารถเกิดขึ้นได้กับสุขภาพและชีวิตของเรา จากความเปลี่ยนแปลงของระดับการทำงานของ‘สมอง’ เพราะปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือดไม่เพียงพอ

อาทิ เช่น...

- ระบบความคิด
- หน่วยความจำ
- วิสัยทัศน์ของแต่ละคน
- ความสนใจในสิ่งต่างๆ
- ด้านการรับรู้ อารมณ์ และความรู้สึก
- การรับรู้ความเจ็บปวด
- การคำนวณเงิน
- ท่วงท่าในการขยับ หรือเคลื่อนไหว
- การทำงานของกระเพาะปัสสาวะ
- กล้ามเนื้อ
- ความดันโลหิต
- กิจกรรมทางเพศ
- การย่อยอาหาร
- การฟื้นฟูร่างกายจากการบาดเจ็บ

ที่น่ากลัวคือ กิจกรรมเหล่านี้เป็นเพียงส่วนน้อย หากเทียบกับกิจกรรมที่‘สมอง’เราควบคุมอยู่ทั้งหมด **เพราะแทบทุกกิจกรรมของร่างกาย ล้วนอยู่ใต้การควบคุมของ‘สมอง’**

ซึ่งหมายความว่า หากกระแสเลือดของเราไม่มีปริมาณออกซิเจนอยู่ในระดับที่เพียงพอต่อระดับการใช้ออกซิเจนของ **เซลล์สมอง** การทำงานด้วยประสิทธิภาพขั้นสูงสุดของ‘สมอง’นั้นจะสิ้นสุดลง และแน่นอนว่า ต้องมีปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับสุขภาพ และชีวิต ตามมาอีกมากมาย !!!

ดังนั้น ควรหาวิธีการที่จะช่วยเพิ่มปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือด เพื่อเป็นการส่งเสริมการทำงานของ‘สมอง’ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของร่างกาย

เราพบ **หลายวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือด** แต่เราจะแนะนำวิธีการง่ายๆและถูกต้องตามหลักการแพทย์ เพียงแค่**การเปลี่ยนพฤติกรรมและ**

กิจกรรมบางอย่างที่เป็นเรื่องปกติทั่วไป เช่น

- **ท่าทางที่ถูกต้อง** ท่าทางการขยับ หรือเคลื่อนไหวบางท่าที่เป็นพื้นฐาน หากจัดท่าให้ถูกต้องอาจจะสามารถช่วยให้ออกซิเจนเข้าสู่กระแสเลือดของคุณมากขึ้น เช่น การยืนให้ไหล่ตั้งตรง จะทำให้ทางเดินหายใจเปิดกว้างขึ้น ส่งผลให้เราหายใจเข้าได้ลึกมากขึ้น
- **ฝึกการบริหารจักระทั้ง ๗**
- **การออกกำลังกาย**: แบบคาร์ดิโอๆ หรือแบบแอโรบิค จะช่วยให้การกระจายออกซิเจนไปยังเซลล์ต่างๆ ในร่างกายรวมทั้งเซลล์สมอง เพิ่มประสิทธิภาพมากขึ้นทันที
- **การออกกำลังกาย ด้วยท่าโยคะต่างๆ** เป็นการเพิ่มออกซิเจนโดยตรงเหมือนกัน
- **หยุดสูบบุหรี่** : อยากรู้ว่าเราทราบกันว่า คาร์บอนมอนอกไซด์ **จะยับยั้งความสามารถในการดูดซึมออกซิเจนจากอากาศของปอด** ทำให้ร่างกายได้รับออกซิเจนน้อยลงในการหายใจตามปกติ แต่ไม่ถ้านักที่คนติดบุหรี่จะเลิกบุหรี่ได้ แนะนำให้คนที่อยากเลิกจริงๆ เข้าร่วมการสัมมนาเพื่อการเลิกบุหรี่ หรือใช้วิธี...

๑. **ดื่มน้ำสมุนไพร กระเพรา โหระพา**

ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ อย่างละ

๑ กำมือ เอาทั้งก้าน ใส่ น้ำ ๒ ลิตร ต้ม น้ำให้เดือดแล้วใส่สมุนไพรทั้งหมด ต้มต่ออีก ๑๐ นาที ปิดไฟ (ทิ้งเอาไว้ ๑ นาที จึงค่อยเปิดฝา) ต้มขณะอ่อนๆ ต้มทุกวัน จนสูบบุหรี่ไม่อร่อย หรือเหม็นไปเอง

๒. **กินสมุนไพรรากปลาไหลเผือก** บดผง ใส่แคปซูล กิน ๓ มื้อ ก่อนอาหาร มื้อ

ละ ๕ เม็ด กินจนกระทั่ง ไม่อยากสูบบุหรี่ เหม็นบุหรี่

๓. **หามะขามคลุก** เปรี้ยว-เผ็ด-เค็ม-หวาน อมประจำ ก็จะทำให้ลิ้มสูบบุหรี่ตอปปากกว้าง มาติดมะขามคลุกแทนที่ได้ประโยชน์กว่า เพราะในมะขาม มีเอนไซม์ช่วยย่อยอาหาร และซ่อมแซมเซลล์ที่เสื่อมอีกด้วย

๔. **ถ้าไม่มีความตั้งใจจริง ๓ ข้อ** ที่กล่าวมาก็ไม่ค่อยจะได้ผล

วิธีการเหล่านี้ เป็นเพียงบางส่วนของที่จะช่วยเพิ่มปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือด และนอกเหนือจากเทคนิคที่เรียบง่ายเหล่านี้ หากเราระวังปัจจัยภายนอกต่างๆ เช่น **สิ่งแวดล้อมที่เราอยู่ แม้กระทั่งการควบคุมการบริโภคอาหาร** ที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือด จะช่วยให้เราเพิ่มปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือด ได้ อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น

ระดับออกซิเจนในเลือด

ระดับออกซิเจนในเลือด เป็นตัวบ่งชี้ **ระดับการทำงานของ ‘ปอด’ และ ‘เฮโมโกลบิน’**

‘ออกซิเจน’ เป็นหนึ่งในความต้องการขั้นพื้นฐานที่สำคัญ สำหรับการยังชีพของสิ่งมีชีวิต ระดับออกซิเจนในเลือดปกติจะวัดจาก **ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือด เซลล์เม็ดเลือดแดงมีโมเลกุลที่เรียกว่า ‘เฮโมโกลบิน’** ที่ผูกกับบรรยากาศซึ่งมีออกซิเจน และดำเนินการไปยังส่วนต่างๆ ของเซลล์ เมื่อมีชนิดใดๆ ของการเปลี่ยนแปลงที่ระดับออกซิเจนในเลือดก็จะนำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ได้

ระดับออกซิเจนในเลือดปกติ

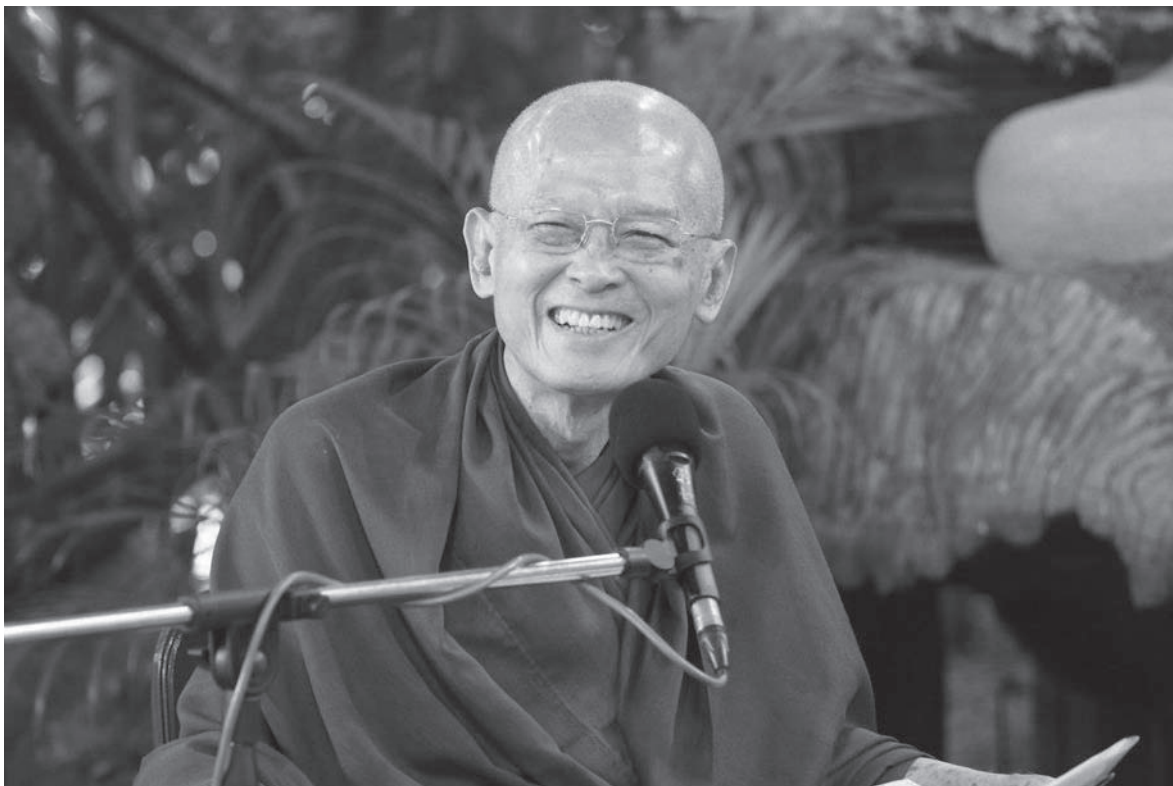
ในกรณีส่วนใหญ่ **ระดับออกซิเจนที่สูงประมาณ ๙๕-๑๐๐%** ก็จะถือว่า **มีสุขภาพดี** เป็นช่วงที่ตกอยู่ภายใต้ ‘ระดับออกซิเจนปกติ’ ที่มีอยู่ นี้ เป็นช่วงซึ่งจำเป็นสำหรับการทำงานอันราบรื่นของเซลล์ในร่างกาย การอ่านที่อยู่ด้านล่าง ๙๕% เป็นระดับของออกซิเจนในร่างกายซึ่งสามารถวัดได้ด้วยความช่วยเหลือของวิธีการอันแตกต่างกันมาก

วิธีที่พบมากที่สุดในการระบุว่า ระดับออกซิเจนในเลือดมีสุขภาพดีหรือไม่ ด้วยความช่วยเหลือของ **การทดสอบเลือด** ที่ใช้ในการตรวจสอบของก๊าซออกซิเจนในเลือดแดง และอีกวิธีหนึ่งที่มีความสะดวกในการตรวจสอบระดับออกซิเจนในเลือด โดย **การใช้เครื่องตรวจชีพจร oximeter** ซึ่งเป็นอุปกรณ์ขนาดเล็กที่แนบไปกับปลายนิ้ว และวัดระดับออกซิเจนในเลือด ด้วยความช่วยเหลือของเซ็นเซอร์วัดแสงที่แสดงค่าของออกซิเจนและการเต้นของหัวใจ

แต่พวกเราไม่ต้องใช้เครื่องมืออะไรมาตรวจออกซิเจนในตัวเราหรอก เพียงแต่วันนี้เรา **ไม่มี** **ความสดชื่น หงุดหงิด ลึมยืม** ก็แสดงว่า **ปริมาณออกซิเจนในเลือดอาจจะเหลือแค่ ๙๐ ก็ได้ และลดลงเรื่อยๆ** ถ้าเรามีเรื่องให้ **ตกใจ เครียด กังวล อาฆาตพยาบาท** **📖** **อ่านต่อฉบับหน้า**

ความหมายลึกลับที่ติดอยู่บนผลไม้
ผลไม้ทั่วไป=มีตัวเลข ๔ หลัก ขึ้นต้นด้วยเลข ๔ เช่น (4xxx)
ปลูกโดยไม่ใช้สารเคมี=มีตัวเลข ๕ หลัก ขึ้นต้นด้วยเลข ๙ เช่น (9xxxx)
ปลูกโดยใช้พันธุ์ที่ดัดแปลงทางพันธุกรรม=มีเลข ๕ หลัก ขึ้นต้นด้วยเลข ๘ เช่น (8XXXX)

โชคดีที่มีพ่อครูมาเปิดโลกของวิญญาน
ที่มีทั้งกรรมดี กรรมชั่ว เป็นอเทวนิยม
มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ชาวพุทธที่เคย
แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ หลงอยู่กับเทวนิยม
จะได้หันมาปฏิบัติถูกต้องอย่างแท้จริง

● ภาพจากเฟสบุ๊ก Chanapee Sinpalokee

โชคดีของชีวิต

โชคดีที่รัก ปีใหม่ขอให้โชคดี โชคดีที่พืชผักได้
โรคราคาดี โชคดีที่มีลูกค้ำมาอุดหนุน โชคดีที่มี
เพื่อนดี โชคดีที่มีผู้ใหญ่ให้ความช่วยเหลือ ฯลฯ
ไม่ว่าใครต่างก็อยากจะได้ความโชคดีกันทั้งนั้น

ผมเป็นอีกคนหนึ่งที่เกิดมามีความโชคดีอยู่
ไม่น้อยเลย โชคดีครั้งแรก ผมเกิดมากับพ่อแม่ที่มี
อุปนิสัยซื่อสัตย์ มีศีลข้อ ๒ และข้อ ๔ ที่เด่นชัด
จนชาวบ้านที่มาคบคุ้น ต่างยอมรับว่าพ่อแม่ของ

ผมเป็นคนดี ไม่มีพิษภัยต่อสังคม แต่มีน้ำใจ
มากล้นอยากช่วยเหลือสังคมตลอดมา ผมซึมซับ
และรับถ่ายทอดศีลข้อ ๒ และข้อ ๔ ของพ่อแม่
จนกลายเป็นข้อปฏิบัติปกติของผมโดยไม่รู้ตัว
นับเป็นกำไรบุญทางจิตวิญญานอย่างสำคัญ

โชคดีที่สอง ผมแต่งงานกับผู้หญิงที่ขยัน ลู่
ทนทำนาทำสวนมาตลอด และที่สำคัญเป็นคน
ประหยัด อดออม เธอบอกสอนญาติพี่น้อง คน

ใกล้ขีดว่า ให้เก็บออม หากไม่จำเป็นอย่านำเงินไปใช้ เพราะวันข้างหน้าอาจมีความจำเป็น จะได้ใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่ากับเงินที่เก็บเล็กผสมน้อยมา

ผมจำได้ไม่ลืม เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ลูกชายพูดกับเพื่อนๆ ว่า หากจะไปเที่ยว เขาจะไปเที่ยวกับพ่อ เพราะจะได้กินขนมเยอะ หากไปกับแม่จะไม่ได้กินขนมเลย จนถึงวันนี้ ๓๐ ปีที่อยู่ด้วยกัน เธอก็ยังคงขยันและอดออมเช่นเดิม

โชคดียี่สิบสาม ผมทำงานในตำแหน่งหน้าที่ นักการภารโรง เป็นลูกจ้างประจำโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้าน ฐานะทางบ้านเริ่มดีขึ้น เพราะบ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ แม้เงินเดือนน้อย เมื่อเทียบกับข้าราชการ แต่ก็มีมากสำหรับผม ที่มีความรู้เพียงประถมสี่ ไม่เหมือนกับคนที่รับจ้างทั่วไปที่เงินในแต่ละเดือนไม่แน่นอน

และโชคดีที่สี่ ผมได้ฟังธรรมสมณะชาวโศก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อก่อนผมเชื่อว่ามิดวงวิญญานสิงสู่ที่ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ซึ่งอยู่ที่ป่าท้ายบ้าน เวลาจะเดินทางไปไหน ผมจะไปบนบานให้คุ้มครองด้วย เมื่อกลับมาก็จะแก้บนด้วยลาบเลือด และเหล้าขาว ขอขอบคุณที่ช่วยคุ้มครองผม

อีกทั้งเชื่อว่าวิญญานของคนที่ตายไปยังมีตัวตน สามารถจะช่วยคนหรือทำลายคนให้มีอันเป็นไปได้ ซึ่งเป็นความเชื่อแบบ **เทวนิยม** แต่หลังจากได้ฟังธรรมะพร้อมกับปฏิบัติธรรมไปด้วย ผมจึงเข้าใจว่า **อเทวนิยม** นั้นเป็นความจริงกว่าความจริงแล้ว กรรมดี กรรมชั่วเท่านั้นที่จะนำชีวิตไปสู่ความสุขหรือความทุกข์ที่เที่ยงตรงที่สุด

ผมเริ่มเข้าใจใหม่ว่า วิญญานที่อยู่ในตัวเรา ขณะที่เรายังมีลมหายใจ ตอนที่เรานอนหลับก็ไม่สามารถไปพูดคุยกับวิญญานของคนอีกคน หนึ่งขณะที่เขามีสลมหายใจได้ แม้จะอยู่บ้านเดียวกันก็ตาม นับประสาอะไรกับดวงวิญญานของคนที่ตายไปแล้วจะไปคบหาสมาคมกับใครได้ กรรมดี-กรรมชั่วเท่านั้นเป็นกรรมพันธุ์อยู่ในจิตวิญญาน จะไม่มีอำนาจใดๆ ไปทำให้ลดน้อยลงได้

ผมโชคดีที่ความเชื่อในศาลเจ้าพ่อหลักเมือง

แบบเดิมๆ ที่ฝังใจมานานได้หายไป การบูชาัญญแบบเทวนิยมได้สิ้นสุดไปตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๐

มกราคม ปี พ.ศ.๒๕๕๖ มีผู้ชม FM.TV ส่งข้อความสั้นถามพ่อครูในรายการภาคค่ำว่า คนที่ป่วยเป็นโรคเบาหวานจะทำใจอย่างไร จึงไม่เกิดความทุกข์ พ่อครูตอบว่า กรรมของคนนั้นมีอยู่สองอย่าง หนึ่งคือกรรมที่แสวงหามาใส่ตนเอง สองคือกรรมที่เป็นวิบากเก่า เช่น กรรมที่มีสาเหตุมาจากกินไม่ระวังก็จะเกิดความทุกข์ไม่รู้จบ แต่หากว่าเป็นกรรมเก่า วิบากตามมาทาง เราก็คงต้องทำใจยอมรับ ชดใช้หนี้กรรมกันไป

เมืองไทยยังโชคดีที่มีพ่อครูมาเปิดโลกของวิญญาน ที่มีทั้งกรรมดี กรรมชั่ว เป็นอเทวนิยม มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ชาวพุทธที่เคยแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ หลงอยู่กับเทวนิยมมานาน จะได้รับรู้จักหันมาปฏิบัติถูกต้องทางอย่างแท้จริง

๒

พุทธศาสนา
คือ
ประชาธิปไตย
ที่ยิ่งใหญ่
ในโลก
(โคลงงานมหาปวารณาครั้งที่ ๓๑)
● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๐

การสอบปากคำผู้ถูกกระทำด้วยรุนแรงในครอบครัว กำหนดให้ต้องมีจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกกระทำด้วยรุนแรงในครอบครัวร้องขอร่วมอยู่ด้วย ขณะสอบปากคำเพื่อให้คำปรึกษา เว้นแต่กรณีจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวได้ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบปากคำไปก่อน และบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอได้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

● ภาพอินเทอร์เน็ต

การคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง ในครอบครัว

๑. การร้องทุกข์

.....

๘.) นอกจากนี้ผู้เสียหายยังทำหน้าที่สืบมอบอำนาจให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนได้

๙.) ในกรณีที่คดีฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวขาดอายุความเพราะเหตุผู้เสียหายมิได้แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือมิได้ร้องทุกข์

ภายใน ๓ เดือน นับแต่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและโอกาสที่จะแจ้งได้ ให้สิทธิผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวได้ โดยศาลเยาวชนและ

ครอบครัวที่ผู้ถูกระทำมีถิ่นที่อยู่ หรือมีภูมิลำเนา หรือศาลที่มูลเหตุตั้งกล่าวเกิดขึ้นมีอำนาจออก คำสั่งกำหนดมาตรการเพื่อบรรเทาทุกข์ ตาม กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกระทำความ รุนแรงในครอบครัวได้ ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่อยู่ใน วิสัยจะร้องขอต่อศาลเอง ญาติ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ พนักงานเจ้าหน้าที่ องค์การซึ่งมี หน้าที่ให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย หรือองค์การซึ่งมีหน้าที่ในการคุ้มครองสวัสดิภาพ เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการหรือ ทูพพลภาพ ครอบครัวหรือบุคคลอื่นใดเพื่อ ประโยชน์ของผู้เสียหายกระทำการแทนได้

๒. การยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ และการถอนฟ้อง ถ้าผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัวประสงค์จะยอมความ หรือถอนคำร้อง ททุกข์ระหว่างสอบสวน หรือยอมความ การถอน คำร้องทุกข์หรือถอนฟ้องในระหว่างการพิจารณา คดียอมทำได้ แต่ทั้งนี้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๒ แห่งบทบัญญัติของกฎหมายนี้ คือ

๑. การกระทำความผิดดังกล่าวไม่ทำให้คดียุติไปทันที ด้วยการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง เหมือนคดีอื่นยอมความได้ทั่วไป ทั้งนี้เพราะ กฎหมายฉบับนี้มีเจตนารมณ์ให้มีการแก้ไข เยียวยาเหตุแห่งความรุนแรงในครอบครัวเสียก่อน

๒. เมื่อมีการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้องในความผิดฐานกระทำความ รุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานสอบสวนหรือ ศาลแล้วแต่กรณีจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้น ก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง และกำหนดเงื่อนไขตามมาตรา ๑๒ วรรคแรก ให้ ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติ

๓. หากให้มีการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและ เงื่อนไขครบถ้วนแล้วจึงให้มีการยอมความ ถอน คำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง แต่หากมีการ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว พนักงาน สอบสวนหรือศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นดำเนินต่อไป

๔. ข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอน

คำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง ต้องกำหนดเงื่อนไข อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามควรแก่กรณี มิฉะนั้นไม่ถือว่าเป็นบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อน การยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ หรือถอนฟ้อง

๓. การสอบสวน พนักงานสอบสวนจะทำการ สอบสวนฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว และความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ที่เป็นกรรมเดียว กับความผิดฐานกระทำความรุนแรงใน ครอบครัวได้ต่อเมื่อมีการร้องทุกข์เช่นเดียวกัน แต่ไม่ห้ามพนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนใน ความผิดอาญาแผ่นดินอื่นแม้ผู้เสียหายไม่ได้ร้อง ททุกข์ เพราะกฎหมายฉบับนี้บัญญัติให้ความผิด ฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว และความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ เป็นความผิดอัน ยอมความได้

กรณีเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมาย หลายบท ซึ่งความผิดตามกฎหมายอื่นมีอัตรา โทษไม่สูงกว่า ซึ่งมีน้อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลเยาวชนและ ครอบครัวให้ดำเนินการส่งตัวผู้ต้องหาไปยัง พนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาลเยาวชนและ ครอบครัวภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่ได้ตัวผู้ ต้องหาไม่ว่าด้วยวิธีการจับกุมหรือมาปรากฏตัว ต่อหน้าพนักงานสอบสวนหากจำเป็นมีอาจยื่นฟ้องได้ ต้องขอพักฟ้องคราวละไม่เกิน ๖ วัน ทั้งนี้ต้อง ไม่เกิน ๓ คราว ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล แขวงและวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวง

คดีความผิดฐานกระทำความรุนแรงใน ครอบครัวตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง ที่เป็นกรรม เดียวกับความผิดตามกฎหมายอื่นที่มีอัตราโทษสูง กว่า ซึ่งคดีส่วนใหญ่จะสูงกว่า ซึ่งอยู่ในอำนาจ พิจารณาของศาลอื่น เช่น ศาลแขวง ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลอาญาธนบุรี ศาลจังหวัด หรือศาลทหาร ฯลฯ กำหนดให้นำบทบัญญัติ ทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำผิด

ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ไปใช้บังคับโดยอนุโลม

คดีความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวที่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลแขวงให้นำขั้นตอนและวิธีการสอบสวนการพิจารณาและพิพากษาในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงไปใช้บังคับเป็นหลัก เช่น การปิดป้อง การฟ้องด้วยวาจา เป็นต้น ส่วนการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ไปใช้บังคับโดยอนุโลม เช่น นำมาตรการในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยรุนแรงครอบครัว มาตรา ๑๐, ๑๑ และ ๑๒ เป็นต้นไปใช้บังคับได้

การสอบปากคำผู้ถูกกระทำด้วยรุนแรงในครอบครัว กำหนดให้ต้องมีจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกกระทำด้วยรุนแรงในครอบครัวร้องขอร่วมอยู่ด้วยขณะสอบปากคำเพื่อให้คำปรึกษา เว้นแต่กรณีจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวได้ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบปากคำไปก่อน และบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอได้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

หากมีการยอมความ หรือมีการถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ในระหว่างการสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือการถอนคำร้องทุกข์ และกำหนดวิธีการตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง วิธีฟื้นฟูบำบัดรักษา คุ้มครองประพฤติผู้ต้องหา ให้ผู้ต้องหาชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือทำทัณฑ์บนไว้ ตามระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนกำหนดเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวโดยอนุโลม หากผู้ต้องหาฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจยกคดีขึ้นดำเนินการต่อไปตามที่

กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒ วรรคสอง

หากมีการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ในระหว่างพิจารณาสำนวนการสอบสวนของพนักงานอัยการเนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้พนักงานอัยการมีอำนาจจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือการถอนคำร้องทุกข์ แต่ในมาตรา ๑๒ วรรคสองได้กำหนดให้พนักงานสอบสวนหรือศาลแล้วแต่กรณีจัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงก่อนการยอมความ ฉะนั้นพนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจทำบันทึกดังกล่าวการไม่บัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ทำให้พนักงานอัยการจำเป็นต้องสั่งฟ้องจำเลยเข้าไปในศาลก่อนเพื่อให้ไปยอมความกันในศาล และเพื่อให้ศาลจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ จึงทำให้ผู้กระทำความผิดต้องตกเป็นจำเลย ทำให้มีความยุ่งยากในการประกันตัว บางครั้งผู้กระทำก็ใช้วิธีรับสารภาพเพื่อให้ศาลรอการลงโทษแทนการทำข้อตกลงเบื้องต้น

ถ้ามีการกระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อเด็ก หมายถึง บุคคลอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ การกระทำนั้นเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียเสรีภาพ เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นการกระทำความผิดทางเพศต่อเด็ก หรือเป็นการใช้เด็กกระทำในลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ หรือขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ถือว่าเป็นการกระทำทารุณกรรมต่อเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ ด้วย

หากจะมีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้องในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวและทำทารุณกรรมเด็กในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ พนักงานสอบสวนหรือศาลจะต้องจัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยปฏิบัติตามวิธีการ

และกำหนดระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนหรือศาลกำหนดให้ครบถ้วนก่อน จึงให้มีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความ ผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ อัน เป็นผลให้การกระทำความรุนแรงในครอบครัวยุติ ลง แต่ไม่ทำให้ความผิดฐานทำทารุณกรรมเด็ก ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ สิ้นผลไปด้วย เพราะไม่ได้บัญญัติ ให้เป็นความผิดอันยอมความได้ เหตุนี้เองจึงทำให้ ความผิดฐานความรุนแรงในครอบครัวที่ตั้งข้อหา ความผิดฐานทารุณกรรมเด็กมาด้วย จึงไม่ สามารถยอมความกันได้ เพราะเมื่อยอมความ แล้วคดีไม่จบ ผู้กระทำยังถูกดำเนินคดีต่อไป

กรณีเด็กหรือเยาวชนเป็นผู้กระทำความ รุนแรงในครอบครัวเสียเอง ถ้าเด็กหรือเยาวชน เป็นผู้กระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงใน ครอบครัว การดำเนินคดีต่อเด็กและเยาวชนต้อง เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัว ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่ ใช้บังคับแก่เด็กและเยาวชนโดยมีขั้นตอนวิธีการ และมาตรการที่เหมาะสมและเป็นวิธีการเฉพาะ สำหรับเด็กและเยาวชน กรณีเด็กอายุยังไม่ เกิน ๑๐ ปี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๗๓ วรรคสอง ได้ กำหนดให้พนักงานอัยการส่งตัวเด็กอายุไม่ เกิน ๑๐ ปี นั้นไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กเพื่อดำเนินการ คุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายซึ่งปัจจุบันมี ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติว่า ด้วยวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่ต้องหาว่า กระทำอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและอายุ ไม่เกิน ๑๐ ปี ต้องรับโทษอาญา พ.ศ.๒๕๕๑ นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ ครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๗๗ วรรคสอง ได้ กำหนดรายละเอียดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติ ในการดำเนินการเกี่ยวกับตัวเด็กที่ถูกจับกุมหรือ

ควบคุมซึ่งขณะกระทำความผิดอายุไม่เกิน ๑๐ ปี บริบูรณ์ในทำนองเดียวกับระเบียบคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กแห่งชาติ

มาตรการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัว พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองผู้ถูก กระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว โดยมีบท บัญญัติที่กำหนดมาตรการคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรงในครอบครัวเบื้องต้น ที่ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบช่วยเหลือและให้ คำแนะนำในทันทีที่ได้รับแจ้งเหตุหรือทราบเหตุ และเมื่อผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแล้วก็ ยังมีมาตรการในการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ระหว่างดำเนินคดี รวมทั้งมีมาตรการในการปรับ เปลี่ยนความประพฤติของผู้ถูกกระทำความ รุนแรงในครอบครัว ในกรณีที่มีการยอมความกัน หรือในกรณีที่ศาลจะพิพากษา อาจใช้มาตรการ แทนการลงโทษได้ อันเป็นการแก้ไขที่สาเหตุของความ รุนแรงในครอบครัว หากผู้ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัวเป็นเด็ก นอกจากจะด้ รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ แล้ว ยังได้รับความคุ้มครองสิทธิตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ ซึ่งเป็น กฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการสงเคราะห์ คุ้มครองสวัสดิภาพและส่งเสริมความประพฤติเด็ก โดยมีบทบัญญัติที่กำหนดให้ความคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัวด้วยเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ดีในพระราชบัญญัติคุ้มครอง เด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ มีข้อจำกัดในการคุ้มครองเฉพาะ บุคคลที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ส่วนในพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ มีข้อจำกัดที่กำหนดให้ความคุ้มครอง เฉพาะบุคคลในครอบครัวที่ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัวเท่านั้น **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ศ. ๒๕๖๓ เรื่องฤทธิ์

“จิตวิญญาณ”

ของทหาร ตำรวจ ในวันนี้...กับในอดีต!

ทหารเคยหาญปกป้อง
พลีชีพถวายภูวไนย
มิหามายมุ่งลาภยศได้
ตระหนักศักดิ์ศรีสู้

โฉมหน้าทหารยุคนี้

องอาจมีสมชาย
ประพฤติน่าละอาย
ตั้งร่วมตำริล้าง
พุนอำนาจย่อมรู้
มิเพ่งพิจารณาตน
ครองตำแหน่งในมณฑล
ใครจักบังอาจอ้าง

มิเหลือศรีศักดิ์สิ้น
ปรากฏภูมิฉาพิฐ
ตูเป็นหนึ่งในดำริ
ยังยึดถือมิได้

คำรณกระหึ่มก้อง
ฟาดพืดทางรวี
บริวารตามวิถี
คงกระแสดลเดี่ยว

โถ ! แสยะสยายสิทธิอ้าง
ทหารยอมชอบกระทำ
ซุ่มนุมนชื่นชมนำ
รมย์รื่นเขตชนชั้น

พลันขอโทษพี่น้อง
ลดกระแสดชนมา
ผิตบทยาทอาสา
เพรียกค่าทหารหลักบ้าน

ชาติไทย
ก่อกู้
สนองตอบ
ศึกเสี้ยนตลอดกาล

บางนาย
เอ่ยอ้าง
ยอดยิ่ง
ถล่มให้ไทยสูญ

มวลชน
พร่องบ้าง
ยอดใหญ่
โอ้อ้ออำนาจเหนือ

สูญสติ
มันไว้
โดดเด่น
ละเว่นวังวน

ปลผี
กราดเกรี้ยว
แหนแห่
เล่ห์ล้นขุนนาย

ชอบธรรม
เช่นนั้น
พาเกียรติ
รับใช้ใครหนอ ?!

ประชา
คัดค้าน
พิทักษ์ ชาติแฮ
หลักรั้วคั่นคง.

หนังสือ **ธรรมพุทธสุดลึก**

รวบรวมพระสูตรหมวดต่างๆ
ในพระไตรปิฎก
เพื่อใช้ศึกษา ค้นคว้า และอ้างอิง
พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา
จำนวน ๑๙๒ หน้า

ขนาด ๑๐ x ๑๔ ซม.

ราคา ๓๐ บาท

กระทัดรัดสะดวกต่อการพกพา

หาซื้อได้ที่ **ธรรมทัศน์สมาคม**

โทร. ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖

หนังสือ **พุทธวิธีพิชิตมาร**

เรียบเรียงเรื่องราว พุทธวิธีพิชิตมาร
หรือ พุทธชัยมงคลคาถา หรือ พาหุ
ซึ่งเป็นบทสวดมนต์ที่แพร่หลายกันมาก
นิยมสวดเพื่อระลึกถึงวิธีการของพระพุทธเจ้า
ที่ทรงนำมาใช้พิชิตกิเลสมารต่างๆ
ที่มาในรูปแบบตัวแทนเป็นพญามาร ยักษ์
ซัง โจร สาวงาม นิคเรณู นาค พรหม
รวม ๘ ตัวอย่าง

พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา

ขนาด ๑๔ x ๒๐ ซม.

จำนวน ๘๐ หน้า ราคา ๓๐ บาท

หาซื้อได้ที่ **ร้านนายอินทร์** ๐-๒๔๒๓-๙๘๐๐

ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖

และ **ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป**

จัดจำหน่ายโดย **อมรินทร์ บุด์ เซ็นเตอร์**

โทร. ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙

ใจฟ้า

จะมีใครไหมอยู่ไหนที่“ใจ”ว่าจริง
อย่าเพียงอ้างอิงยึดจริงแค่เปลือกสังคม
เอาตัว“ใจ”แท้แค้นความหมักหมม
เผยเล่ห์กรรมสังคมร้ายต้อง“ใจ”ถึง
จะมีใครไหมกล้าหาญพลี“ใจ”เข้าชน
ชื่อสัตย์จนเห็นผลงานแล้วต้องซึ่งตริ
“ใจ”คน“ใจฟ้า”ซึ่งใจสุดซึ่ง
เหมือนหนึ่งสวรรค์คบกันนั้นแม้แต่จริง
หากดวงใจของใครที่เฝ้าใฝ่หา
ตราบเจอ“ใจฟ้า”ให้มาให้คนพึงพิง
แล้วช่วยทุกข์คลายพาพ้นมวงเล็กวงช่วงชิง
ขัดเกลาติติงรู้สิ่งร้ายทราชมุ่งงามถูกทาง
เมื่อใด“ใจ”ถึงจึงแท้ไม่แค้นชวากหนาม
ไม่เซ็ดไม่ขามแม้ใครหยามเหยียดเหยียดกลาง
เป็นคน“ใจฟ้า”ไม่ราเล็กร้าง
เสริมสร้างทางนี้ต้องมีเมตตาพาพ้น.

[เพลงนี้แต่งทำนองเสร็จเมื่อ ๒๒ ธ.ค. ๒๕๓๑ แต่งคำร้องเสร็จ ๒๙ ธ.ค. ๒๕๓๑ บันทึกอยู่ในอัลบั้ม
“อภัย” วางตลาด ๒๕๓๒ เป็นครั้งแรก เนื้อหาของเพลง มันช่างตรงกับยุคสมัยนี้เสียจริง คือหาคน
“ใจฟ้า” ยากเหลือเกิน จะมีบ้างไหมหนอ คนเอาจริงที่มีใจฟ้าแท้ๆ ทั้งจริงใจจริงจัง ทั้งใจที่กล้าหาญ
พลีใจเข้าชน ชื่อสัตย์ สุจริต เสียสละแท้ ไม่แค้นชวากหนาม แม้คนจะฉกฉวยเหยียดเหยียดในการกระทำที่
ไม่เหมือนชาวชนคนส่วนใหญ่ที่ตกเป็นทาสของลาภยศสรรเสริญสุข จนโง่หัวไม่ขึ้นกันแล้วนี้ เมื่อใดหนอ
จะมีคน “ใจ” ถึง เป็นคน “ใจฟ้า” ตั้งว่านี่มากอบกู้สังคมบ้านเมืองไทยอันแสนสุดทุกข์ทุรนนี้กันบ้าง...?!!!]

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๐ ม.ค. ๒๕๕๖

ดาวน์โหลดเพลง “ใจฟ้า” จากชุด “อภัย” ขับร้องโดย สุทธิพันธ์ จันทร
ได้ฟรีที่ www.asoke.info